SOLUȚIA PENTRU PROGRESUL UMAN

Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor este Ruta Educațională Lipsă

SEAN GRINYER

worldeducation.online
q2l.online

CUPRINS

DE CE AU COPIII NEVOIE DE SETUL L2Q PENTRU PUNEREA ÎNTREBĂRILOR 4-14

DE CE SISTEMUL L2Q ESTE RUTA DE EDUCAȚIE LIPSĂ 15-18

SETUL L2Q PENTRU PUNEREA ÎNTREBĂRILOR

1. SURSĂ ȘI ORIGINE 19-45

2. STANDARDUL DOVEZILOR 46-75

3. STIMULENT ȘI CÂȘTIG 76-101

4. CARACTER ȘI CONSECVENȚĂ 102-128

5. PERMISIUNEA DE A PUNE ÎNTREBĂRI .. 129-156

6. INFLUENȚĂ EMOȚIONALĂ 157-195

7. NARAȚIUNE ȘI REALITATE 196-225

8. IMPACT PSIHOLOGIC 226-250

9. APLICĂ ACELAȘI STANDARD PESTE TOT .. 251-274

PROGRESUL UMAN 275-302

NU POȚI ÎNVĂȚA DIN CEEA CE NU POȚI VEDEA

DE CE AU COPIII NEVOIE DE SETUL DE INSTRUMENTE L2Q PENTRU PUNEREA ÎNTREBĂRILOR

OFERIREA SETULUI DE INSTRUMENTE L2Q PENTRU PUNEREA ÎNTREBĂRILOR COPIILOR, PENTRU A LE PROTEJA MINTEA, A FACE ÎNVĂȚAREA SĂ PROGRESEZE, A DISCERNE ADEVĂRUL ȘI A RUPE REPETAREA ÎNȘELĂCIUNII

Mintea și învățarea copiilor sunt modelate de mediul lumii înainte ca ei să înțeleagă pe deplin ce anume îi modelează.

De aceea copiii au nevoie de Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor.

Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor nu este o resursă educațională obișnuită.

Este o metodă educațională structurată, nouă în lume, dezvoltată din Cartea Dovezilor și organizată prin World Education Online pentru a le oferi copiilor metoda structurată prin care să învețe cum să pună sub semnul întrebării mediul real al lumii, să discearnă adevărul, să dezvolte gândirea independentă și să împiedice minciunile create să le modeleze mintea și învățarea.

Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor nu le spune copiilor ce să gândească.

Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor le oferă copiilor metoda structurată de a supune aceluiași standard ceea ce li se arată, inclusiv informațiile, adulții, școlile, sistemele, banii,

autoritatea, narațiunile, comportamentul, impactul psihologic și propriile presupuneri.

Îi învață să testeze ceea ce este adevărat, să recunoască înșelăciunea, să înțeleagă impactul psihologic și să aplice același standard peste tot.

Nu este vorba doar despre a învăța mai multe informații.

Este vorba despre a le oferi copiilor instrumentele prin care să pună sub semnul întrebării mediul lumii înainte ca minciunile create, narațiunile repetate, influența emoțională, frica, autoritatea, tăcerea, dependența și înșelarea să le modeleze percepția asupra lumii.

Când copiii nu sunt învățați cum să pună întrebări în mod corespunzător, mintea lor rămâne expusă la ceea ce este repetat, protejat, ascuns, normalizat și prezentat drept adevăr.

Minciunile create nu doar îi induc în eroare pe copii.

Ele afectează modul în care copiii văd, învață, gândesc, au încredere, înțeleg și răspund lumii din jurul lor.

IMPACTUL PSIHOLOGIC ȘI MINTEA COPIILOR

Impactul Psihologic este una dintre cele mai importante părți ale Setului de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor.

Impactul Psihologic contează deoarece înșelăciunea acționează prin minte înainte ca cei mici să aibă instrumentele necesare pentru a o identifica.

Ceea ce este repetat, recompensat, temut, ascuns, normalizat, protejat sau prezentat drept adevăr modelează percepția, învățarea, încrederea, înțelegerea și comportamentul copiilor.

Copiilor trebuie să li se ofere instrumentele prin care să întrebe cum le afectează mintea informațiile, poveștile, sistemele, autoritatea, frica, presiunea, recompensa, pedeapsa, tăcerea, repetarea și influența emoțională.

Când copiii învață să pună sub semnul întrebării impactul psihologic, încep să înțeleagă cum mediul lumii modelează oamenii din interior.

Acea înțelegere le protejează mintea.

Ea face învățarea să progreseze.

Ea dezvoltă gândirea independentă.

Le oferă copiilor capacitatea de a discerne adevărul.

Înlătură înșelăciunea ca rută de control prin mintea copiilor, deoarece minciunile create sunt puse sub semnul întrebării, testate și expuse în loc să fie acceptate, repetate și moștenite.

BUNĂSTAREA MINTALĂ ȘI ÎNLĂTURAREA ÎNȘELĂCIUNII

Înșelăciunea nu doar ascunde adevărul.

Ea afectează felul în care copiii simt, gândesc, au încredere, învață și văd lumea.

Când copiii sunt înconjurați de minciuni create, narațiuni repetate, frică, tăcere, influență emoțională, presiune, autoritate și înșelare, lumea este făcută să pară mai întunecată, mai confuză, mai amenințătoare și mai lipsită de speranță decât este necesar să fie.

Aceasta afectează mintea copiilor.

Le afectează învățarea.

Le afectează încrederea în capacitatea de a înțelege lumea.

Le afectează capacitatea de a avea încredere în ceea ce este adevărat.

De aceea Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor este esențial pentru protejarea minții copiilor, consolidarea învățării și îmbunătățirea bunăstării mintale prin educație.

Când copiilor li se oferă instrumentele pentru a pune întrebări în mod corespunzător, înșelăciunea începe să-și piardă influența asupra percepției lor.

Minciunile create sunt puse sub semnul întrebării în loc să fie absorbite.

Narațiunile bazate pe frică sunt testate în loc să fie repetate.

Autoritatea este examinată în loc să fie acceptată orbește.

Influența emoțională este recunoscută în loc să le controleze gândirea.

Tăcerea este pusă sub semnul întrebării în loc să permită continuarea răului ascuns.

Copiii nu sunt lăsați singuri într-o lume pe care nu au fost învățați cum să o înțeleagă.

Li se oferă o metodă structurată pentru a pune sub semnul întrebării ceea ce le modelează mintea.

Li se oferă o modalitate de a separa adevărul de minciunile create.

Li se oferă o modalitate de a vedea lumea mai clar, în loc să vadă doar versiunea mai întunecată creată prin înșelăciune, frică, narațiuni, tăcere și impact psihologic.

Când înșelăciunea este îndepărtată din înțelegerea copiilor, lumea nu trebuie să mai pară lipsită de speranță, confuză sau întunecată.

Copiii încep să vadă că problemele sunt create, repetate, protejate și continuate prin comportament, sisteme, stimulente, tăcere, narațiuni și lipsa rutei L2Q structurate, bazate pe dovezi, pentru punerea întrebărilor.

Aceasta înseamnă că lumea devine ceva ce ei pun sub semnul întrebării, înțeleg, din care învață și pe care contribuie să îl îmbunătățească.

Aceasta întărește bunăstarea mintală deoarece copiii nu mai absorb doar greutatea lumii.

Ei învață cum să o înțeleagă.

Ei învață cum să o pună sub semnul întrebării.

Ei învață cum să vadă ceea ce este adevărat.

Ei învață cum să dezvolte gândirea independentă.

Oferirea Setului de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor copiilor le protejează mintea, oferindu-le metoda prin care să îndepărteze înșelăciunea din percepția lor asupra lumii.

Când înșelăciunea își pierde ruta prin mintea copiilor, frica, confuzia, falsa întunecime și narațiunile repetate își pierd puterea de a modela modul în care copiii văd realitatea.

PUNEREA SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII A TĂCERII, BANILOR ŞI MECANISMULUI CARE PROTEJEAZĂ ÎNŞELĂCIUNEA

Copiii au nevoie de Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor şi pentru că înşelăciunea este protejată de tăcere.

Tăcerea nu este goală.

Tăcerea protejează ceea ce nu este pus sub semnul întrebării.

Tăcerea protejează ceea ce oamenilor le este teamă să spună.

Tăcerea protejează ceea ce sistemele nu vor să fie expus.

Tăcerea protejează ceea ce banii, dependența, locul de muncă, poziția, reputația, autoritatea şi frica țin ascuns.

Acest lucru contează deoarece copiii sunt educați într-o lume în care tăcerea operează deja.

Ei sunt învățați de adulți care au fost învățați, instruiți, plătiți şi plasați într-un sistem în care rolul lor este să predea, să furnizeze, să repete şi să evalueze informații în cadrul sistemului de care au fost educați.

Aceasta nu înseamnă că profesorii sunt oameni răi.

Înseamnă că educația însăşi se află în acelaşi mediu al lumii pe care L2Q îi învață pe copii să îl pună sub semnul întrebării.

Educația actuală nu îi învață în mod corespunzător pe copii să pună sub semnul întrebării mecanismul din spatele tăcerii.

Nu îi învață în mod corespunzător pe copii să întrebe ce protejează banii, ce controlează dependența, ce impune locul de muncă, ce împiedică autoritatea, ce ascunde reputația, ce reduce la

tăcere frica, ce modelează stimulentele și ce permit sistemele să continue.

Când copiii nu sunt învățați să pună tăcerea sub semnul întrebării, ei învață să accepte lumea așa cum le este arătată.

Ei învață ceea ce este repetat, dar nu ceea ce este ascuns.

Ei învață ceea ce este aprobat, dar nu ceea ce este protejat.

Ei învață ceea ce este predat, dar nu ceea ce este evitat.

Ei învață să funcționeze în mediul lumii fără să înțeleagă mecanismul care menține minciunile create, înșelăciunea, frica, dependența și tiparele repetate.

Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor le oferă copiilor metoda prin care să pună acel mecanism sub semnul întrebării.

Îi învață să întrebe:

Ce nu se spune?

De ce nu se spune?

Cine beneficiază de tăcere?

Ce protejează banii?

Ce controlează dependența?

Ce împiedică frica?

Ce îi împiedică autoritatea pe oameni să pună sub semnul întrebării?

Ce tipar repetat continuă deoarece oamenii rămân tăcuți?

De aceea, punerea tăcerii sub semnul întrebării este esențială pentru protejarea minții copiilor și progresul învățării lor.

Când copiii învață să pună tăcerea sub semnul întrebării, încep să vadă ceea ce este ascuns în spatele suprafeței educației, sistemelor, autorității, narațiunilor, banilor și comportamentului repetat.

Când văd ce protejează tăcerea, încep să înțeleagă mecanismul din spatele înșelăciunii.

Când înțeleg mecanismul din spatele înșelăciunii, se dezvoltă gândirea independentă.

Când se dezvoltă gândirea independentă, minciunile create își pierd ruta prin mintea copiilor.

Acesta este modul în care Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor le oferă copiilor metoda de a îndepărta înșelăciunea din percepția lor asupra lumii.

Le oferă capacitatea de a pune sub semnul întrebării ceea ce este arătat, ceea ce este ascuns, ceea ce este protejat, ceea ce este repetat, pentru ce se plătește, ceea ce este temut, ceea ce este redus la tăcere și ceea ce este prezentat drept adevăr.

Acest lucru este esențial pentru îmbunătățirea educației, deoarece educația nu se poate îmbunătăți cât timp îi învață pe copii să repete informații fără să îi învețe să pună sub semnul întrebării tăcerea, banii, dependența, stimulentele și autoritatea care modelează mediul lumii din jurul lor.

DE CE ESTE ACEST LUCRU ESENȚIAL PENTRU Q2L ȘI YOUNG QUESTIONERS

Acest lucru este esențial pentru Q2L și Young Questioners.

Copiii sunt abordați în siguranță prin părinți, profesori, îngrijitori, școli, medii educaționale și adulți responsabili, astfel încât să primească instrumentele necesare pentru a pune întrebări în mod corespunzător, să învețe din mediul real al lumii și să dezvolte gândirea independentă înainte ca aceeași lume să îi modeleze să o repete.

Rolul nu este de a le spune copiilor ce să gândească.

Rolul este de a le oferi copiilor metoda L2Q, astfel încât să pună întrebări, să vadă, să înțeleagă, să discearnă adevărul, să își protejeze mintea, să facă învățarea să progreseze și să învețe din mediul real al lumii.

Copiii nu învață doar de la adulți.

Copiii învață de la alți copii.

Ei se observă unii pe alții.

Ei se influențează unii pe alții.

Ei împărtășesc idei, comportamente, obiceiuri, interese, înțelegere și moduri de gândire.

Când capacitatea de a pune întrebări se dezvoltă la copii, ea se răspândește de la un copil la altul.

Când înțelegerea se dezvoltă la copii, ea se răspândește de la un copil la altul.

Când gândirea independentă se dezvoltă la copii, ea se răspândește de la un copil la altul.

Copiii care învață să pună întrebări îi ajută pe alți copii să învețe să pună întrebări.

Copiii care învață să înțeleagă îi ajută pe alți copii să învețe să înțeleagă.

Copiii care dezvoltă gândirea independentă îi ajută pe alți copii să dezvolte gândirea independentă.

De aceea copiii sunt ruta principală pentru schimbare.

Efectul nu se oprește la un singur copil.

El se propagă prin grupuri de copii, clase, școli, comunități și generațiile viitoare.

Când copiii învață să pună întrebări, încep să vadă.

Când încep să vadă, încep să înțeleagă.

Când se dezvoltă înțelegerea, se dezvoltă gândirea independentă.

Când se dezvoltă gândirea independentă, înșelăciunea își pierde ruta.

Când înșelăciunea își pierde ruta, răul creat de înșelăciune își pierde ruta prin oameni, educație, sisteme și societate.

De aceea, a le oferi copiilor capacitatea de a pune întrebări în mod corespunzător este unul dintre cele mai importante lucruri pe care educația trebuie să le facă.

Protejează mintea copiilor.

Consolidează învățarea.

Dezvoltă gândirea independentă.

Înlătură înșelăciunea din lume oferind generației următoare capacitatea de a discerne adevărul.

Copiii au nevoie de instrumentele pentru a pune întrebări în mod corespunzător.

Așa avansează învățarea.

Așa se dezvoltă gândirea independentă.

Așa își pierde înșelăciunea ruta.

Așa se îmbunătățește educația, pentru ca lumea să se îmbunătățească.

O lume bazată pe adevăr începe atunci când copiilor li se oferă instrumentele pentru a pune întrebări în mod corespunzător.

DE CE SISTEMUL L2Q STRUCTURAT DE PUNERE A ÎNTREBĂRILOR BAZAT PE DOVEZI ESTE RUTA EDUCAȚIONALĂ LIPSĂ

Sistemul L2Q Structurat de Punere a Întrebărilor Bazat pe Dovezi este diferit datorită locului din care a provenit.

A fost dezvoltat din Cartea Dovezilor.

Cartea Dovezilor a documentat peste 30 de ani de experiențe directe marcate în timp, dovezi, înregistrări publice, contestare și tipare repetate arătate de însuși mediul lumii.

Pe măsură ce dovezile s-au acumulat, o contradicție a devenit tot mai vizibilă.

Punerea întrebărilor exista.

Totuși, repetarea continua.

Aceeași înșelare continua.

Aceeași tăcere continua.

Aceeași dependență continua.

Aceleași contradicții continuau.

Aceleași tipare repetate continuau.

Cartea Dovezilor nu a scos la iveală lipsa punerii întrebărilor.

A scos la iveală că punerea întrebărilor exista deja, în timp ce aceeași lume continua să se repete.

Această contradicție se află în centrul Sistemului L2Q Structurat de Punere a Întrebărilor Bazat pe Dovezi.

Dacă punerea întrebărilor exista deja, de ce continuau aceleaşi tipare?

Cartea Dovezilor a scos în mod repetat la iveală aceeaşi contradicţie.

Punerea întrebărilor exista.

Totuşi, repetarea continua.

A demonstrat că problema nu era lipsa punerii întrebărilor.

Problema era absența unei rute educaționale structurate, bazate pe dovezi, pentru a învăța cum să fie pus sub semnul întrebării însuși mediul lumii.

Oamenii pot pune întrebări şi totuşi pot repeta lumea din jurul lor.

Oamenii pot pune întrebări şi totuşi pot rămâne modelaţi de acelaşi mediu al lumii responsabil pentru producerea repetării.

Oamenii pot pune întrebări şi totuşi pot moşteni, accepta, apăra şi continua tiparele repetate.

Aşadar, existența punerii întrebărilor nu dovedește că oamenii au fost învățați cum să pună întrebări.

Existența punerii întrebărilor nu dovedește că oamenii au fost învățați cum să înțeleagă ceea ce produce repetarea.

Componenta lipsă nu era mai multă informație.

Informația exista deja.

Componenta lipsă nu era mai multă punere de întrebări.

Punerea întrebărilor exista deja.

Componenta lipsă era o rută educațională structurată, bazată pe dovezi, pentru a învăța cum să fie pus sub semnul întrebării însuși mediul lumii.

O rută educațională structurată, bazată pe dovezi, pentru examinarea a ceea ce continua să se repete, deși punerea întrebărilor exista deja.

O rută educațională structurată, bazată pe dovezi, pentru examinarea mecanismelor responsabile de producerea repetării.

Acea rută lipsă a devenit Sistemul L2Q Structurat de Punere a Întrebărilor Bazat pe Dovezi.

Sistemul L2Q Structurat de Punere a Întrebărilor Bazat pe Dovezi a fost dezvoltat din fundamentul de dovezi stabilit prin Cartea Dovezilor.

A fost dezvoltat deoarece Cartea Dovezilor a scos la iveală tipare repetate care continuau, deși punerea întrebărilor exista deja.

A fost dezvoltat deoarece Cartea Dovezilor a scos la iveală o rută educațională lipsă.

A fost dezvoltat deoarece Cartea Dovezilor a demonstrat că punerea întrebărilor și învățarea modului de a pune întrebări nu sunt același lucru.

L2Q a fost dezvoltat pentru a examina ceea ce continua să se repete, deși punerea întrebărilor exista deja.

L2Q a fost dezvoltat pentru a examina mecanismele responsabile de producerea repetării, în loc să examineze doar rezultatele produse de repetare.

L2Q a fost dezvoltat pentru a examina mediul lumii, în loc să acționeze pur și simplu în interiorul lui.

L2Q a fost dezvoltat pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă mediul lumii, în loc să funcționeze pur și simplu în interiorul lui.

De aceea Sistemul L2Q Structurat de Punere a Întrebărilor Bazat pe Dovezi este diferit.

De aceea Sistemul L2Q Structurat de Punere a Întrebărilor Bazat pe Dovezi reprezintă ruta educațională lipsă.

Sursa și originea punerii întrebărilor contează.

Sursa și originea Sistemului L2Q Structurat de Punere a Întrebărilor Bazat pe Dovezi contează.

Sistemul L2Q Structurat de Punere a Întrebărilor Bazat pe Dovezi a luat naștere din fundamentul de dovezi stabilit prin Cartea Dovezilor.

Înțelegerea locului din care a provenit sistemul este primul pas pentru a înțelege de ce este diferit.

De aceea prima secțiune începe cu Sursă și Origine.

SECȚIUNEA 1 - SURSĂ ȘI ORIGINE

CE ESTE CU ADEVĂRAT SURSĂ ȘI ORIGINE

Sursă și Origine este fundamentul Setului de Instrumente Învață să Pui Întrebări (L2Q), deoarece totul începe cu locul de unde provin informațiile și cu ceea ce le modelează.

Oamenii sunt înconjurați permanent de informații, dar nu sunt învățați cum să le examineze în mod corespunzător sau cum să învețe din mediul lumii care îi înconjoară.

Oamenilor li se arată informații.

Oamenilor li se spun informații.

Oamenii sunt învățați informații.

Se așteaptă ca oamenii să memoreze informații.

Se așteaptă ca oamenii să repete informații.

Se așteaptă ca oamenii să pună în aplicare informații.

Se așteaptă ca oamenii să apere informații.

Dar oamenii nu sunt învățați cum să pună întrebări, să vadă, să înțeleagă și să învețe din ceea ce li se arată.

Oamenii trăiesc în prezent în cel mai mare mediu de învățare existent, însă nu au fost învățați în mod corespunzător cum să învețe din el.

Oamenii au fost lăsați să funcționeze într-o lume pe care nu au fost învățați în mod corespunzător cum să o înțeleagă.

Ei nu sunt învățați, printr-o rută educațională structurată bazată pe dovezi, cum mediul lumii le modelează mintea, convingerile, emoțiile, încrederea, comportamentul, percepția și înțelegerea.

Ei nu sunt învățați cum banii, dependența, autoritatea, tăcerea, narațiunile, repetarea, frica, stimulentele, acoperirea, statutul și minciunile create influențează umanitatea.

Mediul lumii este el însuși un mediu de învățare.

El prezintă în permanență umanității oportunități de a învăța.

Oamenii așteaptă adesea să fie învățați în timp ce se află deja în cel mai mare mediu de învățare existent.

Prin urmare, mediul lumii îi educă pe oameni în fiecare zi, fie că recunosc sau nu acest lucru.

Problema este că mulți oameni nu au fost învățați cum să vadă acele lecții.

Nu au fost învățați cum să întrebe:

Ce îmi modelează gândirea?

Ce îmi modelează convingerile?

Ce îmi modelează emoțiile?

Ce îmi modelează încrederea?

Ce îmi modelează comportamentul?

Ce îmi modelează percepția?

Ce îmi modelează înțelegerea?

Ce modelează lumea din jurul meu?

Fără aceste întrebări, oamenii își pot petrece întreaga viață fiind modelați fără să își dea seama că sunt modelați.

Oamenii moștenesc adesea suprafața lumii fără să înțeleagă ce se află dedesubtul ei.

Ei pot vedea sisteme.

Ei pot vedea reguli.

Ei pot vedea autoritate.

Ei pot vedea bani.

Ei pot vedea educație.

Ei pot vedea probleme repetate.

Dar nu înțeleg neapărat ce le creează, ce le protejează, ce le modelează sau ce le permite să continue.

De aceea oamenii nu pot învăța din ceea ce nu pot vedea.

A vedea nu înseamnă pur și simplu a privi.

A vedea este procesul de a pune întrebări suficient de profund pentru a trece dincolo de explicațiile de suprafață și a începe să recunoști mecanismele care modelează mediul lumii.

A vedea creează înțelegere.

Înțelegerea creează învățare.

Învățarea creează gândire independentă.

Prin urmare, Sursă și Origine nu se referă doar la identificarea locului de unde au venit informațiile.

Este vorba despre a învăța cum să pui întrebări suficient de profund pentru a vedea ce modelează informația însăși.

Oamenii trebuie să învețe să întrebe:

Cine a creat aceasta?

De unde a provenit?

De ce a fost creată?

Cine beneficiază de ea?

Ce stimulente există?

Ce o influențează?

Ce o protejează?

Ce este ascuns?

Ce este repetat?

Ce modelează oamenii implicați?

Ce mediu al lumii a produs-o?

Aceste întrebări contează deoarece oamenii nu moștenesc pur și simplu informații.

Ei moștenesc comportamente.

Ei moștenesc sisteme.

Ei moștenesc narațiuni.

Ei moștenesc dependență.

Ei moștenesc tăcere.

Ei moștenesc autoritate.

Ei moștenesc tipare repetate.

Ei moștenesc și minciuni create.

Minciunile create nu există pur și simplu ca fragmente individuale de informație falsă.

Minciunile create ajung să fie încorporate în mediul lumii însuși.

Ele devin normalizate.

Ele devin protejate.

Ele devin repetate.

Ele devin apărate.

În cele din urmă, ajung să fie acceptate ca adevăr.

Oamenii moștenesc apoi acele minciuni create fără să își dea vreodată seama că au fost create de la bun început.

Oamenii sunt învățați cum să funcționeze în interiorul mediului lumii fără să fie învățați cum să îl înțeleagă printr-o rută educațională structurată, bazată pe dovezi.

Oamenii pot deveni extrem de buni la a funcționa într-o lume pe care nu o înțeleg în mod corespunzător.

Funcționarea le permite oamenilor să supraviețuiască în interiorul sistemelor.

Înțelegerea le permite oamenilor să învețe din sisteme.

Dacă educația îi învață pe oameni doar să funcționeze în interiorul mediului lumii, educația ajută la reproducerea aceluiași mediu al lumii.

Oamenii devin atunci produse ale mediului lumii în loc să fie persoane care învaţă din mediul lumii.

Omenirea trăieşte într-un mediu al lumii pe care omenirea însăşi îl recreează continuu.

Mediul lumii modelează adulţii.

Adulţii modelează profesorii.

Profesorii modelează copiii.

Copiii devin adulţi.

Adulţii recreează apoi acelaşi mediu al lumii.

Ciclul va continua la nesfârşit dacă oamenii nu învaţă cum să îl pună sub semnul întrebării printr-o rută structurată de punere a întrebărilor bazată pe dovezi.

Oamenii trebuie să înţeleagă, de asemenea, că propria lor minte este cel mai important instrument pentru a învăţa din mediul lumii.

Niciun titlu, nicio autoritate, niciun sistem, nicio instituţie, nicio sursă şi nicio persoană nu poate crea în mod independent înţelegere pentru o altă persoană.

Înţelegerea trebuie dezvoltată de mintea individului însuşi.

Punerea întrebărilor dezvoltă înţelegerea.

Înţelegerea dezvoltă învăţarea.

Învăţarea dezvoltă gândirea independentă.

Prin urmare, oamenii trebuie să înveţe din cauze în loc să repete la nesfârşit consecinţele.

Ei trebuie să învețe ce modelează lumea, în loc doar să se adapteze la ea.

Acesta este motivul pentru care Sursă și Origine se află la începutul Setului de Instrumente Învață să Pui Întrebări (L2Q).

Dacă Sursă și Origine este slabă, fiecare altă secțiune slăbește odată cu ea.

Standardul Dovezilor slăbește.

Stimulent și Câștig slăbește.

Caracter și Consecvență slăbește.

Permisiunea de a Pune Întrebări slăbește.

Influența Emoțională slăbește.

Narațiune versus Realitate slăbește.

Impactul Psihologic slăbește.

Aplică Același Standard Peste Tot slăbește.

Sursă și Origine este, prin urmare, fundamentul întregului cadru.

Este punctul de plecare care le permite oamenilor să înceapă să învețe din lumea însăși.

Progresia este:

Pune întrebări.

Vezi.

Înțelege.

Învață.

Dezvoltă gândirea independentă.

Acesta este modul în care oamenii încetează să repete o lume pe care nu o înțeleg în mod corespunzător.

Acesta este modul în care oamenii încep să învețe din mediul lumii, în loc să devină pur și simplu produse ale acestuia.

Și acesta este motivul pentru care Sursă și Origine este prima secțiune a Setului de Instrumente Învață să Pui Întrebări (L2Q).

PERCEPȚIE

Oamenii sunt modelați de mediul lumii înainte să își dea seama că acesta îi modelează.

Unul dintre cele mai importante motive pentru care tiparele repetate continuă în întreaga lume este că oamenii cred adesea ceea ce văd în mod repetat.

Oamenii pot confunda repetarea cu adevărul.

Oamenii pot confunda familiaritatea cu dovezile.

Oamenii pot confunda popularitatea cu credibilitatea.

Oamenii pot confunda autoritatea cu corectitudinea.

Oamenii pot confunda vizibilitatea cu importanța.

Oamenii pot confunda încrederea afișată cu expertiza.

Oamenii pot confunda statutul cu înțelegerea.

Mulți oameni nu își dau seama că percepția lor este modelată în mod constant.

Oamenii nu sunt învățați, printr-o rută educațională structurată, bazată pe dovezi, cum se formează convingerile lor.

Ei sunt învățați ce să creadă.

Ei nu sunt învățați cum au ajuns să creadă acel lucru.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Cum am ajuns să cred aceasta?

Cine mi-a introdus această convingere?

De cât timp cred aceasta?

Cât de des am fost expus la aceasta?

Ce a întărit în mod repetat această convingere?

Am examinat-o în mod independent?

Sau am moștenit-o?

Copiii sunt, de asemenea, modelați de mediul lumii, în timp ce educația actuală nu îi învață ruta structurată, bazată pe dovezi, pentru a învăța cum să îl pună sub semnul întrebării.

Copiii observă adulții.

Copiii observă comportamentul.

Copiii observă sistemele.

Copiii observă autoritatea.

Copiii observă banii.

Copiii observă dependența.

Copiii observă narațiunile.

Copiii observă repetarea.

Copiii observă tăcerea.

Copiii observă ceea ce este recompensat.

Copiii observă ceea ce este descurajat.

Prin urmare, mediul lumii începe să îi învețe pe copii în timp ce educația actuală nu oferă ruta structurată, bazată pe dovezi, pentru a învăța cum să îl pună sub semnul întrebării.

Și adulții sunt educați în mod continuu de mediul lumii, indiferent dacă recunosc sau nu acest lucru.

Dacă educația nu îi învață pe copii și pe adulți cum să pună sub semnul întrebării mediul real al lumii, aceștia intră apoi, fără să știe, în aceleași cicluri de repetare care i-au modelat pe oamenii dinaintea lor.

Oamenii pot ajunge, de asemenea, prinși în narațiuni simple.

Oamenii pot fi încurajați să aleagă tabere în loc să învețe din ceea ce li se arată.

Oamenii pot fi încurajați să gândească în termeni de eroi și răufăcători, în loc să înțeleagă mecanismele care modelează mediul lumii.

Cu cât oamenii văd ceva mai des, cu atât acel lucru poate deveni mai normal.

Cu cât devine mai normal, cu atât este mai puțin probabil să fie pus sub semnul întrebării.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce îmi modelează percepția?

Ce îmi modelează încrederea?

Ce îmi modelează înțelegerea?

Ce îmi modelează convingerile?

Văd lumea clar?

Sau văd doar ceea ce mi-a fost prezentat în mod repetat?

Sursă și Origine există pentru a-i deplasa pe oameni dincolo de percepție, către înțelegere.

ACOPERIRE, STATUT ŞI MEDII INFORMAȚIONALE

Oamenii presupun adesea că informația cu cea mai mare acoperire trebuie să fie cea mai importantă informație.

Acest lucru trebuie pus sub semnul întrebării.

Mulți oameni urmează în mod inconștient vocile cu cea mai mare acoperire, cele mai mari audiențe, cele mai mari platforme și cel mai mare statut.

Oamenii își externalizează adesea curiozitatea.

Mulți oameni așteaptă ca cineva cu autoritate să le spună ce este important înainte să devină interesați.

Mulți oameni așteaptă popularitatea înainte să investigheze ceva.

Mulți oameni așteaptă statutul înainte să își permită să învețe.

Mulți oameni așteaptă ca altcineva să decidă ce merită atenția lor.

Aceasta înseamnă că oamenii pot permite sistemelor de acoperire și statut să decidă ce are voie mintea lor să considere important.

Oamenii pot deveni fără să își dea seama persoane care învață pasiv, în loc de persoane care învață activ.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

De ce i se oferă acestei surse o acoperire atât de mare?

Cine controlează mediul prin care este distribuită această informație?

Cine decide ce este promovat?

Cine decide ce este repetat?

Cine decide ce este ascuns?

Cine decide ce este eliminat?

Cine decide ce câștigă vizibilitate?

Cine decide ce pierde vizibilitate?

Oamenii trebuie să înțeleagă, de asemenea, că însăși acoperirea poate începe să producă adevăr perceput.

Cu cât ceva este văzut mai mult, cu atât devine mai familiar.

Cu cât devine mai familiar, cu atât poate deveni mai acceptat.

Cu cât devine mai acceptat, cu atât poate începe să pară adevărat.

Acesta este motivul pentru care vizibilitatea însăși trebuie pusă sub semnul întrebării.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Urmăresc această sursă datorită dovezilor?

Sau urmăresc această sursă datorită acoperirii sale?

Urmăresc această sursă datorită înțelegerii?

Sau urmăresc această sursă datorită statutului său?

Ignor informația pentru că nu i s-a oferit acoperire?

Aștept ca altcineva să îmi spună că este importantă?

Permit altcuiva să decidă ce merită investigat?

Oamenii trebuie să înceteze să aștepte permisiunea de a învăța.

Oamenii trebuie să devină persoane care învață activ, nu pasiv.

Propria lor minte trebuie să devină cel mai important instrument pentru învățare.

BANI, DEPENDENȚĂ ȘI SISTEME

Banii sunt unul dintre cele mai importante mecanisme care modelează comportamentul în întregul mediu al lumii.

Prin urmare, oamenii trebuie să învețe să pună sub semnul întrebării mecanismele din jurul informației.

Banii pot crea dependență.

Dependența poate modela comportamentul.

Comportamentul poate modela ceea ce se spune.

Comportamentul poate modela ceea ce se repetă.

Comportamentul poate modela ceea ce este protejat.

Comportamentul poate modela ceea ce este ascuns.

Comportamentul poate modela ceea ce este contestat.

Comportamentul poate modela ceea ce este lăsat să continue.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Această sursă creează ruta banilor?

Această sursă controlează ruta banilor?

Această sursă finanțează ruta banilor?

Această sursă influențează ruta banilor?

Această sursă creează sau influențează sisteme de care oamenii depind?

Depind oamenii de acele sisteme?

Influențează dependența comportamentul?

Influențează dependența punerea întrebărilor?

Influențează dependența tăcerea?

Influențează dependența ceea ce oamenii sunt dispuşi să conteste?

Nu este vorba despre a da vina pe indivizi.

Este vorba despre a înțelege mecanismele care modelează comportamentul.

PROFESORII CA SURSE

Profesorii devin surse de informații pentru copii.

Aceasta înseamnă că profesorii înșiși trebuie, de asemenea, să învețe cum să pună întrebări.

Mulți profesori au trecut prin aceleași sisteme de educație în care intră copiii.

Ei au fost învățați informații.

Ei au fost instruiți să transmită informații.

Ei au fost evaluați pe baza informațiilor.

Apoi au fost plasați în roluri în care transmit informații generației următoare.

Nu este vorba despre a da vina pe profesori.

Este vorba despre a înțelege mediul care îi modelează.

Profesorii sunt participanți în interiorul aceluiași mediu al lumii.

Și ei au moștenit informații.

Și ei au învățat de la oameni care, la rândul lor, nu au fost învățați cum să învețe din mediul lumii.

Oamenii sunt învățați cum să funcționeze în interiorul sistemelor fără să fie învățați cum să le înțeleagă.

Oamenii pot deveni extrem de buni la a funcționa în interiorul unor sisteme pe care nu le înțeleg în mod corespunzător.

Profesorii înșiși au trecut adesea prin aceeași rută.

Acesta este unul dintre motivele pentru care repetarea poate continua de-a lungul generațiilor.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Cine l-a învățat pe profesor?

Cine l-a instruit pe profesor?

Ce sisteme l-au modelat pe profesor?

A fost profesorul învățat despre mediul real al lumii?

A fost profesorul învățat cum banii, dependența, autoritatea, tăcerea, narațiunile, repetarea, acoperirea și statutul modelează omenirea?

Sau profesorul a fost învățat cum să funcționeze într-un sistem existent?

Prin urmare, profesorii ar trebui să devină facilitatori ai punerii întrebărilor, ai vederii, ai înțelegerii, ai învățării și ai gândirii independente.

ÎNVĂȚAREA DIN MINCIUNI

Oamenii cred adesea că minciunile există doar pentru a înșela.

Sursă și Origine îi învață pe oameni să treacă dincolo de aceasta.

Minciunile pot deveni instrumente educaționale odată ce mințile sunt pregătite să le pună sub semnul întrebării.

Minciunile expun comportamentul.

Minciunile expun dependența.

Minciunile expun stimulentele.

Minciunile expun narațiunile.

Minciunile expun tăcerea.

Minciunile expun tiparele repetate.

Minciunile expun ceea ce se întâmplă atunci când oamenii nu sunt învățați cum să pună întrebări despre ceea ce dezvăluie minciunile.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce dezvăluie această minciună?

Ce mecanism a permis ca această minciună să continue?

Cine a beneficiat de această minciună?

Cine a protejat această minciună?

Cine a repetat această minciună?

Ce tipar repetat expune această minciună?

Ce poate învăța omenirea din această minciună?

Scopul nu este de a-i învăța pe oameni să urască minciunile.

Scopul este de a-i învăța pe oameni să învețe din ele.

ÎNVĂȚAREA DIN CEEA CE ESTE ARĂTAT

Mulți oameni reacționează la ceea ce li se arată în loc să învețe din ceea ce li se arată.

Reacția oprește adesea progresul.

Oamenii se înfurie.

Oamenii devin temători.

Oamenii aleg tabere.

Oamenii apără poziții.

Oamenii atacă poziții.

Oamenii ajung prinși în narațiuni.

Sursă și Origine îi învață pe oameni să treacă dincolo de reacție.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce poate fi învățat din aceasta?

Ce comportament este expus?

Ce tipar repetat este expus?

Ce dezvăluie aceasta despre omenire?

Ce dezvăluie aceasta despre dependență?

Ce dezvăluie aceasta despre bani?

Ce dezvăluie aceasta despre tăcere?

Ce dezvăluie aceasta despre mediul lumii?

Oamenii trebuie să înțeleagă, de asemenea, că nu învață pur și simplu informații.

Ei învață cum să vadă lumea.

Progresia devine:

Pune întrebări.

Vezi.

Înțelege.

Învață.

Dezvoltă gândirea independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale mediului lumii la a fi persoane care învață din mediul lumii.

SURSA VIZIBILĂ VERSUS SURSA ULTIMĂ

Una dintre cele mai mari limitări ale punerii întrebărilor de către oameni este faptul că aceştia se opresc adesea la prima sursă vizibilă.

Oamenii văd o persoană.

Oamenii văd o organizaţie.

Oamenii văd un guvern.

Oamenii văd un funcţionar public.

Oamenii văd o instituţie media.

Oamenii văd un expert.

Oamenii văd un creator online.

Oamenii cred apoi că au identificat sursa.

Dar Sursă şi Origine îi învaţă pe oameni să continue să pună întrebări.

Sursa vizibilă poate să nu fie sursa ultimă.

Sursa vizibilă poate implementa informaţii.

Sursa vizibilă poate repeta informaţii.

Sursa vizibilă poate proteja informaţii.

Sursa vizibilă poate depinde de o altă sursă.

Sursa vizibilă poate fi ea însăşi modelată de mediul lumii.

Sursa vizibilă poate fi ea însăşi încă în proces de învăţare din mediul lumii.

Oamenii se opresc adesea la prima explicație care le este oferită.

Prima explicație se poate simți confortabilă.

Prima explicație poate părea completă.

Prima explicație se poate simți satisfăcătoare.

Dar a te simți satisfăcut nu este același lucru cu a înțelege.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Aceasta este sursa reală?

Sau aceasta este prima sursă pe care am întâlnit-o?

Cine se află în spatele acestei surse?

Cine influențează această sursă?

Cine beneficiază de această sursă?

În ce mediu operează această sursă?

Ce mecanisme modelează această sursă?

Oamenii se opresc adesea prea devreme.

Sursă și Origine îi învață pe oameni să continue.

MOTIVE POSIBILE

Oamenii se opresc adesea la concluzii simpliste.

Guvernul este rău.

Mass-media este rea.

Poliția este rea.

Autoritatea este rea.

Instituțiile sunt rele.

Oamenii reacționează adesea emoțional la ceea ce li se arată, în loc să examineze ce poate fi învățat din acel lucru.

Sursă și Origine îi învață pe oameni să treacă dincolo de concluziile simple.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce presupuneri fac?

Accept prima explicație?

Ce motive nu am luat încă în considerare?

Ce explicații nu am luat încă în considerare?

Ce rezultate pe termen lung nu am luat încă în considerare?

Pun întrebări doar în interiorul unei narațiuni care mi-a fost arătată?

Scopul nu este de a-i bloca pe oameni într-o concluzie.

Scopul este de a-i ajuta pe oameni să investigheze în mod independent posibilitățile și să învețe din ceea ce li se arată.

MEDIUL LUMII ÎI ÎNVAȚĂ ÎN MOD CONSTANT

Oamenii așteaptă adesea să fie învățați în timp ce se află deja în cel mai mare mediu de învățare care există.

Mediul lumii îi învață în mod constant pe oameni.

Îi învață prin comportament.

Îi învață prin repetare.

Îi învață prin narațiuni.

Îi învață prin stimulente.

Îi învață prin dependență.

Îi învață prin autoritate.

Îi învață prin consecințe.

Îi învață prin tăcere.

Problema nu este că lecțiile lipsesc.

Problema este că oamenilor nu li s-a oferit ruta educațională structurată, bazată pe dovezi, pentru a le vedea și a învăța din ele.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce mă învață aceasta?

Ce tipar repetat expune aceasta?

Ce consecință este arătată?

Ce comportament este dezvăluit?

Ce poate învăța omenirea din aceasta?

OMENIREA ÎNVAȚĂ DE LA OMENIRE

Omenirea este, în mare parte, învățată de omenire.

Dar omenirea însăși nu a fost învățată cum să învețe din mediul lumii.

Oamenii moștenesc informații înainte să învețe cum să le examineze în mod independent.

Oamenii apără informații înainte să le înțeleagă.

Oamenii reacționează înainte să învețe.

Oamenii urmează înainte să pună întrebări.

Oamenii repetă înainte să înțeleagă.

Oamenii se opresc la explicații simple deoarece nu au fost învățați o rută structurată pentru aprofundarea punerii sub semnul întrebării.

Aceasta nu înseamnă că omenirea nu poate progresa.

Înseamnă că omenirea are nevoie de instrumente mai bune pentru învățare.

URMAREA, CREDINȚA ȘI DELEGAREA GÂNDIRII

Unul dintre cele mai mari mecanisme care repetă mediul lumii este delegarea gândirii.

Oamenii sunt învățați să urmeze fără să fie învățați să pună acest lucru sub semnul întrebării.

Oamenii sunt învățați că anumite persoane știu mai mult decât ei.

Oamenii sunt învățați să aibă încredere în titluri.

Oamenii sunt învățați să aibă încredere în autoritate.

Oamenii sunt învățați să aibă încredere în poziții.

Oamenii sunt învățați să aibă încredere în statut.

Oamenii sunt învățați să memoreze ceea ce li se spune.

Oamenii sunt apoi plătiți să implementeze ceea ce li se spune să urmeze.

Mulți oameni permit apoi altor persoane să gândească în locul lor.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Îi permit altcuiva să gândească în locul meu?

Îi permit altcuiva să pună întrebări în locul meu?

Îi permit altcuiva să decidă adevărul în locul meu?

Am încredere în titluri în loc de dovezi?

Am încredere în statut în loc de comportament?

Am încredere în autoritate în loc de înțelegere?

Oamenii trebuie să înțeleagă, de asemenea, că părăsirea unei narațiuni nu creează automat gândire independentă.

Oamenii pot părăsi o autoritate și pot accepta alta.

Oamenii pot părăsi un grup și se pot alătura altuia.

Oamenii pot părăsi o explicație și pot moșteni alta.

Gândirea independentă nu înseamnă schimbarea taberei.

Gândirea independentă înseamnă să înveți cum să pui sub semnul întrebării toate taberele.

PROGRESUL CONȘTIINȚEI UMANE

Scopul secțiunii Sursă și Origine este cu mult mai amplu decât simpla învățare a oamenilor cum să pună sub semnul întrebării informația.

Este vorba despre dezvoltarea capacității omenirii de a învăța din mediul lumii.

Progresul conștiinței umane nu înseamnă pur și simplu acumularea mai multor informații.

Înseamnă să devenim persoane care învață mai bine.

Înseamnă să creștem capacitatea omenirii de a pune întrebări.

Să creștem capacitatea omenirii de a vedea.

Să creștem capacitatea omenirii de a înțelege.

Să creștem capacitatea omenirii de a învăța.

Să creștem capacitatea omenirii de a gândi independent.

Oamenii trebuie să înțeleagă, de asemenea, că toată lumea se află în interiorul mediului lumii.

Nimeni nu se află în afara lui.

Guvernele sunt în interiorul lui.

Mass-media este în interiorul lui.

Profesorii sunt în interiorul lui.

Poliția este în interiorul lui.

Instituțiile sunt în interiorul lui.

Părinții sunt în interiorul lui.

Copiii sunt în interiorul lui.

Experții sunt în interiorul lui.

Autorii sunt în interiorul lui.

Cititorii sunt în interiorul lui.

Toată lumea îl influențează.

Toată lumea este influențată de el.

Toată lumea participă la el.

Fiecare decizie fie ajută repetarea, fie ajută învățarea.

Acceptarea.

Repetarea.

Urmarea.

Distribuirea.

Apărarea.

Rămânerea în tăcere.

Toate au consecințe.

Progresia primitivă arată adesea astfel:

Urmează.

Reacționează.

Apără.

Repetă.

Alege tabere.

Progresia avansată arată astfel:

Pune întrebări.

Vezi.

Înțelege.

Învață.

Dezvoltă gândirea independentă.

Învață din mediul lumii.

Destinația nu este punerea nesfârșită de întrebări.

Destinația este înțelegerea.

Destinația este învățarea.

Destinația este gândirea independentă.

Scopul nu este pur și simplu de a îmbunătăți punerea întrebărilor.

Scopul este de a îmbunătăți capacitatea omenirii de a învăța din mediul lumii însuși.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale mediului lumii la a fi persoane care învață din mediul lumii.

SECȚIUNEA 2 - STANDARDUL DOVEZILOR

CE ESTE CU ADEVĂRAT STANDARDUL DOVEZILOR

Secțiunea 1 a stabilit că oamenii trebuie să învețe din mediul lumii în loc să devină pur și simplu produse ale acestuia.

Sursă și Origine începe prin a întreba de unde provin informațiile, sistemele, poveștile, regulile, titlurile, comportamentul și tiparele repetate, ce le-a modelat, ce au arătat de-a lungul timpului și ce mediu al lumii le-a produs.

Secțiunea 2 trece acum la Standardul Dovezilor.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin efectiv ceea ce este afirmat, predat, repetat, protejat, înregistrat, prezentat sau impus.

Standardul Dovezilor există deoarece oamenii sunt învățați ce să creadă fără să fie învățați în mod corespunzător ce sunt, de fapt, dovezile.

Oamenilor li se arată informații.

Oamenilor li se spun informații.

Oamenii sunt învățați informații.

Se așteaptă ca oamenii să accepte informații.

Se așteaptă ca oamenii să repete informații.

Se așteaptă ca oamenii să apere informații.

Dar oamenii nu sunt învățați cum să examineze în mod corespunzător dacă dovezile susțin ceea ce se spune.

Aceasta creează una dintre cele mai mari probleme din interiorul mediului lumii.

Informația poate fi prezentată ca adevăr înainte să fi fost pusă în mod corespunzător sub semnul întrebării.

Poveștile pot fi repetate ca adevăr înainte ca dovezile să fi fost examinate.

Titlurile pot fi tratate ca dovezi.

Autoritatea poate fi tratată ca dovadă.

Sistemele pot fi tratate ca dovezi.

Popularitatea poate fi tratată ca dovadă.

Înregistrările scrise pot fi tratate ca dovezi.

Afirmațiile repetate pot fi tratate ca dovezi.

Frica poate fi prezentată ca dovadă.

Contra-narațiunile pot fi tratate ca dovezi.

Materialul generat, modificat, selectat sau fabricat poate fi prezentat ca dovadă.

Dar niciunul dintre acestea nu reprezintă dovadă prin el însuşi.

Standardul Dovezilor există pentru a împiedica informația nesusținută să devină adevăr acceptat.

Standardul Dovezilor îi învață pe oameni să încetinească înainte ca acceptarea să aibă loc.

Îi învață pe oameni să întrebe ce este arătat de fapt, ce se afirmă, ce susține afirmația, ce lipsește, ce este contrazis, ce este prezentat

prin frică sau presiune emoțională și ce a fost pur și simplu repetat până când pare adevărat.

Standardul Dovezilor nu înlocuiește Sursă și Origine.

Se construiește pornind de la aceasta.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat pe baza acelui lucru.

Scopul Standardului Dovezilor nu este să le spună oamenilor ce să creadă.

Scopul este să îi învețe pe oameni cum să examineze informația înainte să o creadă, să o repete, să o apere sau să acționeze pe baza ei.

CE TREBUIE SĂ FACĂ DOVEZILE

Dovezile nu sunt pur și simplu informații care există.

Dovezile trebuie să arate ceva.

Dovezile trebuie să susțină ceea ce este afirmat.

Dovezile trebuie să reziste punerii de întrebări.

Dovezile trebuie să rămână deschise examinării ulterioare.

Dovezile trebuie să aibă legătură cu realitatea.

Dovezile trebuie să se alinieze cu comportamentul.

Dovezile trebuie să expună contradicția.

Dovezile trebuie să rămână consecvente de-a lungul timpului.

Dovezile trebuie să îi ajute pe oameni să învețe din ceea ce este arătat.

Dovezile acceptă, de asemenea, să fie puse sub semnul întrebării.

Dovezile nu au nevoie de protecție împotriva punerii de întrebări.

Dovezile nu se tem de examinare.

Dovezile nu se bazează pe titluri, autoritate, repetare, frică, statut sau presiune emoțională pentru a supraviețui.

Punerea întrebărilor întărește dovezile.

Punerea întrebărilor îmbunătățește înțelegerea.

Punerea întrebărilor expune slăbiciunea.

Punerea întrebărilor expune contradicția.

Punerea întrebărilor expune ceea ce lipsește.

Punerea întrebărilor expune ceea ce nu este susținut.

Punerea întrebărilor îi ajută pe oameni să învețe.

Informația nesusținută se opune adesea punerii de întrebări deoarece întrebările amenință ceea ce nu poate fi susținut în mod corespunzător.

Prin urmare, Standardul Dovezilor îi învață pe oameni că punerea întrebărilor nu este dușmanul adevărului.

Punerea întrebărilor este una dintre rutele către adevăr.

INFORMAȚIA NU ESTE DOVADĂ

Informația nu este automat dovadă.

O afirmație nu este automat dovadă.

Un titlu nu este automat dovadă.

Un rol nu este automat dovadă.

Un sistem nu este automat dovadă.

O poveste repetată nu este automat dovadă.

O poveste scrisă nu este automat dovadă.

O convingere moștenită nu este automat dovadă.

O narațiune protejată nu este automat dovadă.

O persoană plătită să repete informații nu este automat dovadă.

Faptul că un sistem spune că ceva este adevărat nu este automat dovadă.

Frica atașată informației nu este automat dovadă.

O contra-narațiune care se opune unei alte narațiuni nu este automat dovadă.

Informația generată de IA, modificată, rezumată, selectată sau prezentată nu este automat dovadă.

Oamenii trebuie să întrebe:

Ce se afirmă?

Ce dovezi susțin aceasta?

De unde au provenit dovezile?

Pot fi examinate dovezile?

Pot fi puse sub semnul întrebării dovezile?

Susțin dovezile afirmația?

Susține comportamentul afirmația?

Susține consecvența afirmația?

Ce dovezi lipsesc?

Ce dovezi au fost ascunse?

Ce dovezi contrazic afirmația?

Ce a fost acceptat fără dovezi?

Au fost aceste dovezi create, modificate, selectate, rezumate, reîncadrate sau prezentate într-un mod care ar putea induce în eroare?

Acest lucru contează deoarece oamenii pot fi învățați să accepte informații fără să afle vreodată dacă acestea sunt susținute în mod corespunzător.

Ei pot memora informații nesusținute.

Ei pot repeta informații nesusținute.

Ei pot apăra informații nesusținute.

Ei pot transmite informații nesusținute generației următoare.

Mediul lumii se repetă apoi prin informații care au fost acceptate înainte să fie examinate în mod corespunzător.

POVEȘTI REPETATE CARE DEVIN ADEVĂR

Unul dintre cele mai mari eșecuri ale învățării umane este faptul că oamenii pot confunda repetarea cu adevărul.

O poveste poate fi creată.

Un titlu îi poate conferi autoritate.

Un sistem îi poate oferi acoperire.

Banii le pot oferi oamenilor un motiv să o repete.

Timpul îi poate conferi familiaritate.

Înregistrările scrise îi pot da aparența permanenței.

Un număr suficient de oameni care o repetă îi poate conferi dovadă socială.

Generațiile viitoare o pot moșteni apoi ca adevăr.

Dar repetarea nu este dovadă.

O poveste repetată nu este dovadă.

O poveste scrisă nu este dovadă.

O poveste moștenită nu este dovadă.

O poveste protejată nu este dovadă.

O poveste susținută de titluri, sisteme, bani, acoperire, frică, statut și timp tot nu este dovadă decât dacă poate fi examinată și susținută în mod corespunzător.

Prin urmare, oamenii trebuie să întrebe:

Cine a creat această poveste?

Cine i-a conferit autoritate?

Cine a repetat-o?

Cine a beneficiat din faptul că a fost crezută?

Cine a fost plătit să o mențină?

Cine a protejat-o de întrebări?

Ce dovezi o susțin?

Ce dovezi o contrazic?

Ce se întâmplă atunci când este contestată?

Aceasta este dovadă?

Sau este o convingere moștenită?

Fără Standardul Dovezilor, poveștile repetate pot ajunge acceptate ca adevăr pur și simplu pentru că suficienți oameni le repetă, scriu despre ele, le protejează sau le transmit mai departe.

TITLURILE, AUTORITATEA ȘI ROLURILE PLĂTITE NU SUNT DOVEZI

Oamenii sunt adesea învățați să creadă în titluri.

Sunt învățați să creadă în autoritate.

Sunt învățați să creadă în roluri oficiale.

Sunt învățați să creadă în sisteme.

Sunt învățați să-i creadă pe oamenii care sunt plătiți să vorbească, să impună, să predea, să prezinte sau să repete informații.

Dar un titlu nu este dovadă.

Autoritatea nu este dovadă.

Un rol plătit nu este dovadă.

O poziție oficială nu este dovadă.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce dovezi susțin acest titlu?

Ce dovezi susțin această autoritate?

Ce dovezi susțin acest rol?

Ce dovezi susțin ceea ce spune această persoană?

Ce dovezi susțin ceea ce afirmă acest sistem?

Cine beneficiază dacă acest lucru este crezut?

Cine beneficiază dacă acest lucru nu este pus sub semnul întrebării?

Cine este plătit să îl repete?

Cine este plătit să îl impună?

Cine este plătit să îl protejeze?

Ce se întâmplă când sunt solicitate dovezi?

Nu este vorba despre a respinge automat fiecare titlu, rol, sistem sau autoritate.

Este vorba despre a nu le confunda cu dovezi.

Standardul Dovezilor îi învață pe oameni că autoritatea trebuie totuși examinată.

Titlurile trebuie totuşi examinate.

Sistemele trebuie totuşi examinate.

Rolurile plătite trebuie totuşi examinate.

Același standard trebuie aplicat peste tot.

SISTEME, SURSĂ ŞI DOVEZI

Faptul că un sistem există nu este dovadă că sistemul a fost creat din adevăr.

Aceasta se leagă direct de Sursă şi Origine.

Sursă şi Origine întreabă:

De unde a provenit acest sistem?

Cine l-a creat?

Ce l-a modelat?

Ce comportament a arătat de-a lungul timpului?

Ce protejează?

Ce repetă?

Ce ascunde?

Ce permite?

Standardul Dovezilor întreabă apoi:

Ce dovezi susţin afirmaţiile sistemului?

Ce dovezi le contrazic?

Ce dovezi lipsesc?

Ce dovezi sunt produse după contestare?

Arată dovezile adevărul?

Sau arată doar autoritate, conformare, repetare şi protecţie?

Oamenii cred adesea că, deoarece ceva există, trebuie să fi fost creat din adevăr.

Acest lucru trebuie pus sub semnul întrebării.

Dacă sistemele au fost create, menținute sau protejate de oameni care nu acționau pe baza adevărului, atunci informațiile, titlurile, regulile, înregistrările, autoritatea și narațiunile produse de acele sisteme nu pot fi pur și simplu acceptate ca adevăr fiindcă există.

Faptul că un sistem este vechi nu este dovadă a adevărului.

Faptul că un sistem este puternic nu este dovadă a adevărului.

Faptul că un sistem este oficial nu este dovadă a adevărului.

Faptul că un sistem este repetat de-a lungul generațiilor nu este dovadă a adevărului.

Faptul că un sistem este protejat de bani, statut, autoritate, frică sau forță nu este dovadă a adevărului.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce dovezi îl susțin?

Ce dovezi îl contrazic?

Ce dovezi lipsesc?

Ce dovezi au fost ignorate?

Ce comportament arată sistemul?

Ce face sistemul atunci când este contestat?

Răspunde?

Corectează?

Evită?

Se protejează?

Produce adevăr?

Sau produce conformare?

Aici Standardul Dovezilor se leagă direct de mediul lumii.

Dovezile nu se aplică doar afirmațiilor.

Se aplică sistemelor.

Se aplică regulilor.

Se aplică autorității.

Se aplică titlurilor.

Se aplică comportamentului.

Se aplică narațiunilor.

Se aplică tiparelor repetate.

Se aplică prezentării bazate pe frică.

Se aplică contra-narațiunilor.

Se aplică materialului generat, modificat, selectat sau fabricat.

Acesta este motivul pentru care Standardul Dovezilor este una dintre rutele lipsă din educație.

Fără el, oamenii pot fi învățați să funcționeze în interiorul sistemelor fără să fie vreodată învățați cum să întrebe dacă acele sisteme sunt susținute de adevăr, dovezi, consecvență și comportament.

Standardul Dovezilor există pentru a împiedica informația nesusținută să devină adevăr acceptat.

Îi ajută pe oameni să înceapă trecerea de la acceptare la examinare.

Îi ajută pe oameni să treacă de la credință la înțelegere.

Îi ajută pe oameni să treacă de la a fi produse ale informației repetate la a fi persoane care învață din mediul lumii.

DOVEZI DE-A LUNGUL TIMPULUI

Prima parte a acestei secțiuni a explicat că informațiile, titlurile, autoritatea, rolurile plătite, sistemele, înregistrările scrise, poveștile repetate, convingerile moștenite, prezentarea bazată pe frică, contra-narațiunile și materialul generat, modificat, selectat sau fabricat nu sunt automat dovezi.

A explicat, de asemenea, că dovezile acceptă să fie puse sub semnul întrebării.

Această parte trece acum la modul în care dovezile trebuie examinate de-a lungul timpului.

Standardul Dovezilor nu examinează doar un singur moment.

Examinează ceea ce este arătat de-a lungul timpului.

O singură afirmație poate induce în eroare.

O singură înregistrare poate fi incompletă.

O singură explicație poate fi selectivă.

Un singur răspuns poate evita tiparul mai larg.

O afirmație întârziată poate fi folosită pentru a înlocui ceea ce a fost arătat în timp real.

Acesta este motivul pentru care dovezile trebuie examinate de-a lungul timpului.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce a fost arătat de-a lungul timpului?

Când a fost arătat?

A fost arătat în timp real?

A fost înregistrat după eveniment?

A fost explicat mai târziu?

Explicația ulterioară corespunde dovezilor din timp real?

Dovezile au rămas consecvente?

Comportamentul a rămas consecvent?

S-a schimbat povestea?

S-a schimbat explicația?

S-a repetat acelaşi tipar?

A apărut o contradicție?

Au fost adăugate dovezi?

Au fost eliminate dovezi?

Au fost ignorate dovezi?

Ce s-a întâmplat după contestare?

Explicațiile întârziate nu trebuie niciodată lăsate să înlocuiască dovezile din timp real arătate în succesiune.

Acest lucru contează deoarece adevărul nu ar trebui să se bazeze pe un singur moment izolat atunci când un tipar mai lung arată ceva diferit.

Dovezile de-a lungul timpului îi ajută pe oameni să vadă tipare.

Îi ajută pe oameni să vadă contradicția.

Îi ajută pe oameni să vadă ce este protejat.

Îi ajută pe oameni să vadă ce este evitat.

Îi ajută pe oameni să vadă dacă vorbele, comportamentul, înregistrările, momentul și rezultatele se aliniază.

Prin urmare, Standardul Dovezilor îi învață pe oameni să examineze dovezile ca parte a unei succesiuni, nu ca fragmente de informații deconectate.

COMPORTAMENTUL CA DOVADĂ

Cuvintele nu sunt suficiente.

Ceea ce spun oamenii trebuie comparat cu ceea ce fac oamenii.

Comportamentul poate dezvălui ceea ce afirmațiile ascund.

Comportamentul poate dezvălui ceea ce titlurile protejează.

Comportamentul poate dezvălui ceea ce sistemele evită.

Comportamentul poate dezvălui ceea ce banii, dependența, frica, poziția, reputația sau stimulentele modelează.

O persoană poate spune că acționează din adevăr.

Un sistem poate spune că acționează din dreptate.

O instituție poate spune că acționează din grijă.

Un rol plătit poate spune că acționează din datorie.

Un titlu poate spune că acționează din autoritate.

Dar Standardul Dovezilor întreabă dacă comportamentul susține ceea ce se afirmă.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Comportamentul corespunde cuvintelor?

Acțiunea corespunde afirmației?

Sistemul răspunde atunci când este contestat?

Autoritatea corectează atunci când i se arată dovezi?

Rolul plătit protejează adevărul?

Sau protejează poziția, sistemul, banii, reputația ori narațiunea?

Tăcerea contrazice afirmația?

Evitarea contrazice afirmația?

Întârzierea contrazice afirmația?

Eliminarea, blocarea, respingerea sau pedepsirea contrazice afirmația?

Comportamentul de-a lungul timpului poate deveni una dintre cele mai clare rute ale dovezilor deoarece comportamentul arată ceea ce oamenii și sistemele fac de fapt, nu doar ceea ce spun că fac.

Dacă vorbele și comportamentul se separă, Standardul Dovezilor trebuie să pună separarea sub semnul întrebării.

Dacă o afirmație spune un lucru, dar comportamentul arată în mod repetat altceva, comportamentul trebuie examinat.

DOVEZI DUPĂ CONTESTARE

Standardul Dovezilor trebuie să examineze, de asemenea, ce se întâmplă după ce informația este contestată.

Multe afirmații par puternice până când sunt solicitate dovezi.

Multe sisteme par bazate pe adevăr până când li se cere să răspundă.

Multe titluri par credibile până când afirmațiile lor sunt examinate.

Multe narațiuni par stabile până când sunt arătate contradicțiile.

Contestarea dezvăluie standardele dovezilor.

Dovezile acceptă să fie puse sub semnul întrebării deoarece punerea întrebărilor întărește ceea ce este adevărat și expune ceea ce este slab, lipsește, este contrazis sau nesusținut.

Informația nesusținută se opune adesea punerii de întrebări deoarece întrebările amenință ceea ce nu poate fi susținut în mod corespunzător.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce se întâmplă când sunt solicitate dovezi?

Sunt furnizate dovezi?

Se răspunde la întrebare?

Este corectată problema?

Este abordată contradicția?

Sunt ignorate dovezile?

Este atacată persoana care întreabă?

Este folosită tăcerea?

Este folosită autoritatea în locul dovezilor?

Este folosit procesul în locul adevărului?

Este problema amânată până când oamenii încetează să pună întrebări?

Este protejat sistemul în loc să fie examinate dovezile?

Ceea ce se întâmplă după contestare contează deoarece răspunsul devine dovadă.

Răspunsul poate deveni dovadă.

Corectarea poate deveni dovadă.

Refuzul de a răspunde poate deveni dovadă.

Evitarea poate deveni dovadă.

Tăcerea poate deveni dovadă.

Contradicția poate deveni dovadă.

Protecția poate deveni dovadă.

Lipsa repetată a unui răspuns poate deveni dovadă.

Standardul Dovezilor îi învață pe oameni să examineze nu doar afirmația inițială, ci și comportamentul care urmează atunci când afirmația este pusă sub semnul întrebării.

DOVEZI, CRONOLOGIE ŞI RĂSPUNS

Standardul Dovezilor le cere, de asemenea, oamenilor să urmărească dovezile prin cronologie și răspuns.

Dovezile nu ar trebui separate de momentul în care au fost arătate, de locul de unde au provenit, de cine le-a văzut, cine le-a primit, cine le putea contesta și ce s-a întâmplat după aceea.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Când a fost arătat acest lucru?

Unde a fost arătat acest lucru?

Cine l-a produs?

Cine l-a primit?

Cine l-a văzut?

Cine a fost contestat?

Cine a avut ocazia să răspundă?

Cine a avut ocazia să corecteze?

Cine a avut ocazia să refute?

Cine a rămas tăcut?

Ce s-a întâmplat după aceea?

Ce comportament a urmat?

Ce tipar a continuat?

Acest lucru contează deoarece dovezile pot fi slăbite atunci când sunt separate de cronologia lor.

Dovezile pot fi slăbite și atunci când oamenii ignoră cine le-a văzut, cine le-a primit, cine a avut ocazia să răspundă și ce s-a întâmplat după aceea.

Dovezile din timp real contează deoarece arată ce a fost plasat, arătat, înregistrat, contestat sau făcut vizibil la acel moment.

Explicațiile întârziate trebuie puse sub semnul întrebării în raport cu ceea ce a fost arătat în timp real.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Explicația ulterioară corespunde dovezilor din timp real?

Afirmația ulterioară rescrie ceea ce a fost arătat?

Înregistrarea ulterioară evită ceea ce a fost contestat?

Explicația ulterioară elimină contextul?

Cronologia susține afirmația?

Comportamentul de după vizibilitate susține sau contrazice afirmația?

Un standard real al dovezilor nu întreabă doar dacă ceva există.

Întreabă cum există acel lucru în cadrul înregistrării mai ample.

Întreabă ce arată dovezile atunci când sunt puse în ordine.

Întreabă dacă cronologia susține afirmația.

Întreabă dacă comportamentul de după vizibilitate susține sau contrazice afirmația.

Acesta este modul în care oamenii încep să învețe din dovezi în loc să colecteze pur și simplu informații.

VĂZUT, ASCUNS, LIPSĂ ŞI CONTRAZIS

Standardul Dovezilor trebuie să îi înveţe pe oameni să compare ceea ce este arătat cu ceea ce nu este arătat.

Oamenii sunt adesea conduşi de dovezile puse în faţa lor.

Dar ceea ce lipseşte poate fi la fel de important.

Ceea ce este ascuns poate fi la fel de important.

Ceea ce este contrazis poate fi la fel de important.

Ceea ce este protejat de întrebări poate fi la fel de important.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce este arătat?

Ce nu este arătat?

Ce lipseşte?

Ce este ascuns?

Ce nu este susţinut?

Ce este contrazis?

Ce este protejat?

Ce este evitat?

Ce a fost eliminat?

La ce nu s-a răspuns?

Acest lucru contează deoarece oamenii pot fi conduşi de dovezi selectate.

Li se poate arăta o parte a imaginii în timp ce restul este ascuns.

Li se poate arăta o afirmație în timp ce comportamentul o contrazice.

Li se poate arăta o înregistrare în timp ce cronologia este ignorată.

Li se poate arăta autoritate în timp ce dovezile lipsesc.

Li se poate arăta încredere în timp ce susținerea lipsește.

Standardul Dovezilor îi ajută pe oameni să vadă dincolo de prezentarea selectată.

Îi ajută să compare ceea ce este arătat cu ceea ce lipsește, este ascuns, contrazis, evitat sau protejat.

PREZENTAREA DOVEZILOR, FRICA ŞI SUPUNEREA

Standardul Dovezilor trebuie să pună sub semnul întrebării şi modul în care sunt prezentate dovezile.

Cu cât este mai puternic mecanismul care prezintă dovezile, cu atât devine mai importantă punerea sub semnul întrebării a dovezilor înseşi.

Oamenilor li se poate arăta frică şi pot fi determinați să trateze însuși mediul fricii ca dovadă.

Frica poate crea urgență.

Frica poate crea supunere.

Frica poate opri punerea întrebărilor.

Frica îi poate face pe oameni să accepte dovezi slabe, incomplete, selectate sau nesusținute înainte să le examineze în mod corespunzător.

Frica îi poate face pe oameni să urmeze titluri, sisteme, roluri plătite, declarații oficiale, avertismente repetate și presiune publică fără să întrebe dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Dar frica nu este dovadă.

Urgența nu este dovadă.

Presiunea oficială nu este dovadă.

Avertismentele repetate nu sunt dovezi.

Conformarea plătită nu este dovadă.

Repetarea în masă nu este dovadă.

Standardul Dovezilor trebuie să întrebe dacă oamenilor li se arată dovezi sau dacă li se arată frică menită să îi facă să accepte fără dovezi.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce dovezi sunt arătate?

Cum sunt prezentate?

Ce frică este atașată acestora?

Ce reacție este creată?

Ce dovezi lipsesc?

Ce dovezi sunt contrazise?

Ce dovezi sunt protejate de întrebări?

Sunt oamenii ajutați să înțeleagă?

Sau oamenii sunt împinși să se conformeze?

Acest lucru se suprapune cu Influența Emoțională, Narațiune versus Realitate și Impactul Psihologic, dar aparține aici deoarece Standardul Dovezilor trebuie să întrebe dacă frica este folosită ca înlocuitor pentru dovezi.

CONTRA-NARAȚIUNEA ȘI STANDARDUL DOVEZILOR

Standardul Dovezilor trebuie să pună sub semnul întrebării și contra-narațiunile.

Oamenii pot vedea o narațiune falsă, o pot respinge și apoi pot accepta contra-narațiunea deoarece pare să se opună primeia.

Dar opoziția nu este dovadă.

O contra-narațiune poate fi totuși creată.

O contra-narațiune poate fi totuși finanțată.

Unei contra-narațiuni i se poate oferi totuși acoperire.

O contra-narațiune poate fi totuși controlată.

O contra-narațiune îi poate conduce în continuare pe oameni să creadă fără dovezi.

Oamenii pot scăpa dintr-o poveste creată și pot intra imediat într-o altă poveste creată.

Prin urmare, Standardul Dovezilor trebuie să pună sub semnul întrebării atât narațiunea, cât și contra-narațiunea.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce dovezi susțin contra-narațiunea?

De unde a provenit?

Cine i-a oferit acoperire?

Cine beneficiază dacă este crezută?

Îi ajută pe oameni să examineze dovezile?

Sau îi mută pur și simplu de la o convingere la alta?

Pune sub semnul întrebării Sursă și Origine?

Pune sub semnul întrebării Standardul Dovezilor?

Pune sub semnul întrebării Stimulent și Câștig?

Aplică același standard peste tot?

Standardul Dovezilor nu trebuie să permită oamenilor să înlocuiască o convingere nesusținută cu o altă convingere nesusținută.

Ruta nu este de la o narațiune la o altă narațiune.

Ruta este de la convingerea nesusținută la punerea întrebărilor bazată pe dovezi, vedere, înțelegere, învățare și gândire independentă.

IA, DOVEZI FABRICATE ȘI ISTORIA SURSEI

Standardul Dovezilor trebuie, de asemenea, să îi pregătească pe oameni să pună sub semnul întrebării dovezi care pot fi generate, modificate, rezumate, selectate, reîncadrate sau fabricate.

Cu cât dovezile fabricate devin mai convingătoare, cu atât Sursă și Origine devine mai importantă.

IA poate face ca dovezile false să pară reale.

IA poate face ca poveștile false să pară susținute.

IA poate face ca imaginile, vocile, documentele, rezumatele și explicațiile false să pară credibile.

IA poate fi folosită și pentru a ascunde, reîncadra, rezuma, selecta sau denatura dovezi.

Prin urmare, informațiile generate sau prezentate de IA nu trebuie tratate ca dovezi fără examinare.

Aceasta se leagă direct înapoi de Sursă și Origine.

Sursă și Origine întreabă:

De unde au provenit aceste dovezi?

Când au existat pentru prima dată?

Cine le-a produs?

Ce istorie au?

Au fost vizibile înainte să existe instrumente pentru a le genera, modifica sau fabrica?

Standardul Dovezilor întreabă apoi:

Poate fi examinată acea istorie?

Cronologia o susține?

Poate fi verificată sursa originală?

Pot fi separate dovezile de materialul generat, modificat, rezumat sau reîncadrat?

Dovezile cu o istorie clară anterioară manipulării prin IA sunt diferite de dovezile care apar numai după ce există instrumente pentru a le genera, modifica sau fabrica.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce a creat aceste dovezi?

Au fost generate?

Au fost modificate?

Au fost rezumate?

Au fost selectate?

Au fost scoase din context?

Poate fi examinat originalul?

Poate fi verificată sursa?

Poate fi verificată cronologia?

Comportamentul le susține?

Înregistrarea mai largă a dovezilor le susține?

Standardul Dovezilor trebuie să îi ajute pe oameni să întrebe dacă văd dovezi sau dacă văd o prezentare fabricată care arată ca dovezi.

STANDARDUL DOVEZILOR ȘI PROGRESUL UMAN

Standardul Dovezilor nu este doar despre dovedirea sau infirmarea afirmațiilor individuale.

Face parte din Ruta Lipsă către Progresul Uman.

Standardul Dovezilor nu este doar despre punerea sub semnul întrebării a dovezilor.

Este despre a împiedica omenirea să confunde prezentarea cu adevărul.

Omenirea nu poate progresa cât timp prezentarea este confundată cu adevărul, frica este confundată cu dovezile, autoritatea este confundată cu adevărul, poveștile repetate sunt confundate cu dovezile, iar informația nesusținută este moștenită de generațiile viitoare.

Standardul Dovezilor există pentru a opri repetarea acestei rute.

Ajută la protejarea rutei către înțelegere.

Îi învață pe oameni să încetinească înainte să accepte.

Îi învață pe oameni să examineze ceea ce este arătat.

Îi învață pe oameni să observe ceea ce lipsește.

Îi învață pe oameni să compare cuvintele cu comportamentul.

Îi învață pe oameni să urmărească dovezile de-a lungul timpului.

Îi învață pe oameni să pună sub semnul întrebării răspunsul de după contestare.

Îi învață pe oameni să pună sub semnul întrebării prezentarea bazată pe frică.

Îi învață pe oameni să pună sub semnul întrebării contra-narațiunile.

Îi învață pe oameni să pună sub semnul întrebării dovezile fabricate sau modificate.

Îi învață pe oameni să aplice același standard peste tot.

Acesta este modul în care Standardul Dovezilor moștenește de la Sursă și Origine.

Sursă și Origine îi ajută pe oameni să pună întrebări despre proveniența informațiilor, sistemelor, poveștilor, titlurilor, comportamentului și tiparelor repetate.

Standardul Dovezilor îi ajută apoi pe oameni să testeze dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat, arătat, repetat, protejat, contestat, ascuns sau contrazis.

Acesta este modul în care oamenii trec de la credință la examinare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la examinare la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale informației nesusținute la a fi persoane care învață din mediul lumii.

Standardul Dovezilor contează deoarece scopul nu este pur și simplu de a pune dovezile sub semnul întrebării.

Scopul este de a îmbunătăți capacitatea omenirii de a învăța din dovezile arătate în mediul lumii însuși.

Fără Standardul Dovezilor, oamenii pot moșteni informații nesusținute și le pot repeta ca adevăr.

Cu Standardul Dovezilor, oamenii pot începe să vadă ce este susținut, ce lipsește, ce este contrazis, ce este protejat, ce este

fabricat, ce este bazat pe frică și ce trebuie pus în continuare sub semnul întrebării.

Acesta este motivul pentru care Standardul Dovezilor aparține Rutei Lipsă către Progresul Uman.

SECȚIUNEA 3 - STIMULENT ŞI CÂŞTIG

CE ESTE CU ADEVĂRAT STIMULENT ŞI CÂŞTIG

Secţiunea 1 a stabilit că oamenii trebuie să înveţe din mediul lumii în loc să devină pur şi simplu produse ale acestuia.

Secţiunea 2 a stabilit că oamenii trebuie să examineze dacă dovezile susţin ceea ce este afirmat, repetat, protejat, prezentat sau impus.

Secţiunea 3 trece acum la Stimulent şi Câştig.

Stimulent şi Câştig există deoarece oamenii nu pot înţelege în mod corespunzător comportamentul uman până când nu înţeleg ce comportament este recompensat, protejat, pe care oamenii se bazează sau pe care se tem să îl piardă.

Oamenii sunt adesea învăţaţi să privească acţiunile.

Nu sunt învăţaţi să întrebe ce determină acele acţiuni.

Oamenii sunt adesea învăţaţi să privească rezultatele.

Nu sunt învăţaţi să pună sub semnul întrebării stimulentele care produc acele rezultate.

Oamenii sunt învăţaţi să aibă încredere în sisteme.

Nu sunt învăţaţi să întrebe ce câştigă acele sisteme din continuare.

Oamenii sunt adesea învăţaţi să judece indivizii.

Nu sunt învăţaţi să pună sub semnul întrebării mecanismele care modelează individul.

Stimulent şi Câştig îi învaţă pe oameni să întrebe:

Cine câștigă?

Cine beneficiază?

Cine depinde de aceasta?

Cine protejează aceasta?

Cine se teme să piardă aceasta?

Cine este recompensat pentru aceasta?

Cine este plătit pentru aceasta?

Cine contribuie la continuarea acesteia?

Oamenii nu doar trăiesc în interiorul mediului lumii.

Prin comportamentul modelat de stimulente, ei ajută la recrearea lui.

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care omenirea repetă aceeaşi lume.

Oamenii nu creează în mod repetat aceeași lume pentru că sunt răi.

Ei creează în mod repetat aceeaşi lume deoarece stimulentele îi recompensează în mod repetat pentru recrearea ei.

Omenirea recreează adesea aceeași lume fără să înțeleagă pe deplin la ce contribuie.

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care problemele repetate ale lumii continuă.

BANII, DEPENDENȚA ȘI MEDIUL LUMII

Banii sunt unul dintre cele mai importante mecanisme care modelează comportamentul uman.

Banii pot crea dependență.

Dependența poate crea conformare.

Conformarea poate crea tăcere.

Tăcerea poate proteja sistemele.

Sistemele pot continua deoarece oamenii depind de ele.

Oamenii sunt adesea învățați să se gândească la bani doar ca la plată.

Dar banii modelează și comportamentul.

Banii pot influența ceea ce spun oamenii.

Banii pot influența ceea ce oamenii nu spun.

Banii pot influența ceea ce oamenii repetă.

Banii pot influența ceea ce oamenii protejează.

Banii pot influența ceea ce oamenii evită să pună sub semnul întrebării.

Banii pot influența ceea ce oamenii impun.

Banii pot influența ceea ce oamenii permit să continue.

Banii pot influența ceea ce oamenii normalizează.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Cine este plătit?

Cine îi plătește?

Pentru ce sunt plătiți?

Ce sunt plătiți să nu pună sub semnul întrebării?

Ce sunt plătiți să repete?

Ce sunt plătiți să impună?

Ce sunt plătiți să protejeze?

Ce se întâmplă dacă contestă?

Ce se întâmplă dacă expun?

Banii nu trebuie să controleze fiecare gând.

Dependența poate fi suficientă.

Oamenii pot deveni produse ale stimulentelor fără să recunoască vreodată pe deplin acest lucru.

RECOMPENSE UMANE, APARTENENȚĂ ȘI INTEGRARE

Oamenii nu sunt influențați doar de bani.

Oamenii pot fi influențați și de:

Acceptare.

Popularitate.

Recunoaștere.

Atenție.

Statut.

Aprobare.

Apartenență.

Confort.

Siguranță.

Evitarea criticii.

Evitarea respingerii.

Evitarea excluderii.

Oamenii adesea nu întreabă:

„Este adevărat?”

În schimb, ei pot întreba:

„Ce fac ceilalți oameni?”

„Mă vor aproba oamenii?”

„Voi mai aparține dacă nu sunt de acord?”

Frica de a rămâne singur poate deveni mai puternică decât dorința de a înțelege.

Oamenii își pot modifica comportamentul pentru a obține aprobare, a evita excluderea, a menține apartenența și a se integra în medii de care cred că depind.

Oamenii pot permite treptat ca apartenența să devină mai importantă decât înțelegerea.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Urmez adevărul?

Sau urmez oamenii?

Gândesc independent?

Sau încerc să mă integrez?

Cine beneficiază atunci când oamenii încetează să gândească independent?

Ce comportamente sunt copiate?

Ce comportamente sunt normalizate?

OAMENII COPIAZĂ OAMENII

Oamenii moștenesc adesea comportament de la alți oameni.

Oamenii copiază:

Limbaj.

Opinii.

Tendințe.

Stiluri de viață.

Aparențe.

Atitudini.

Obiceiuri.

Comportamente sociale.

Comportamente online.

Nu neapărat pentru că le înțeleg în mod independent, ci pentru că par normale, populare, de succes sau acceptate.

Comportamentul repetat poate deveni normalizat pur și simplu pentru că suficienți oameni îl manifestă.

Integrarea poate deveni normală.

Normalizarea poate deveni repetare.

Repetarea poate deveni comportament moștenit.

Comportamentul moștenit poate deveni realitate acceptată.

Cu cât un comportament este repetat mai mult, cu atât mecanismul din spatele lui poate deveni mai invizibil.

Oamenii pot înceta să pună întrebări deoarece însăși repetarea poate crea aparența adevărului.

MEDII SUPERFICIALE

Mediile moderne îi pot încuraja pe oameni să acorde prioritate aparenței în detrimentul înțelegerii.

Oamenii pot deveni preocupați de:

Cum arată.

Cum apar online.

Cât de de succes par.

Cât de fericiți par.

Cât de populari par.

Ce cred ceilalți despre ei.

Oamenii pot prezenta versiuni idealizate ale lor în timp ce ascund realitatea.

Zâmbetele false pot înlocui starea de bine autentică.

Succesul afișat poate înlocui adevărul.

Identitatea online poate înlocui autenticitatea.

Imaginea poate deveni mai importantă decât înțelegerea.

Oamenii pot părea conectați în timp ce se simt izolați.

Oamenii pot părea fericiți în timp ce se simt nefericiți.

Oamenii pot părea de succes în timp ce se confruntă în privat cu dificultăți.

Atunci când aparența devine mai importantă decât adevărul, se pot dezvolta medii superficiale.

POPULARITATE, STATUT ȘI COMPARAȚIE

Oamenii se pot măsura pe ei înșiși în raport cu alții.

Mai mulți bani.

Mai multe bunuri.

Mai mulți urmăritori.

Mai mult statut.

Mai multă atenție.

Mai multă recunoaștere.

Aceasta poate crea cicluri nesfârșite de comparație fără înțelegere.

Popularitatea nu este dovadă.

Atenția nu este dovadă.

Urmăritorii nu sunt dovezi.

Statutul nu este dovadă.

Faptul că ceva este văzut pe scară largă nu îl face automat adevărat.

Oamenii pot confunda vizibilitatea cu adevărul, popularitatea cu corectitudinea și influența cu credibilitatea.

FRICĂ, TĂCERE ȘI APARTENENȚĂ

Oamenii pot evita să pună întrebări deoarece întrebările pot amenința apartenența.

Oamenii se pot teme de:

Critică.

Ridiculizare.

Respingere.

Excludere.

Jenă.

Izolare.

Pierderea oportunităților.

A rămâne singuri.

Frica poate încuraja tăcerea.

Tăcerea poate proteja repetarea.

Repetarea poate deveni normalizată.

Comportamentul normalizat poate fi moștenit de generațiile viitoare.

Ciclul poate continua fără ca oamenii să înțeleagă pe deplin la ce contribuie.

Oamenii trebuie să înțeleagă, de asemenea, că stimulentele pot deveni mai puternice decât adevărul.

Oamenii pot şti că ceva ar trebui pus sub semnul întrebării şi totuşi să continue deoarece stimulentele protejează comportamentul.

EDUCAȚIA, PROFESORII ŞI REPETAREA LUMII

Educația este unul dintre cele mai clare exemple pentru Stimulent și Câștig.

Profesorii sunt adesea produse ale aceluiaşi sistem educațional în interiorul căruia au fost învățați.

Au fost educați în interiorul lui.

Au fost instruiți în interiorul lui.

Sunt plătiți în interiorul lui.

Sunt evaluați în interiorul lui.

Sunt plasați în roluri în interiorul lui.

Se aşteaptă să predea în interiorul lui.

Se aşteaptă să transmită informații în interiorul lui.

Se aşteaptă să evalueze informații în interiorul lui.

Dar nu sunt învățați să le predea copiilor ruta structurată, bazată pe dovezi, pentru punerea sub semnul întrebării a mediului lumii însuşi.

Nu este vorba despre a ataca profesorii.

Este vorba despre a înțelege sistemul.

Profesorii pot deveni contribuitori la repetarea aceleiași lumi deoarece operează în interiorul aceluiași mediu determinat de stimulente.

Educația poate recrea în mod repetat aceeași lume fără să intenționeze vreodată acest lucru.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce recompensează educația?

Ce repetă educația?

Ce protejează educația?

Ce evită educația?

Ce nu reușește educația să predea?

Ce se întâmplă dacă educația se schimbă?

Ce se întâmplă dacă copiii învață să pună sub semnul întrebării mediul lumii însuși?

DE CE CONTEAZĂ STIMULENT ȘI CÂȘTIG

Stimulent și Câștig contează deoarece oamenii nu pot înțelege în mod corespunzător de ce omenirea repetă aceeași lume până când nu înțeleg ce recompensează acea repetare.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă:

Cine beneficiază?

Cine depinde?

Cine protejează?

Cine pierde?

Ce comportament creează acest stimulent?

Ce mediu al lumii ajută acest comportament să recreeze?

Acesta este modul în care oamenii încep să vadă mecanismele care operează sub mediul lumii.

Acesta este modul în care oamenii trec de la credință la examinare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la examinare la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii continuă să facă ceea ce au făcut oamenii dinaintea lor fără să înțeleagă la ce contribuie.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale sistemelor determinate de stimulente la a fi persoane care învață din mediul lumii.

STIMULENT ŞI CÂŞTIG

STIMULENTUL DE-A LUNGUL TIMPULUI

Prima parte a acestei secţiuni a explicat că oamenii nu doar trăiesc în interiorul mediului lumii.

Prin comportamentul modelat de stimulente, ei ajută la recrearea lui.

Această parte trece acum la modul în care stimulentele continuă de-a lungul timpului.

Oamenii nu își dezvăluie întotdeauna stimulentele imediat.

Comportamentul de-a lungul timpului le expune adesea.

O persoană poate spune un lucru, dar se poate comporta în mod repetat într-un alt fel.

Un sistem poate spune că există pentru un scop, dar poate proteja în mod repetat altceva.

O organizație poate pretinde neutralitate, dar poate produce în mod repetat aceleași rezultate.

Un rol poate pretinde datorie în timp ce produce în mod repetat conformare.

O poziție plătită poate pretinde adevăr în timp ce protejează în mod repetat sistemul de care depinde.

Stimulentele de-a lungul timpului îi ajută pe oameni să vadă tipare pe care momentele izolate le pot ascunde.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament s-a repetat de-a lungul timpului?

Ce rezultate s-au repetat?

Ce stimulente rămân protejate?

Ce stimulente rămân ascunse?

Cine beneficiază în mod repetat?

Cine evită în mod repetat pierderea?

Cine câștigă în mod repetat bani?

Cine câștigă în mod repetat statut?

Cine își păstrează în mod repetat poziția?

Cine evită în mod repetat răspunderea?

Cine contribuie în mod repetat la continuarea aceluiaşi mediu?

Tiparele de-a lungul timpului pot expune stimulente pe care afirmațiile singure nu le pot explica.

Aceasta se leagă direct de Standardul Dovezilor.

Standardul Dovezilor întreabă dacă comportamentul susține ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă ce stimulent modelează acel comportament.

ROLURI MOȘTENITE ȘI CONTRIBUȚIE REPETATĂ

Stimulentele pot fi moștenite prin roluri.

O persoană poate intra într-un rol după ce altcineva pleacă, se pensionează, moare sau este înlocuit.

Persoana poate crede că pur și simplu ocupă un loc de muncă.

Dar rolul poate purta deja un tipar.

Poate purta comportament repetat.

Poate purta tăcere repetată.

Poate purta protecție repetată.

Poate purta impunere repetată.

Poate purta supunere repetată.

Poate purta predare repetată.

Poate purta conformare repetată.

Persoana care intră în rol poate continua apoi ceea ce au continuat persoanele anterioare.

Acesta este modul în care mediul lumii se poate repeta de-a lungul generațiilor.

Oamenii nu trebuie să creeze mecanismul original pentru a contribui la el.

Ei pot moșteni un rol și pot ajuta la continuarea mecanismului.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament a produs acest rol înainte ca această persoană să intre în el?

Ce comportament cere acest rol acum?

Ce comportament va continua acest rol după ce această persoană îl părăsește?

Ce protejează rolul?

Ce repetă rolul?

Ce descurajează rolul?

Ce îi împiedică rolul pe oameni să pună sub semnul întrebării?

Ce face rolul să pară normal?

Acest lucru contează deoarece oamenii pot contribui la rău repetat, tăcere repetată, conformare repetată și protejarea repetată a sistemului în timp ce cred că fac pur și simplu ceea ce au făcut oamenii dinaintea lor.

TĂCERE, PROTECȚIE ȘI STIMULENT

Tăcerea poate fi unul dintre cei mai puternici indicatori ai stimulentului.

Oamenii cred adesea că tăcerea nu înseamnă nimic.

Dar tăcerea poate deveni comportament.

Tăcerea poate proteja sisteme.

Tăcerea poate proteja bani.

Tăcerea poate proteja autoritatea.

Tăcerea poate proteja dependența.

Tăcerea poate proteja reputația.

Tăcerea poate proteja pozițiile.

Tăcerea poate proteja narațiunile.

Tăcerea poate proteja faptele greșite.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Cine rămâne tăcut?

Ce este protejat de tăcere?

Cine beneficiază de tăcere?

Cine pierde dacă tăcerea se încheie?

Ce se întâmplă dacă cineva vorbește?

Cu ce consecințe s-ar putea confrunta?

Ce stimulente îi încurajează pe oameni să rămână tăcuți?

Ce a permis tăcerea să continue?

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi amenință ceea ce depind.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi le amenință venitul.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi le amenință reputația.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi le amenință poziția în interiorul unui sistem.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi amenință rolul pe care l-au moștenit.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece normalizarea i-a învățat să nu pună întrebări.

Prin urmare, tăcerea devine un comportament care trebuie pus sub semnul întrebării.

FRICA DE PIERDERE

Oamenii nu acționează doar din cauza a ceea ce câștigă.

Oamenii acționează și din cauza a ceea ce se tem să piardă.

Frica de pierdere poate modela comportamentul la fel de puternic ca însuși câștigul.

Oamenii se pot teme să piardă:

Bani.

Locul de muncă.

Statutul.

Poziția.

Apartenența.

Aprobarea.

Protecția.

Autoritatea.

Influența.

Siguranța.

Reputația.

Un viitor.

Frica de pierdere poate opri punerea întrebărilor înainte ca aceasta să înceapă.

Frica de pierdere poate crea tăcere.

Frica de pierdere poate crea urmare.

Frica de pierdere poate crea supunere.

Frica de pierdere poate crea participare la lucruri cu care oamenii poate nu sunt pe deplin de acord.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce se teme această persoană să piardă?

Ce se teme acest rol să piardă?

Ce se teme acest sistem să piardă?

Ce se schimbă dacă oamenii încetează să creadă?

Ce se schimbă dacă oamenii încetează să se conformeze?

Ce se schimbă dacă oamenii încep să pună întrebări?

Ce se schimbă dacă oamenii încetează să facă ceea ce au făcut oamenii dinaintea lor?

Frica de pierdere poate crea conformare cu mult înainte ca forța să fie vreodată necesară.

Oamenii trebuie să înțeleagă, de asemenea, că adevărul nu este întotdeauna suficient de puternic pentru a depăși stimulentele.

Oamenii pot ști că ceva ar trebui pus sub semnul întrebării și totuși să continue deoarece frica de pierdere protejează comportamentul.

CONTRIBUȚIA COLECTIVĂ ȘI LUMEA REPETATĂ

Mediul lumii nu este de obicei menținut de o singură persoană.

Este menținut de milioane de oameni care contribuie cu părți mici la același mecanism.

O persoană predă.

O persoană impune.

O persoană repetă.

O persoană aprobă.

O persoană scrie.

O persoană rămâne tăcută.

O persoană urmează.

O persoană protejează.

Individual, aceste comportamente pot părea inofensive.

Colectiv, ele pot recrea un întreg mediu al lumii.

Oamenii pot vedea doar:

Propriul rol.

Propria sarcină.

Propriul salariu.

Propria instrucțiune.

Propria responsabilitate.

Propria supraviețuire.

Dar mediul lumii este construit din contribuția combinată a multor oameni care repetă părți mici ale aceluiași mecanism.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

La ce contribui?

Ce tipar repetat ajut să continue?

Ce mediu al lumii ajută comportamentul meu să recreeze?

Ce s-ar întâmpla dacă milioane de oameni continuă să facă același lucru?

Aceasta este una dintre cele mai importante părți ale Stimulent și Câștig.

EDUCAȚIA, PROFESORII ȘI STIMULENTUL

Educația trebuie pusă sub semnul întrebării prin Stimulent și Câștig deoarece educația modelează generația următoare.

Profesorii sunt produse ale aceluiași sistem determinat de stimulente.

Au fost educați în interiorul lui.

Au fost instruiți în interiorul lui.

Sunt plătiți în interiorul lui.

Sunt evaluați în interiorul lui.

Sunt plasați în roluri în interiorul lui.

Se așteaptă să transmită informații în interiorul lui.

Se așteaptă să evalueze informații în interiorul lui.

Se așteaptă să îi ajute pe copii să funcționeze în interiorul lui.

Dar nu li se oferă ruta educațională structurată, bazată pe dovezi, pentru a-i învăța pe copii să pună sub semnul întrebării mediul real al lumii.

Acest lucru contează deoarece profesorii devin surse de informații pentru copii.

Ei devin, de asemenea, parte a structurii de stimulente care modelează ceea ce sunt învățați copiii, ceea ce repetă copiii, pentru ce sunt recompensați copiii și ce sunt descurajați să pună sub semnul întrebării.

Nu este vorba despre a ataca profesorii.

Este vorba despre a înțelege sistemul determinat de stimulente în interiorul căruia operează.

Prin urmare, educația poate recrea în mod repetat aceeași lume fără să intenționeze vreodată acest lucru.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce recompensează educația?

Ce repetă educația?

Ce protejează educația?

Ce normalizează educația?

Ce descurajează educația?

Ce nu reușește educația să pună sub semnul întrebării?

Ce sunt plătiți profesorii să transmită?

Ce sunt instruiți profesorii să evalueze?

În interiorul a ce sunt pregătiți copiii să funcționeze?

Ce se întâmplă dacă profesorii pun sub semnul întrebării sistemul însuși?

Ce se întâmplă dacă copiii sunt învățați să pună sub semnul întrebării mediul lumii însuși?

Educația nu se poate îmbunătăți în mod corespunzător dacă stimulentele din interiorul educației nu sunt puse sub semnul întrebării.

Dacă profesorii sunt plătiți, instruiți, evaluați și plasați în roluri care repetă același sistem, atunci educația poate continua să producă oameni pregătiți să funcționeze în interiorul mediului lumii, în loc să învețe din el.

SISTEME, STIMULENT ŞI REZULTATE REPETATE

Sistemele pot supraviețui perioade lungi deoarece stimulentele sunt integrate în ele.

Oamenii pot intra în sisteme crezând că sunt independenți.

Dar sistemele pot modela treptat comportamentul prin dependență.

Cu cât stimulentele rămân mai mult timp necontestate, cu atât pot părea mai normale.

Sistemele pot recompensa tăcerea.

Sistemele pot recompensa conformarea.

Sistemele pot recompensa loialitatea.

Sistemele pot recompensa repetarea.

Sistemele pot recompensa impunerea.

Sistemele pot recompensa protejarea sistemului însuși.

Sistemele pot pedepsi punerea întrebărilor.

Sistemele pot pedepsi expunerea.

Sistemele pot pedepsi adevărul.

Sistemele pot pedepsi refuzul.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament recompensează sistemul?

Ce comportament descurajează sistemul?

Ce comportament pedepseşte sistemul?

Ce comportament protejează sistemul?

Ce rezultate creează sistemul în mod repetat?

Ce probleme repetate continuă să apară?

Ce stimulente cauzează acele rezultate?

Oamenii încearcă adesea să repare rezultatele fără să pună stimulentele sub semnul întrebării.

Dacă stimulentele rămân neschimbate, comportamentul rămâne adesea neschimbat.

Dacă comportamentul rămâne neschimbat, rezultatele rămân adesea neschimbate.

Prin urmare, omenirea poate repeta aceeaşi lume în timp ce crede că încearcă să o îmbunătăţească.

STIMULENTUL ŞI PROGRESUL UMAN

Stimulent și Câștig face parte din Ruta Lipsă către Progresul Uman.

Omenirea nu poate progresa cât timp stimulentele rămân invizibile.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii continuă să facă ceea ce au făcut oamenii dinaintea lor fără să înțeleagă la ce contribuie.

Omenirea nu poate progresa cât timp apartenența devine mai puternică decât adevărul.

Omenirea nu poate progresa cât timp popularitatea înlocuiește înțelegerea.

Omenirea nu poate progresa cât timp mediile superficiale înlocuiesc autenticitatea.

Omenirea nu poate progresa cât timp frica de excludere oprește punerea întrebărilor.

Omenirea nu poate progresa cât timp normalizarea transformă repetarea în realitate acceptată.

Omenirea nu poate progresa cât timp sistemele recompensează repetarea în locul înțelegerii.

Omenirea nu poate progresa cât timp educația îi pregătește pe copii să funcționeze în interiorul mediului lumii fără să îi învețe cum să îl pună în mod corespunzător sub semnul întrebării.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii apără ceea ce le face rău deoarece depind de acel lucru.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă:

Cine beneficiază?

Cine depinde?

Cine protejează?

Cine pierde?

Cine este plătit?

Cine rămâne tăcut?

Cine urmează?

Cine normalizează?

Ce comportament creează acest stimulent?

Ce mediu al lumii ajută acest comportament să recreeze?

Acesta este modul în care oamenii încep să vadă mecanismele care operează sub mediul lumii.

Acesta este modul în care oamenii trec de la credință la examinare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la examinare la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Când stimulentele devin vizibile, comportamentul devine vizibil.

Când comportamentul devine vizibil, contribuția devine vizibilă.

Când contribuția devine vizibilă, înțelegerea devine posibilă.

Când înțelegerea devine posibilă, omenirea poate începe să înceteze repetarea aceleiași lumi.

SECȚIUNEA 4 - CARACTER ŞI CONSECVENȚĂ

CE ESTE CU ADEVĂRAT CARACTER ŞI CONSECVENȚĂ

Secțiunea 1 a stabilit că oamenii trebuie să învețe să vadă mediul lumii în loc să devină pur și simplu produse ale acestuia.

Secțiunea 2 a stabilit că oamenii trebuie să examineze dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Secțiunea 3 a stabilit că oamenii trebuie să înțeleagă ce stimulente recompensează, protejează și repetă comportamentul.

Secțiunea 4 trece acum la Caracter și Consecvență.

Caracter și Consecvență există deoarece oamenii nu pot înțelege în mod corespunzător oamenii, sistemele, organizațiile, mediile sau lumea însăși până când nu înțeleg ce comportament este arătat în mod repetat de-a lungul timpului.

Oamenii sunt adesea învățați să asculte cuvintele.

Nu sunt învățați în mod corespunzător să studieze comportamentul.

Oamenii sunt învățați să aibă încredere în titluri.

Nu sunt învățați în mod corespunzător să examineze consecvența.

Oamenii sunt adesea învățați să creadă promisiuni.

Nu sunt învățați în mod corespunzător să pună tiparele sub semnul întrebării.

Oamenii sunt adesea învățați să judece momente izolate.

Nu sunt învățați să învețe din comportamentul repetat.

Caracter și Consecvență îi învață pe oameni să întrebe:

Ce comportament este arătat în mod repetat?

Ce comportament este recompensat în mod repetat?

Ce comportament este protejat în mod repetat?

Ce comportament este evitat în mod repetat?

Ce comportament rămâne consecvent de-a lungul timpului?

Ce comportament se schimbă în funcție de circumstanțe?

Ce comportament ajută la recrearea mediului lumii?

Caracterul nu este un singur moment.

Caracterul este comportamentul arătat în mod repetat de-a lungul timpului.

Consecvența nu este o singură afirmație.

Consecvența este alinierea repetată dintre cuvinte, comportament și rezultate de-a lungul timpului.

Caracterul este unul dintre cele mai importante instrumente de învățare ale omenirii deoarece comportamentul repetat expune ceea ce cuvintele, imaginea, reputația și prezentarea ascund adesea.

Acest lucru contează deoarece comportamentul repetat dezvăluie adesea mai mult decât o pot face vreodată momentele izolate.

CE ESTE ARĂTAT

Mediul lumii îi arată deja omenirii cum funcționează.

Problema nu este întotdeauna că nu se arată nimic.

Problema este că oamenii nu au fost învățați în mod corespunzător cum să pună întrebări, să vadă, să înțeleagă și să învețe din ceea ce este arătat.

Oamenii pot vedea minciuni.

Oamenii pot vedea contradicții.

Oamenii pot vedea tăcere.

Oamenii pot vedea dependență.

Oamenii pot vedea frică.

Oamenii pot vedea banii modelând comportamentul.

Oamenii pot vedea sisteme protejându-se pe ele însele.

Oamenii pot vedea mass-media repetând narațiuni.

Oamenii pot vedea autoritatea evitând dovezile.

Oamenii pot vedea oameni urmând.

Oamenii pot vedea tipare repetate continuând.

Dar fără cadrul corect de punere a întrebărilor, oamenii pot ajunge totuși la o înțelegere greșită.

Oamenii ajung adesea la înțelegeri greșite deoarece nu au fost învățați în mod corespunzător cum să pună întrebări, să vadă, să înțeleagă și să învețe din ceea ce este arătat.

Oamenii pot vedea ceea ce este arătat și totuși să nu înțeleagă ce înseamnă.

Ei pot vedea comportamentul și se pot concentra doar asupra indivizilor.

Ei pot vedea contradicția și se pot opri la furie.

Ei pot vedea minciunile și se pot opri la învinovățire.

Ei pot vedea sisteme și se pot opri la explicații de suprafață.

Ei pot vedea probleme repetate și încă să nu înțeleagă mecanismele care le creează.

Caracter și Consecvență îi învață pe oameni să pună sub semnul întrebării ceea ce este arătat prin comportament repetat.

Le cere oamenilor să nu întrebe doar:

Ce s-a întâmplat?

Ci și:

Ce arată aceasta?

Ce comportament este dezvăluit?

Ce tipar este expus?

Ce contradicție este afișată?

Ce ne învață aceasta despre mediul lumii?

Ce poate învăța omenirea din aceasta?

Lumea este adevărata școală deoarece mediul lumii arată în mod constant comportament, contradicție, repetare, stimulente, tăcere, dependență, autoritate, frică și consecință.

Oamenii nu pot învăța din ceea ce nu pot vedea.

Dar oamenii nu pot învăța nici din ceea ce nu au fost învățați cum să pună sub semnul întrebării.

CUVINTE, COMPORTAMENT ŞI TIPARE

Oamenii judecă adesea ceea ce spun oamenii.

Dar comportamentul poate dezvălui ceea ce cuvintele ascund.

Cuvintele pot fi repetate în avans.

Cuvintele pot fi selectate.

Cuvintele pot fi repetate.

Cuvintele pot fi protejate.

Cuvintele pot fi prezentate.

Comportamentul este adesea mai greu de ascuns pe perioade lungi de timp.

Informația le poate spune oamenilor ce s-a întâmplat.

Comportamentul îi poate învăța pe oameni de ce s-a întâmplat.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Cuvintele corespund comportamentului?

Acțiunile corespund afirmațiilor?

Rezultatele corespund promisiunilor?

Comportamentul rămâne acelaşi de-a lungul timpului?

Comportamentul se schimbă în funcție de cine privește?

Comportamentul se schimbă în funcție de cine beneficiază?

Comportamentul repetat poate expune contradicții pe care afirmațiile izolate nu le pot expune.

Tiparele dezvăluie adesea mai mult decât promisiunile.

Consecvența dezvăluie adesea mai mult decât reputația.

Comportamentul dezvăluie adesea mai mult decât titlurile.

Prin urmare, oamenii trebuie să învețe să studieze tiparele în locul momentelor izolate.

COMPORTAMENTUL NU EXISTĂ NICIODATĂ IZOLAT

Comportamentul nu există izolat.

Oamenii influențează oamenii.

Sistemele influențează oamenii.

Oamenii influențează sistemele.

Adulții influențează copiii.

Copiii devin adulți.

Generațiile viitoare moștenesc comportamente.

Generațiile viitoare ajută apoi la recrearea mediului lumii.

Fiecare comportament repetat are consecințe dincolo de individ.

Un comportament repetat poate deveni normal.

Normalizarea poate deveni moștenire.

Moștenirea poate deveni realitate acceptată.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament creează aceasta?

Cine învață din acest comportament?

Cine va moșteni acest comportament?

Ce mediu viitor al lumii va ajuta acest comportament să recreeze?

Caracter și Consecvență îi învață pe oameni să gândească dincolo de individ și să înceapă să învețe din mediul mai larg.

CARACTERUL ÎNAINTEA REPUTAȚIEI

Oamenii sunt adesea învățați să aibă încredere în reputație.

Dar reputația nu este automat caracter.

Reputația poate fi creată.

Reputația poate fi protejată.

Reputația poate fi repetată.

Reputația poate fi promovată.

Reputația poate fi moștenită.

Caracterul este diferit.

Caracterul este arătat în mod repetat prin comportament.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament este arătat în mod repetat?

Ce se întâmplă când apare presiunea?

Ce se întâmplă când nimeni nu privește?

Ce se întâmplă când există ceva de câștigat?

Ce se întâmplă când există ceva de pierdut?

Ce se întâmplă când adevărul intră în conflict cu stimulentul?

Caracterul devine adesea cel mai vizibil atunci când sunt implicate stimulente.

Acesta este motivul pentru care Caracter și Consecvență se leagă direct de Stimulent și Câștig.

CONSECVENȚA DE-A LUNGUL TIMPULUI

Consecvența nu poate fi judecată după un singur eveniment.

Consecvența trebuie examinată de-a lungul timpului.

Oamenii pot spune că prețuiesc adevărul.

Oamenii pot spune că prețuiesc învățarea.

Oamenii pot spune că prețuiesc echitatea.

Oamenii pot spune că prețuiesc punerea întrebărilor.

Dar consecvența întreabă dacă comportamentul susține în mod repetat acele afirmații.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament a fost arătat de-a lungul timpului?

Ce tipare s-au repetat?

Ce contradicții au apărut?

Ce comportamente au rămas neschimbate?

Ce comportamente dispar atunci când circumstanțele se schimbă?

Consecvența devine adesea una dintre cele mai puternice rute ale dovezilor deoarece oamenii arată în cele din urmă ceea ce fac în mod repetat.

Aceasta se leagă direct de Standardul Dovezilor.

Standardul Dovezilor întreabă dacă comportamentul susține ceea ce este afirmat.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul rămâne în mod repetat aliniat de-a lungul timpului.

IMAGINE VERSUS CARACTER

Oamenii pot deveni pricepuți la gestionarea imaginii.

Imaginea este ceea ce oamenii vor ca ceilalți să vadă.

Caracterul este ceea ce comportamentul arată în mod repetat.

Imaginea poate fi creată.

Imaginea poate fi protejată.

Imaginea poate fi afișată.

Imaginea poate fi promovată.

Imaginea poate fi recompensată.

Dar imaginea nu este automat caracter.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Văd imagine?

Sau văd comportament?

Văd prezentare?

Sau văd consecvență?

Ce comportament este arătat în mod repetat?

Ce comportament este ascuns în mod repetat?

Ce comportament apare atunci când presiunea este eliminată?

Ce comportament apare atunci când presiunea este adăugată?

Oamenii pot petrece ani protejând o imagine în timp ce comportamentul lor dezvăluie în mod repetat altceva.

OAMENI, SISTEME ŞI MEDIUL LUMII

Caracter şi Consecvenţă nu se aplică doar indivizilor.

Se aplică tuturor lucrurilor care operează în interiorul mediului lumii.

Se aplică:

Oamenilor.

Profesorilor.

Părinţilor.

Şcolilor.

Guvernelor.

Mass-mediei.

Instituţiilor.

Sistemelor.

Organizaţiilor.

Comunităţilor.

Mediilor.

Oamenii examinează adesea ceea ce spun aceste lucruri.

Ei nu examinează în mod corespunzător ceea ce aceste lucruri fac în mod repetat.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament este arătat în mod repetat?

Ce comportament este protejat în mod repetat?

Ce comportament este evitat în mod repetat?

Ce comportament este recompensat în mod repetat?

Ce comportament este normalizat în mod repetat?

Ce comportament este moștenit în mod repetat?

Ce comportament este arătat omenirii ca ceva din care să învețe?

Caracter și Consecvență trebuie aplicat peste tot.

EDUCAȚIA, PROFESORII ŞI CARACTERUL

Educația trebuie, de asemenea, pusă sub semnul întrebării prin Caracter și Consecvență.

Profesorii devin surse de informații pentru copii.

Copiii nu învață doar din informații.

Ei învață și din comportament.

Copiii observă:

Ce fac adulții.

Ce fac profesorii.

Ce recompensează sistemele.

Ce evită sistemele.

Ce protejează sistemele.

Ce repetă sistemele.

Ce arată sistemele ca fiind normal.

Nu este vorba despre a ataca profesorii.

Este vorba despre a înțelege mediul în interiorul căruia operează.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportamente văd copiii în mod repetat?

Pentru ce comportamente sunt recompensați copiii în mod repetat?

Ce comportamente sunt copiii descurajați în mod repetat să pună sub semnul întrebării?

Sunt copiii pregătiți să repete mediul lumii?

Sau sunt copiii pregătiți să învețe din el?

Dacă copiii nu sunt învățați cum să pună sub semnul întrebării comportamentul, contradicția, stimulentul, tăcerea și tiparele repetate, ei pot moșteni același mediu al lumii fără să înțeleagă ceea ce li se arată.

DE CE CONTEAZĂ CARACTER ȘI CONSECVENȚĂ

Caracter și Consecvență contează deoarece oamenii nu pot înțelege în mod corespunzător mediul lumii până când nu înțeleg comportamentul repetat.

Scopul nu este de a rămâne prinși în furie, învinovățire, frică sau opoziție nesfârșită.

Scopul este de a învăța din ceea ce mediul lumii arată deja.

Mediul lumii însuşi devine un mediu educațional.

Comportamentul devine lecția.

Contradicția devine lecția.

Repetarea devine lecția.

Mediul însuşi devine profesorul.

Conștiința umană progresează atunci când oamenii încetează să reacționeze la ceea ce li se arată și încep să învețe din ceea ce li se arată.

Sursă şi Origine întreabă de unde a provenit ceva şi ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent şi Câştig întreabă ce recompensează comportamentul.

Caracter şi Consecvență întreabă:

Comportamentul se aliniază în mod repetat cu ceea ce este afirmat?

Ce arată comportamentul?

Ce ne învață contradicția?

Ce expune tiparul repetat?

Ce poate învăța omenirea din ceea ce este arătat?

Acesta este modul în care oamenii încep să treacă dincolo de momente izolate.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască tipare.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască contradicţii.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască consecvenţa.

Acesta este modul în care oamenii încep să înveţe din ceea ce mediul lumii arată deja.

Acesta este modul în care oamenii trec de la credinţă la examinare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la examinare la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înţelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înţelegere la învăţare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învăţare la gândire independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale mediului lumii la a fi persoane care învaţă din mediul lumii.

CARACTERUL DE-A LUNGUL TIMPULUI

Prima parte a acestei secţiuni a explicat că Caracter şi Consecvenţă nu este despre momente izolate.

Este despre înţelegerea comportamentului repetat de-a lungul timpului.

Această parte trece acum la modul în care Caracter şi Consecvenţă operează de-a lungul timpului.

Oamenii nu îşi dezvăluie întotdeauna caracterul imediat.

Comportamentul de-a lungul timpului îl expune adesea.

O persoană poate spune un lucru, dar poate face în mod repetat altul.

Un sistem poate pretinde un scop, dar poate produce în mod repetat rezultate diferite.

O organizație poate pretinde neutralitate, dar poate proteja în mod repetat anumite comportamente.

O instituție poate pretinde echitate, dar poate evita în mod repetat întrebările dificile.

Un rol poate pretinde datorie, dar poate produce în mod repetat conformare.

Caracterul de-a lungul timpului îi ajută pe oameni să vadă tipare pe care momentele izolate le pot ascunde.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament a fost arătat în mod repetat?

Ce rezultate au fost produse în mod repetat?

Ce tipare continuă să apară?

Ce contradicții continuă să apară?

Ce comportament rămâne neschimbat?

Ce comportament se schimbă în funcție de circumstanțe?

Ce comportament se schimbă în funcție de cine privește?

Tiparele de-a lungul timpului dezvăluie adesea caracterul mai exact decât afirmațiile singure.

CONTRADICȚIA ȘI COMPORTAMENTUL UMAN

Contradicția poate deveni una dintre cele mai puternice rute către înțelegerea caracterului.

Oamenii pot spune că prețuiesc adevărul în timp ce evită adevărurile dificile.

Oamenii pot spune că prețuiesc punerea întrebărilor în timp ce descurajează întrebările.

Oamenii pot spune că prețuiesc învățarea în timp ce protejează repetarea.

Oamenii pot spune că prețuiesc echitatea în timp ce produc în mod repetat rezultate inechitabile.

Oamenii pot spune că prețuiesc gândirea independentă în timp ce recompensează conformismul.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Unde se separă cuvintele de comportament?

Ce contradicții apar în mod repetat?

Ce tipare continuă în ciuda contradicției?

Cine beneficiază din continuarea contradicției?

Ce stimulente protejează contradicția?

Contradicția nu este automat dovadă a unei intenții rele.

Dar contradicția repetată trebuie pusă sub semnul întrebării.

Contradicția repetată poate dezvălui mecanisme care operează sub suprafață.

MEDIUL LUMII ARATĂ DEJA OMENIRII

Mediul lumii îi arată deja omenirii cum funcţionează.

Problema nu este întotdeauna că nu se arată nimic.

Problema este că omenirea nu a fost învăţată în mod corespunzător cum să înveţe din ceea ce este arătat.

Oamenii pot vedea contradicţia şi se pot opri la învinovăţire.

Oamenii pot vedea minciunile şi se pot opri la furie.

Oamenii pot vedea sistemele şi se pot opri la explicaţii de suprafaţă.

Oamenii pot vedea probleme repetate şi se pot opri la frustrare.

Oamenii pot vedea comportamente repetate şi se pot opri la reacţii emoţionale.

Oamenii pot vedea evenimente vizibile şi totuşi să nu înţeleagă mecanismele care le creează.

Oamenii ajung adesea la înţelegeri greşite deoarece nu deţin încă suficiente cunoştinţe, înţelegere sau abilităţi de punere a întrebărilor.

Oamenii pot vedea:

Un eveniment.

O persoană.

Un sistem.

O minciună.

O contradicţie.

Un rezultat.

Apoi se opresc acolo.

Caracter și Consecvență îi învață pe oameni să continue.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament expune aceasta?

Ce mecanism dezvăluie aceasta?

Ce tipar repetat arată aceasta?

Ce contradicție afișează aceasta?

Ce poate învăța omenirea din aceasta?

Scopul nu este punerea nesfârșită de întrebări.

Scopul este înțelegerea.

REACȚIE VERSUS ÎNVĂȚARE

Una dintre cele mai mari limitări ale progresului uman este faptul că oamenii reacționează adesea la ceea ce li se arată în loc să învețe din ceea ce li se arată.

Reacția poate opri progresul.

Oamenii se înfurie.

Oamenii devin temători.

Oamenii aleg tabere.

Oamenii apără poziții.

Oamenii atacă poziții.

Oamenii ajung prinși în narațiuni.

Oamenii pot cheltui cantități enorme de energie reacționând fără să înțeleagă la ce reacționează.

Caracter și Consecvență îi învață pe oameni să treacă dincolo de reacție.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce arată aceasta?

Ce ne învață aceasta?

Ce comportament este dezvăluit?

Ce tipar repetat este expus?

Ce mecanism operează?

Ce poate învăța omenirea din aceasta?

Destinația nu este reacția.

Destinația este înțelegerea.

CARACTER SELECTIV ȘI GÂNDIRE SELECTIVĂ

Oamenii nu se comportă întotdeauna consecvent.

Oamenii se pot comporta diferit în funcție de:

Bani.

Statut.

Audiență.

Autoritate.

Aprobare.

Popularitate.

Frică.

Câștig.

Pierdere.

Oamenii pot părea sinceri într-un mediu și pot evita adevărul în altul.

Oamenii pot pune sub semnul întrebării un subiect în timp ce protejează altul.

Oamenii pot contesta un sistem în timp ce apără altul.

Oamenii pot aplica principii în mod selectiv.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Acest comportament rămâne consecvent peste tot?

Sau apare doar în anumite circumstanțe?

Ce se schimbă atunci când apar stimulente?

Ce se schimbă atunci când apare presiunea?

Ce se schimbă atunci când ceva valoros este în pericol?

Caracterul devine adesea cel mai vizibil atunci când stimulentele și presiunea se ciocnesc.

TĂCERE, PARTICIPARE ȘI COMPORTAMENT REPETAT

Caracterul nu este dezvăluit doar prin acțiune.

Caracterul poate fi dezvăluit și prin tăcere.

Tăcerea poate deveni comportament.

Tăcerea poate deveni protecție.

Tăcerea poate deveni participare.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Cine rămâne tăcut?

Ce este protejat?

Ce comportament repetat este lăsat să continue?

Ce adevăr este evitat?

Ce contradicție este ignorată?

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi amenință ceea ce depind.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi le amenință poziția.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi amenință apartenența.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece a vorbi amenință aprobarea.

Prin urmare, caracterul include și ceea ce oamenii aleg în mod repetat să nu facă.

COMPORTAMENT, INFLUENȚĂ ȘI GENERAȚII VIITOARE

Comportamentul nu există niciodată izolat.

Oamenii influențează oamenii.

Sistemele influențează oamenii.

Oamenii influențează sistemele.

Adulții influențează copiii.

Copiii devin adulți.

Generațiile viitoare moștenesc comportamente.

Generațiile viitoare ajută apoi la recrearea mediului lumii.

Fiecare comportament repetat are consecințe dincolo de individ.

Oamenii pot crede că iau doar o decizie mică.

Dar milioane de comportamente repetate pot recrea un întreg mediu al lumii.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

La ce comportament contribui?

Ce comportament ajut să se normalizeze?

Ce comportament vor moșteni generațiile viitoare?

Ce mediu al lumii va ajuta acest comportament să recreeze?

EDUCAȚIA, PROFESORII ȘI CARACTERUL

Educația trebuie, de asemenea, examinată prin Caracter și Consecvență.

Copiii nu moștenesc doar informații.

Copiii moștenesc comportament.

Copiii observă:

Cum se comportă adulții.

Cum se comportă profesorii.

Cum se comportă autoritatea.

Cum se comportă sistemele.

Cum reacționează oamenii.

Cum rămân oamenii tăcuți.

Cum pun oamenii întrebări.

Cum evită oamenii să pună întrebări.

Copiii pot moșteni treptat ei înșiși acele comportamente.

Nu este vorba despre a ataca profesorii.

Este vorba despre a înțelege mediul care îi modelează.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportamente văd copiii în mod repetat?

Ce comportamente moștenesc copiii în mod repetat?

Pentru ce comportamente sunt recompensați copiii în mod repetat?

Ce comportamente sunt copiii descurajați în mod repetat să pună sub semnul întrebării?

Educația nu se poate îmbunătăți în mod corespunzător dacă comportamentul repetat rămâne invizibil.

CONȘTIINȚA UMANĂ ȘI ÎNVĂȚAREA DIN MEDIUL LUMII

Una dintre cele mai importante rute lipsă în progresul uman este învățarea din ceea ce este deja vizibil.

Omenirii îi sunt arătate în mod constant:

Contradicția.

Dependența.

Tăcerea.

Autoritatea.

Frica.

Urmarea.

Normalizarea.

Stimulentele.

Repetarea.

Comportamentul.

Dar omenirea nu a fost învățată în mod corespunzător cum să învețe din aceste mecanisme.

Oamenii așteaptă adesea să fie învățați în timp ce se află deja în cel mai mare mediu de învățare care există.

Mediul lumii însuşi este lecţia.

Mediul lumii însuşi este dovada.

Mediul lumii însuşi este oportunitatea de a învăța.

Mediul lumii însuşi este profesorul.

Conștiința umană progresează atunci când oamenii încetează să reacționeze la ceea ce li se arată și încep să învețe din ceea ce li se arată.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce arată aceasta?

Ce ne învață aceasta?

Ce poate învăța omenirea din aceasta?

Ce tipar repetat este expus?

Ce comportament este dezvăluit?

Ce mediu al lumii este recreat?

Atunci când oamenii învață să pună aceste întrebări, încep să treacă dincolo de reacție, către înțelegere.

CARACTERUL ŞI PROGRESUL UMAN

Caracter și Consecvență face parte din Ruta Lipsă către Progresul Uman.

Omenirea nu poate progresa cât timp contradicțiile repetate rămân invizibile.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii spun un lucru şi fac în mod repetat altul.

Omenirea nu poate progresa cât timp imaginea devine mai importantă decât comportamentul.

Omenirea nu poate progresa cât timp reputația devine mai importantă decât consecvența.

Omenirea nu poate progresa cât timp standardele duble rămân normalizate.

Omenirea nu poate progresa cât timp stimulentele învinge în mod repetat principiile.

Omenirea nu poate progresa cât timp comportamentele repetate sunt moștenite fără examinare.

Omenirea nu poate progresa cât timp copiii moștenesc comportamente fără să fie învățați cum să le pună sub semnul întrebării.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii reacționează la ceea ce este arătat în loc să învețe din ceea ce este arătat.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă ce recompensează și protejează comportamentul.

Caracter și Consecvență întreabă:

Comportamentul se aliniază în mod repetat cu ceea ce este afirmat?

Ce arată comportamentul?

Ce ne învață contradicția?

Ce expune tiparul repetat?

Ce poate învăța omenirea din ceea ce este arătat?

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască tipare.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască contradicții.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască consecvența.

Acesta este modul în care oamenii încep să învețe din ceea ce mediul lumii arată deja.

Acesta este modul în care oamenii trec de la credință la examinare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la examinare la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale mediului lumii la a fi persoane care învață din mediul lumii.

SECȚIUNEA 5 - PERMISIUNEA DE A PUNE ÎNTREBĂRI

CE ESTE CU ADEVĂRAT PERMISIUNEA DE A PUNE ÎNTREBĂRI

Secţiunea 1 a stabilit că oamenii trebuie să înveţe să vadă mediul lumii în loc să devină pur şi simplu produse ale acestuia.

Secţiunea 2 a stabilit că oamenii trebuie să examineze dacă dovezile susţin ceea ce este afirmat.

Secţiunea 3 a stabilit că oamenii trebuie să înţeleagă ce stimulente recompensează, protejează şi repetă comportamentul.

Secţiunea 4 a stabilit că oamenii trebuie să înveţe din ceea ce comportamentul repetat arată deja omenirii.

Secţiunea 5 trece acum la Permisiunea de a Pune Întrebări.

Permisiunea de a Pune Întrebări există deoarece oamenii sunt modelaţi de medii care îi învaţă să accepte, să urmeze, să repete, să se supună şi să rămână tăcuţi, iar ei nu sunt învăţaţi cum să pună acest lucru sub semnul întrebării.

Oamenii sunt învăţaţi ce să gândească fără să fie învăţaţi cum să pună în mod corespunzător sub semnul întrebării gândirea însăşi.

Oamenii sunt învăţaţi ce să creadă şi nu sunt învăţaţi cum s-a format convingerea.

Oamenii sunt învăţaţi ce să repete şi nu sunt învăţaţi cum să examineze ceea ce este repetat.

Oamenii sunt învăţaţi în cine să aibă încredere şi nu sunt învăţaţi cum să pună încrederea sub semnul întrebării.

Oamenii sunt învățați ce autoritate să accepte și nu sunt învățați cum să pună autoritatea sub semnul întrebării.

Oamenii sunt învățați cum să funcționeze în interiorul sistemelor și nu sunt învățați cum să pună sistemele sub semnul întrebării.

Aceasta creează una dintre cele mai mari bariere în calea progresului uman.

Oamenii pot începe să simtă că punerea întrebărilor necesită permisiune.

Permisiune de la autoritate.

Permisiune de la sisteme.

Permisiune de la profesori.

Permisiune de la părinți.

Permisiune de la angajatori.

Permisiune de la guvern.

Permisiune de la mass-media.

Permisiune de la experți.

Permisiune de la grupuri.

Permisiune de la popularitate.

Permisiune de la acceptarea socială.

Permisiune de la mediul lumii din jurul lor.

Permisiunea de a Pune Întrebări îi învață pe oameni să întrebe:

Am voie să pun acest lucru sub semnul întrebării?

Cine m-a învățat că am nevoie de permisiune?

Ce mă tem că se va întâmpla dacă pun întrebări?

Cine beneficiază dacă nu pun întrebări?

Ce comportament este protejat atunci când punerea întrebărilor este descurajată?

Ce mediu al lumii este recreat atunci când oamenii așteaptă permisiunea de a pune întrebări?

Permisiunea de a Pune Întrebări nu este doar despre a pune întrebări.

Este despre a înțelege de ce oamenii se opresc singuri din a pune întrebări în primul rând.

Permisiunea de a Pune Întrebări îi învață, de asemenea, pe oameni să pună permisiunea însăși sub semnul întrebării.

CONDIȚIONARE ȘI STRUCTURI DE PERMISIUNE PE TOT PARCURSUL VIEȚII

Oamenii sunt adesea condiționați să ceară permisiune de-a lungul întregii vieți.

Copiii pot cere permisiune de la adulți.

Elevii și studenții pot cere permisiune de la profesori.

Angajații pot cere permisiune de la angajatori.

Oamenii pot cere permisiune de la sisteme.

Oamenii pot cere permisiune de la grupuri.

Oamenii pot cere permisiune de la autoritate.

Oamenii pot cere permisiune de la societatea însăși.

În timp, acest comportament poate deveni normal.

Oamenii pot înceta treptat să aibă încredere în propriile observații.

Ei pot înceta treptat să aibă încredere în propria capacitate de a învăța.

Ei pot înceta treptat să pună sub semnul întrebării ceea ce este arătat.

Oamenii se pot obișnui atât de mult să ceară permisiune încât nu mai recunosc că o fac.

Structurile de permisiune pot deveni în cele din urmă invizibile.

Oamenii pot să nu mai realizeze că operează în interiorul lor.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Cine m-a învățat să cer permisiune?

Când am început să cer permisiune?

Ce structuri de permisiune am moștenit?

Am încredere în propria capacitate de a învăța?

Sau aștept aprobare înainte să învăț?

AȘTEPTAREA PERMISIUNII DE A ÎNVĂȚA

Oamenii așteaptă adesea să fie învățați în timp ce se află deja în cel mai mare mediu de învățare care există.

Mediul lumii arată deja comportament, contradicție, repetare, dependență, tăcere, autoritate, stimulente, frică, consecință și tipare repetate.

Dar oamenii pot aştepta în continuare ca altcineva să le spună ce este important.

Ei pot aştepta ca autoritatea să aprobe.

Ei pot aştepta ca mass-media să arate.

Ei pot aştepta ca experţii să explice.

Ei pot aştepta ca profesorii să predea.

Ei pot aştepta ca grupurile să accepte.

Ei pot aştepta popularitatea înainte să examineze.

Ei pot aştepta permisiunea înainte să înveţe.

Omenirea aşteaptă adesea permisiunea de a învăţa dintr-o lume care este deja vizibilă.

Aceasta înseamnă că oamenii pot trăi în interiorul mediului lumii fără să înveţe din el.

Ei pot vedea ceea ce este arătat şi totuşi să nu îl pună sub semnul întrebării.

Ei pot vedea contradicţia şi totuşi să aştepte ca altcineva să o explice.

Ei pot vedea comportament repetat şi totuşi să aştepte ca altcineva să aprobe punerea lui sub semnul întrebării.

Ei pot vedea sisteme repetând aceleaşi tipare şi totuşi să aştepte ca altcineva să le spună că acest lucru contează.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Învăţ din mediul lumii?

Sau aştept permisiunea de a învăţa din el?

Pun sub semnul întrebării ceea ce este arătat?

Sau aştept ca altcineva să îl pună primul sub semnul întrebării?

Îmi folosesc propria minte?

Sau aştept ca o altă sursă să decidă ce merită atenţia mea?

Lumea este adevărata şcoală.

Dar oamenii nu pot învăţa din lume dacă aşteaptă permisiunea de a o pune sub semnul întrebării.

AUTORITATE, APROBARE ŞI GÂNDIRE DELEGATĂ

Oamenii sunt învăţaţi să aibă încredere în autoritate fără să fie învăţaţi în mod corespunzător să pună autoritatea sub semnul întrebării.

Sunt învăţaţi să aibă încredere în titluri.

Sunt învăţaţi să aibă încredere în roluri.

Sunt învăţaţi să aibă încredere în poziţii.

Sunt învăţaţi să aibă încredere în sisteme.

Sunt învăţaţi să aibă încredere în declaraţii oficiale.

Sunt învăţaţi să aibă încredere în surse aprobate.

Sunt învăţaţi să aibă încredere în ceea ce este prezentat ca acceptabil.

Aceasta poate crea gândire delegată.

Gândirea delegată apare atunci când oamenii permit unei alte persoane, unui rol, sistem, surse, grup sau autorităţi să decidă ce

au voie să pună sub semnul întrebării, să creadă, să accepte, să repete sau să respingă.

Oamenii pot crede că gândesc independent în timp ce încă gândesc în interiorul unor limite create de alţii.

Ei pot pune un lucru sub semnul întrebării în timp ce lasă cadrul mai larg necontestat.

Ei pot respinge o autoritate în timp ce acceptă alta.

Ei pot părăsi o naraţiune şi pot intra în alta.

Ei se pot opri la o concluzie deoarece aceasta a fost aprobată de cineva în care deja au încredere.

Permisiunea de a Pune Întrebări îi învaţă pe oameni să întrebe:

Gândesc pentru mine însumi?

Sau las o altă sursă să gândească în locul meu?

Pun cadrul însuşi sub semnul întrebării?

Sau pun întrebări doar în interiorul cadrului care mi-a fost dat?

Am încredere în dovezi?

Sau am încredere în aprobare?

Urmez înțelegerea?

Sau urmez autoritatea?

Gândirea independentă nu se poate dezvolta dacă oamenii deleagă altora punerea întrebărilor.

FRICĂ, APARTENENȚĂ ȘI INTEGRARE

Oamenii se opresc adesea din a pune întrebări deoarece întrebările pot amenința apartenența.

Ei se pot teme să fie respinși.

Ei se pot teme să fie criticați.

Ei se pot teme să fie ridiculizați.

Ei se pot teme să fie izolați.

Ei se pot teme să piardă aprobarea.

Ei se pot teme să piardă statutul.

Ei se pot teme să piardă locul de muncă.

Ei se pot teme să piardă relații.

Ei se pot teme să rămână singuri.

Apartenența poate deveni mai puternică decât punerea întrebărilor.

Aprobarea poate deveni mai puternică decât adevărul.

Frica poate deveni mai puternică decât înțelegerea.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece vor să se integreze.

Oamenii pot repeta ceea ce repetă ceilalți deoarece vor să aparțină.

Oamenii pot apăra ceea ce apără ceilalți deoarece se tem de excludere.

Oamenii pot evita să pună întrebări deoarece nu vor să pară diferiți.

Oamenii pot urma comportamentul altora înainte să înțeleagă ce urmează.

Aceasta se leagă direct de Stimulent și Câștig.

Oamenii pot evita punerea întrebărilor nu doar pentru că ei cred că ceva este adevărat.

Ei pot evita punerea întrebărilor deoarece întrebările amenință ceea ce depind, ceea ce simt că le aparține sau ceea ce se tem să piardă.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce mă tem să pierd dacă pun acest lucru sub semnul întrebării?

Rămân tăcut pentru că înțeleg?

Sau rămân tăcut pentru că mă tem de excludere?

Sunt de acord pentru că am examinat acest lucru?

Sau sunt de acord pentru că vreau să aparțin?

Repet aceasta pentru că este adevărat?

Sau repet aceasta pentru că ceilalți o repetă?

Permisiunea de a Pune Întrebări îi învață pe oameni să separe adevărul de apartenență.

URMARE, CONFORMISM ȘI ACCEPTARE SOCIALĂ

Mediile umane recompensează adesea urmarea.

Oamenii pot fi recompensați pentru că sunt de acord.

Oamenii pot fi recompensați pentru că repetă.

Oamenii pot fi recompensați pentru că se conformează.

Oamenii pot fi recompensați pentru că rămân în limite acceptate.

Oamenii pot fi recompensați pentru că nu pun sub semnul întrebării ceea ce ceilalți acceptă.

Conformismul poate deveni normală.

Normalizarea poate deveni moștenită.

Comportamentul moștenit poate deveni realitate acceptată.

Oamenii pot confunda apoi acceptarea socială cu adevărul.

Ei pot crede că ceva este corect deoarece mulți oameni îl acceptă.

Ei pot crede că ceva este sigur deoarece mulți oameni îl urmează.

Ei pot crede că este greșit să pună ceva sub semnul întrebării deoarece puțini oameni îl pun sub semnul întrebării.

Ei pot crede că ceva nu este important deoarece nu i s-au oferit aprobare, acoperire, statut sau popularitate.

Oamenii se pot teme, de asemenea, să fie diferiți.

Ei se pot teme să stea deoparte.

Ei se pot teme să nu se integreze.

Ei se pot teme să pară că greșesc.

Ei se pot teme să fie singuri.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Urmez pentru că înțeleg?

Sau urmez pentru că ceilalți urmează?

Accept pentru că dovezile susțin acest lucru?

Sau accept pentru că este acceptat social?

Evit să pun întrebări pentru că l-am examinat?

Sau pentru că punerea lui sub semnul întrebării m-ar face să ies în evidență?

Urmarea nu este înțelegere.

Conformismul nu este adevăr.

Acceptarea socială nu este dovadă.

Structurile de permisiune pot deveni unul dintre cele mai mari mecanisme care permit problemelor repetate ale lumii să continue.

Permisiunea de a Pune Întrebări contează deoarece oamenii nu pot deveni gânditori independenți cât timp depind de aprobarea socială pentru a decide ce poate fi pus sub semnul întrebării.

COPIII, EDUCAȚIA ȘI PIERDEREA CAPACITĂȚII DE A PUNE ÎNTREBĂRI

Copiii pun în mod natural întrebări.

Copiii vor adesea să știe de ce.

Ei întreabă de ce se întâmplă lucrurile.

Ei întreabă de ce oamenii se comportă în anumite moduri.

Ei întreabă de ce există reguli.

Ei întreabă de ce adulții spun un lucru și fac altul.

Ei întreabă deoarece încearcă să înțeleagă.

Dar mediul lumii îi poate îndepărta treptat pe copii de punerea întrebărilor.

Copiii pot fi învățați să tacă.

Copiii pot fi învățați să accepte.

Copiii pot fi învățați să repete.

Copiii pot fi învățați să se supună.

Copiii pot fi învățați să nu mai întrebe de ce.

Copiii pot fi învățați că punerea întrebărilor este nepoliticoasă.

Copiii pot fi învățați că punerea autorității sub semnul întrebării este greșită.

Copiii pot fi învățați că răspunsurile corecte contează mai mult decât întrebările mai bune.

Copiii pot fi învățați că aprobarea contează mai mult decât înțelegerea.

Copiii pot fi chiar etichetați drept dificili, perturbatori, problematici sau provocatori de probleme doar pentru că pun întrebări care contestă limitele acceptate.

Educația recompensează adesea răspunsurile mai mult decât punerea întrebărilor.

Ea recompensează adesea repetarea mai mult decât examinarea.

Ea recompensează adesea supunerea mai mult decât gândirea independentă.

Ea îi pregătește adesea pe copii să funcționeze în interiorul mediului lumii fără să îi învețe cum să îl pună în mod corespunzător sub semnul întrebării.

Acesta este motivul pentru care Permisiunea de a Pune Întrebări este esențială pentru educație.

Dacă copiii pierd capacitatea de a pune întrebări, ei pot moșteni mediul lumii fără să înțeleagă ce îl modelează.

Dacă copiii nu sunt învățați cum să pună întrebări în siguranță și în mod corespunzător, ei pot deveni produse ale aceloraşi tipare repetate în care s-au născut.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Sunt copiii învățați cum să pună întrebări?

Sau sunt învățați doar cum să răspundă?

Sunt copiii învățați cum să examineze?

Sau sunt învățați doar cum să repete?

Sunt copiii învățați cum să învețe din mediul lumii?

Sau sunt pregătiți să funcționeze în interiorul lui?

Copiii au nevoie de permisiunea de a pune întrebări deoarece punerea întrebărilor este una dintre rutele către vedere, înțelegere, învățare și gândire independentă.

DE CE CONTEAZĂ PERMISIUNEA DE A PUNE ÎNTREBĂRI

Permisiunea de a Pune Întrebări contează deoarece oamenii nu pot învăța dintr-o lume pe care nu simt că au voie să o pună sub semnul întrebării.

Structurile invizibile de permisiune pot deveni limite psihologice pe care oamenii încetează să le vadă.

Oamenii pot fi liberi fizic în timp ce operează mental în interiorul unor limite pe care le-au moștenit.

Oamenii își pot petrece viețile așteptând ca altcineva să rezolve probleme la care ei înșiși contribuie.

Ei pot aștepta liderii.

Ei pot aștepta sistemele.

Ei pot aștepta experții.

Ei pot aștepta autoritatea.

Ei pot aștepta ca altcineva să acționeze.

Omenirea nu poate deveni formată din gânditori independenți cât timp așteaptă permisiunea de a gândi independent.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii așteaptă permisiunea de a deveni persoane care învață din mediul lumii.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă ce recompensează și protejează comportamentul.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul se aliniază în mod repetat cu ceea ce este afirmat.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă:

Cine sau ce i-a făcut pe oameni să creadă că punerea întrebărilor necesita permisiune?

Ce se întâmplă atunci când oamenii pun întrebări?

Ce se întâmplă atunci când oamenii nu pun întrebări?

Ce comportament este protejat atunci când punerea întrebărilor este descurajată?

Ce mediu al lumii este recreat atunci când oamenii așteaptă permisiunea de a pune întrebări?

Acesta este modul în care oamenii încep să vadă limitele invizibile din jurul propriei gândiri.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască gândirea delegată.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască tăcerea bazată pe frică.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască conformismul.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască aprobarea socială ca mecanism.

Acesta este modul în care oamenii trec de la acceptare la punerea întrebărilor.

Acesta este modul în care oamenii trec de la punerea întrebărilor la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale mediului lumii la a fi persoane care învață din mediul lumii.

AUTOCENZURĂ ȘI PERMISIUNE INTERNĂ

Prima parte a acestei secțiuni a explicat că oamenii pot începe să simtă că punerea întrebărilor necesită permisiune.

Această parte trece acum la unul dintre cele mai mari mecanisme invizibile care operează în interiorul mediului lumii.

Oamenii se opresc adesea singuri din a pune întrebări înainte ca altcineva să o facă.

Ei se autocenzurează.

Ei se reduc la tăcere.

Ei își resping propriile observații.

Ei ignoră contradicțiile.

Ei evită întrebările dificile.

Ei își reprimă curiozitatea.

Ei se opresc singuri din a vorbi.

Oamenii pot gândi:

Nu ar trebui să pun aceasta sub semnul întrebării.

Nu ar trebui să spun asta.

Nu ar trebui să întreb.

Ar trebui să las acest lucru în pace.

Nu ar trebui să contest asta.

Nu ar trebui să ies în evidență.

Oamenii pot deveni treptat propria barieră în calea învățării.

Oamenii ar trebui să întrebe:

De ce mă opresc singur?

De ce mă tem?

Cine m-a învățat să mă tem de punerea întrebărilor?

Ce consecințe îmi imaginez?

Protejez adevărul?

Sau protejez confortul, aprobarea, apartenența sau dependența?

Permisiunea de a Pune Întrebări îi învață pe oameni să recunoască barierele interne care opresc învățarea înainte ca învățarea să înceapă.

Permisiunea de a Pune Întrebări îi învață, de asemenea, pe oameni să pună permisiunea însăși sub semnul întrebării.

STRUCTURI INVIZIBILE DE PERMISIUNE

Structurile de permisiune pot deveni în cele din urmă invizibile.

Oamenii pot să nu mai realizeze că operează în interiorul lor.

Oamenii pot crede că gândesc liber în timp ce încă funcționează în interiorul unor limite moștenite.

Oamenii pot crede că pun întrebări în timp ce încă rămân în interiorul unor zone aprobate de punere a întrebărilor.

Oamenii pot crede că sunt independenți în timp ce încă caută aprobarea altora.

Oamenii pot deveni liberi fizic în timp ce sunt restricționați psihologic.

Nu pentru că cineva îi oprește fizic, ci pentru că structurile invizibile de permisiune au devenit normalizate.

Oamenii se pot obișnui atât de mult să ceară permisiune încât nu mai recunosc că o fac.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce am voie să pun sub semnul întrebării?

Cine a decis acele limite?

Ce nu am pus niciodată sub semnul întrebării?

Ce am fost învățat să nu pun sub semnul întrebării?

Ce pare inconfortabil de pus sub semnul întrebării?

Ce mă tem că se va întâmpla dacă îl pun sub semnul întrebării?

Structurile invizibile de permisiune pot deveni limite psihologice pe care oamenii încetează să le vadă.

COMPORTAMENT DE GRUP ŞI PERMISIUNE COLECTIVĂ

Fiinţele umane învaţă social.

Oamenii învaţă adesea din comportamentul altora.

Oamenii observă grupurile.

Oamenii copiază grupurile.

Oamenii repetă grupurile.

Oamenii urmează grupurile.

Oamenii apără grupurile.

Oamenii caută acceptarea din partea grupurilor.

Prin urmare, grupurile pot crea structuri colective de permisiune.

Oamenii se pot simţi în siguranţă să pună întrebări atunci când alţii pun întrebări.

Oamenii pot rămâne tăcuţi atunci când alţii rămân tăcuţi.

Oamenii pot urma atunci când alţii urmează.

Oamenii pot repeta atunci când alţii repetă.

Oamenii pot evita să pună întrebări pur şi simplu pentru că nimeni altcineva nu pune întrebări.

Comportamentul colectiv poate deveni mai puternic decât înţelegerea individuală.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament recompensează acest grup?

Ce comportament descurajează acest grup?

Ce comportament normalizează acest grup?

Ce comportament protejează acest grup?

Gândesc independent?

Sau copiez comportamentul grupului?

Grupurile nu creează automat înțelegere.

Grupurile pot recrea și repetarea.

TĂCERE, SUPUNERE ȘI PARTICIPARE

Tăcerea este unul dintre cele mai puternice mecanisme de permisiune care operează în interiorul mediului lumii.

Oamenii cred adesea că tăcerea nu înseamnă nimic.

Dar tăcerea poate deveni participare.

Tăcerea poate deveni protecție.

Tăcerea poate deveni contribuție.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece se tem de consecințe.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece depind de sisteme.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece se tem să iasă în evidență.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece au moștenit tăcerea ca un comportament normal.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece au învățat că supunerea este recompensată.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Cine beneficiază de tăcere?

Ce comportament este protejat?

Ce contradicție este lăsată să continue?

Ce mediu al lumii este recreat?

Oamenii trebuie să înțeleagă că supunerea nu este automat înțelegere.

Supunerea nu este automat adevăr.

Participarea nu este întotdeauna activă.

Oamenii pot contribui pur și simplu continuând comportamente pe care nu le-au examinat niciodată.

Structurile de permisiune pot deveni unul dintre cele mai mari mecanisme care permit problemelor repetate ale lumii să continue.

SUPERFICIALITATE, IMAGINE ŞI ACCEPTARE SOCIALĂ

Oamenii învaţă adesea să gestioneze imaginea înainte să învețe să dezvolte înțelegerea.

Oamenii pot deveni pricepuți să pară de succes.

Oamenii pot deveni pricepuți să pară fericiți.

Oamenii pot deveni pricepuți să pară cunoscători.

Oamenii pot deveni pricepuți să pară importanți.

Oamenii pot deveni pricepuți să pară acceptați.

Mediile sociale pot recompensa prezentarea.

Oamenii pot copia cuvintele altora.

Oamenii pot copia comportamentul altora.

Oamenii pot copia aparența altora.

Oamenii pot copia ceea ce cred că este popular.

Oamenii pot ascunde cum se simt cu adevărat.

Oamenii pot prezenta vieți care nu reflectă realitatea.

Oamenii pot proteja imaginea în locul adevărului.

Oamenii pot petrece ani prefăcându-se fericiți în timp ce ascund cum se simt de fapt.

Oamenii pot ajunge prinși în menținerea unei imagini în care nu se mai recunosc.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce încerc să protejez?

Arăt realitatea?

Sau arăt o imagine?

Gândesc independent?

Sau copiez ceea ce pare de succes?

Învăț din mediul lumii?

Sau învăț cum să mă integrez în el?

Superficialitatea poate deveni un alt mecanism care îi oprește pe oameni din a pune întrebări.

Oamenii se pot teme să piardă o imagine pe care au petrecut ani construind-o.

PERMISIUNEA DE A FI DIFERIT

Una dintre cele mai mari bariere invizibile în calea punerii întrebărilor este frica de a fi diferit.

Oamenii se pot teme să iasă în evidență.

Oamenii se pot teme de dezacord.

Oamenii se pot teme să pară că greșesc.

Oamenii se pot teme să fie judecați.

Oamenii se pot teme să fie singuri.

Oamenii se pot teme să piardă acceptarea.

Oamenii se pot teme să piardă apartenența.

Oamenii se pot teme să devină outsideri.

Aceasta poate crea o presiune enormă de conformare.

Oamenii pot învăța în cele din urmă că integrarea este mai sigură decât înțelegerea.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Încerc să înțeleg?

Sau încerc să mă integrez?

Protejez adevărul?

Sau protejez apartenența?

Urmez înțelegerea?

Sau urmez acceptarea?

Progresul uman începe adesea atunci când oamenii încetează să se teamă să fie diferiți.

AȘTEPTAREA CA ALȚII SĂ REZOLVE PROBLEMELE

Oamenii așteaptă adesea ca altcineva să rezolve probleme la care ei înșiși contribuie.

Ei pot aștepta liderii.

Ei pot aștepta sistemele.

Ei pot aștepta experții.

Ei pot aștepta autoritatea.

Ei pot aștepta ca altcineva să acționeze.

Dar mediul lumii este recreat colectiv de milioane de contribuții individuale.

O persoană predă.

O persoană repetă.

O persoană impune.

O persoană aprobă.

O persoană protejează.

O persoană rămâne tăcută.

O persoană urmează.

Individual, aceste comportamente pot părea mici.

Colectiv, ele pot recrea un întreg mediu al lumii.

Oamenii ar trebui să întrebe:

La ce contribui?

Ce ajut să recreez?

Ce comportament repet?

Ce comportament protejez?

Ce comportament normalizez?

Omenirea nu poate rezolva probleme repetate cât timp așteaptă ca altcineva să le rezolve.

CONȘTIINȚA UMANĂ ȘI PERMISIUNEA DE A PUNE ÎNTREBĂRI

Conștiința umană progresează atunci când oamenii încetează să aștepte permisiunea de a învăța.

Oamenii așteaptă adesea să fie învățați în timp ce se află deja în cel mai mare mediu de învățare care există.

Mediul lumii însuși este lecția.

Mediul lumii însuși este dovada.

Mediul lumii însuși este oportunitatea de a învăța.

Mediul lumii însuși este profesorul.

Oamenii nu au nevoie de permisiune pentru a învăța din ceea ce este deja vizibil.

Au nevoie de instrumentele pentru a înțelege.

Omenirea așteaptă adesea permisiunea de a învăța dintr-o lume care este deja vizibilă.

Acesta este motivul pentru care Permisiunea de a Pune Întrebări contează.

Înlătură barierele invizibile care opresc învățarea.

PERMISIUNEA DE A PUNE ÎNTREBĂRI ŞI PROGRESUL UMAN

Permisiunea de a Pune Întrebări face parte din Ruta Lipsă către Progresul Uman.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii aşteaptă permisiunea de a pune întrebări.

Omenirea nu poate progresa cât timp gândirea delegată înlocuieşte gândirea independentă.

Omenirea nu poate progresa cât timp apartenența devine mai puternică decât adevărul.

Omenirea nu poate progresa cât timp frica devine mai puternică decât înțelegerea.

Omenirea nu poate progresa cât timp acceptarea socială controlează comportamentul.

Omenirea nu poate progresa cât timp superficialitatea devine normală.

Omenirea nu poate progresa cât timp copiii pierd capacitatea de a pune întrebări şi devin adulţi care continuă să ceară permisiune înainte de a învăța.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii se opresc singuri din a învăța înainte ca învățarea să înceapă.

Omenirea nu poate deveni formată din gânditori independenți cât timp așteaptă permisiunea de a gândi independent.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii așteaptă permisiunea de a deveni persoane care învață din mediul lumii.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă ce recompensează și protejează comportamentul.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul repetat se aliniază cu ceea ce este afirmat.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă:

Cine sau ce controlează permisiunea?

Ce îi oprește pe oameni din a pune întrebări?

Ce comportament este protejat atunci când punerea întrebărilor este descurajată?

Ce mediu al lumii este recreat atunci când oamenii așteaptă permisiunea?

Ce se întâmplă atunci când oamenii încetează să aștepte permisiunea de a învăța?

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască barierele invizibile din jurul propriei gândiri.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască autocenzura.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască comportamentul de grup.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască tăcerea bazată pe frică.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască superficialitatea.

Acesta este modul în care oamenii trec de la acceptare la punerea întrebărilor.

Acesta este modul în care oamenii trec de la punerea întrebărilor la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale mediului lumii la a fi persoane care învață din mediul lumii.

SECȚIUNEA 6 - INFLUENȚĂ EMOȚIONALĂ

CE ESTE CU ADEVĂRAT INFLUENȚA EMOȚIONALĂ

Secțiunea 1 a stabilit că oamenii trebuie să învețe să vadă mediul lumii în loc să devină pur și simplu produse ale acestuia.

Secțiunea 2 a stabilit că oamenii trebuie să examineze dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Secțiunea 3 a stabilit că oamenii trebuie să înțeleagă ce stimulente recompensează, protejează și repetă comportamentul.

Secțiunea 4 a stabilit că oamenii trebuie să învețe din ceea ce comportamentul repetat arată deja omenirii.

Secțiunea 5 a stabilit că oamenii trebuie să înțeleagă de ce se pot opri singuri din a pune întrebări înainte ca învățarea să înceapă măcar.

Secțiunea 6 trece acum la Influență Emoțională.

Influența Emoțională există deoarece oamenii nu pot înțelege în mod corespunzător comportamentul uman, credința, încrederea, tăcerea, reacția, repetarea sau învățarea până când nu înțeleg cum emoția poate modela mintea înainte ca înțelegerea să se dezvolte.

Oamenii sunt ființe emoționale înainte de a fi pe deplin gânditori independenți.

Oamenii pot reacționa înainte să înțeleagă.

Oamenii se pot teme înainte să examineze.

Oamenii pot apăra înainte să pună întrebări.

Oamenii pot crede înainte să testeze dovezile.

Oamenii pot alege tabere înainte să învețe.

Oamenii se pot atașa emoțional înainte să înțeleagă ce a modelat atașamentul.

Aceasta creează una dintre cele mai mari bariere în calea progresului uman.

Emoția poate influența ceea ce oamenii acceptă.

Emoția poate influența ceea ce oamenii resping.

Emoția poate influența în cine au încredere oamenii.

Emoția poate influența de ce se tem oamenii.

Emoția poate influența ceea ce oamenii apără.

Emoția poate influența ceea ce oamenii evită.

Emoția poate influența lucrurile despre care oamenii rămân tăcuți.

Emoția poate influența ceea ce oamenii repetă.

Emoția poate influența ceea ce oamenii refuză să pună sub semnul întrebării.

Influența Emoțională îi învață pe oameni să întrebe:

Ce emoție este activată?

Ce reacție este creată?

Ce frică este declanșată?

Ce furie este folosită?

Ce atașament este protejat?

Ce convingere este apărată?

Ce comportament produce această emoție?

Ce mediu al lumii ajută această reacție emoțională să recreeze?

Influența Emoțională nu este despre eliminarea emoției din omenire.

Este despre a învăța cum emoția modelează omenirea înainte ca înțelegerea să se dezvolte.

EMOȚIA NU ESTE DUȘMANUL

Emoția nu este dușmanul.

Emoția face parte din a fi om.

Emoția poate arăta că ceva contează.

Emoția îi poate alerta pe oameni asupra pericolului.

Emoția poate dezvălui suferință.

Emoția poate dezvălui grijă.

Emoția poate dezvălui frică.

Emoția poate dezvălui atașament.

Emoția poate dezvălui ceea ce oamenii prețuiesc.

Dar emoția nu este automat adevăr.

Frica nu este automat adevăr.

Furia nu este automat adevăr.

Indignarea nu este automat adevăr.

Entuziasmul nu este automat adevăr.

Tristețea nu este automat adevăr.

Fericirea nu este automat adevăr.

Urgența nu este automat adevăr.

Încrederea afișată nu este automat adevăr.

Oamenii pot simți ceva foarte puternic și totuși să înțeleagă greșit ceea ce li se arată.

Oamenii se pot simți siguri și totuși pot greși.

Oamenii se pot simți speriați și totuși să nu înțeleagă ce a creat frica.

Oamenii se pot simți furioși și totuși să nu înțeleagă mecanismul de sub furie.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce simt?

De ce simt aceasta?

Ce a creat această emoție?

Ce dovezi susțin ceea ce simt?

Către ce comportament mă împinge această emoție?

Mă ajută această emoție să înțeleg?

Sau mă oprește această emoție din a învăța?

Emoția trebuie pusă sub semnul întrebării, nu urmată orbește.

PREZENTAREA EMOȚIONALĂ NU ESTE DOVADĂ

Prezentarea emoțională nu este dovadă.

Faptul că o persoană sună amabil nu este dovadă.

Faptul că o persoană sună pasionată nu este dovadă.

Faptul că o persoană sună furioasă nu este dovadă.

Faptul că o persoană sună sinceră nu este dovadă.

Faptul că o persoană sună încrezătoare nu este dovadă.

Faptul că o persoană sună calmă nu este dovadă.

Faptul că o persoană sună grijulie nu este dovadă.

Faptul că o persoană are un titlu nu este dovadă.

Faptul că o persoană este numită expert nu este dovadă.

Oamenii pot fi influențați de prezentarea emoțională înainte să examineze dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

O persoană poate vorbi blând și totuși să inducă în eroare.

O persoană poate suna amabil și totuși să înșele.

O persoană poate suna pasionată și totuși să greșească.

O persoană poate suna furioasă și totuși să manipuleze.

O persoană poate suna sinceră și totuși să joace un rol.

O persoană poate suna încrezătoare și totuși să nu aibă dovezi.

O persoană poate folosi un titlu pentru a crea încredere înainte ca adevărul să fi fost examinat.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Am încredere în dovezi?

Sau am încredere în prezentare?

Aud adevărul?

Sau răspund la emoție?

Mi se arată dovezi?

Sau sunt influențat emoțional să accept?

Aceasta se leagă direct de Standardul Dovezilor.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Influența Emoțională întreabă dacă emoția este folosită pentru a-i face pe oameni să accepte înainte ca dovezile să fie examinate.

PERFORMANȚĂ EMOȚIONALĂ ȘI IMAGINE FALSĂ DE CARACTER

Performanța emoțională poate crea în timp o imagine falsă de caracter.

O persoană poate performa în mod repetat amabilitatea.

O persoană poate performa în mod repetat sinceritatea.

O persoană poate performa în mod repetat încrederea.

O persoană poate performa în mod repetat calmul.

O persoană poate performa în mod repetat preocuparea.

O persoană poate performa în mod repetat autoritatea.

O persoană poate performa în mod repetat expertiza.

În timp, performanța emoțională repetată poate crea o imagine publică pe care oamenii o confundă cu caracterul.

Aceasta se leagă direct de Caracter și Consecvență.

Caracterul nu este ceea ce o persoană performează emoțional.

Caracterul este ceea ce comportamentul arată în mod repetat de-a lungul timpului.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament susține această prezentare emoțională?

Ce consecvență susține această imagine?

Ce dovezi susțin această încredere?

Ce stimulent poate modela această performanță?

Ce se întâmplă atunci când această imagine emoțională este pusă sub semnul întrebării?

Performanța emoțională trebuie pusă sub semnul întrebării deoarece o imagine falsă de caracter îi poate face pe oameni să aibă încredere înainte să examineze.

REACȚIE ÎNAINTEA ÎNȚELEGERII

Una dintre cele mai mari limitări ale învățării umane este faptul că oamenii reacționează adesea înainte să înțeleagă.

Reacția poate avea loc rapid.

Înțelegerea necesită muncă.

Reacția se poate simți imediată.

Înțelegerea necesită punerea întrebărilor.

Reacția poate părea sigură.

Înțelegerea necesită examinare.

Reacția îi poate face pe oameni să creadă că știu deja.

Înțelegerea le cere oamenilor să încetinească și să învețe.

Oamenii pot vedea ceva și se pot înfuria imediat.

Ei pot auzi ceva și se pot teme imediat.

Ei pot citi ceva și pot alege imediat o tabără.

Ei pot privi ceva și pot apăra imediat o poziție.

Ei pot trăi ceva și pot accepta imediat o concluzie.

Dar reacția nu este înțelegere.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Reacționez?

Sau învăț?

Apăr?

Sau examinez?

Aleg o tabără?

Sau încerc să înțeleg?

Sunt mișcat emoțional?

Sau văd clar?

Destinația nu este reacția.

Destinația este înțelegerea.

FRICA CA MECANISM EMOȚIONAL

Frica este unul dintre cele mai puternice mecanisme emoționale care operează în interiorul mediului lumii.

Frica poate opri punerea întrebărilor.

Frica poate opri vorbirea.

Frica poate opri expunerea.

Frica poate opri învățarea.

Frica poate opri adevărul.

Frica poate opri gândirea independentă.

Frica poate crea conformare.

Frica poate crea tăcere.

Frica poate crea supunere.

Frica poate crea repetare.

Oamenii se pot teme de autoritate.

Oamenii se pot teme de sisteme.

Oamenii se pot teme să piardă bani.

Oamenii se pot teme să piardă locul de muncă.

Oamenii se pot teme să piardă apartenența.

Oamenii se pot teme să piardă aprobarea.

Oamenii se pot teme să greșească.

Oamenii se pot teme să fie singuri.

Oamenii se pot teme să iasă în evidență.

Frica poate deveni mai puternică decât punerea întrebărilor.

Frica poate deveni mai puternică decât dovezile.

Frica poate deveni mai puternică decât consecvența.

Frica poate deveni mai puternică decât adevărul.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce frică operează?

Cine beneficiază de această frică?

Ce comportament creează această frică?

Ce mă oprește această frică să pun sub semnul întrebării?

Ce mă oprește această frică să învăț?

Ce mediu al lumii ajută această frică să recreeze?

Frica nu ar trebui să controleze automat comportamentul.

Frica trebuie pusă sub semnul întrebării.

FURIE, INDIGNARE ŞI CAPTURARE EMOȚIONALĂ

Furia poate expune faptul că ceva contează.

Dar furia poate opri și învățarea.

Indignarea îi poate face pe oameni să se simtă puternici în timp ce împiedică înțelegerea.

Oamenii pot fi capturați emoțional de furie.

Ei pot ataca înainte să examineze.

Ei pot învinovăți înainte să înțeleagă.

Ei pot repeta înainte să pună întrebări.

Ei pot apăra înainte să învețe.

Ei pot ajunge prinși în reacția emoțională.

Furia poate fi folosită și de narațiuni, sisteme, grupuri, mass-media și medii sociale pentru a-i menține pe oameni în reacție în loc de înțelegere.

Oamenii pot confunda, de asemenea, furia cu adevărul.

Ei pot crede o persoană deoarece persoana sună furioasă.

Ei pot crede o persoană deoarece persoana pare pasionată.

Ei pot crede o persoană deoarece persoana vorbește cu forță emoțională.

Dar furia nu este dovadă.

Pasiunea nu este dovadă.

Forța emoțională nu este dovadă.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce arată această furie?

Ce ascunde această furie?

Ce mă împinge această furie să fac?

Cine beneficiază de această furie?

Ce comportament creează această indignare?

Mă ajută această furie să învăț?

Sau mă prinde în reacție?

Furia nu trebuie să devină sfârșitul învățării.

Furia trebuie să devină ceva din care oamenii învață.

ÎNCREDERE FABRICATĂ ŞI ÎNŞELARE EMOȚIONALĂ

Încrederea poate fi fabricată emoțional.

Oamenii pot fi influențați să aibă încredere înainte ca dovezile să fi fost examinate.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana pare amabilă.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana pare calmă.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana pare sinceră.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana pare încrezătoare.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana pare grijulie.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana pare profesionistă.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana foloseşte un titlu.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana este prezentată ca expert.

Ei pot avea încredere într-o persoană deoarece persoana spune o poveste emoțională.

Dar aparența nu este dovadă.

Amabilitatea nu este dovadă.

Calmul nu este dovadă.

Sinceritatea nu este dovadă.

Încrederea afişată nu este dovadă.

Aspectul profesional nu este dovadă.

Statutul de expert nu este dovadă.

O poveste emoţională nu este dovadă prin ea însăşi.

Oamenii pot fi înşelaţi de performanţa emoţională.

O persoană poate performa amabilitatea.

O persoană poate performa sinceritatea.

O persoană poate performa încrederea.

O persoană poate performa preocuparea.

O persoană poate performa autoritatea.

O persoană poate performa expertiza.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce dovezi susţin această încredere?

Ce comportament susţine această încredere?

Ce consecvenţă susţine această încredere?

Ce stimulent poate modela această prezentare?

Sunt ajutat să înţeleg?

Sau sunt mişcat emoţional să cred?

Încrederea fabricată trebuie pusă sub semnul întrebării deoarece înșelarea emoțională îi poate face pe oameni să creadă înainte ca dovezile să fie examinate.

ATAŞAMENT EMOȚIONAL FAȚĂ DE CREDINȚĂ

Oamenii pot deveni atașați emoțional de convingeri.

Ei pot deveni atașați de narațiuni.

Ei pot deveni atașați de grupuri.

Ei pot deveni atașați de identități.

Ei pot deveni atașați de sisteme.

Ei pot deveni atașați de autoritate.

Ei pot deveni atașați de minciuni.

Ei pot deveni atașați de ceea ce au moștenit.

Odată ce ataşamentul emoțional se formează, punerea întrebărilor poate fi simțită ca un atac.

Punerea convingerii sub semnul întrebării poate fi simțită ca punerea persoanei sub semnul întrebării.

Punerea grupului sub semnul întrebării poate fi simțită ca trădare.

Punerea sistemului sub semnul întrebării poate fi simțită ca pericol.

Punerea narațiunii sub semnul întrebării poate fi simțită ca pierdere.

Aceasta îi poate opri pe oameni din a învăța.

Oamenii pot apăra convingeri pe care nu le-au examinat niciodată deoarece acele convingeri au devenit parte din cine cred ei că sunt.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Apăr adevărul?

Sau apăr atașamentul?

Protejez dovezile?

Sau protejez identitatea?

Examinez acest lucru?

Sau îl protejez emoțional?

Ce s-ar întâmpla dacă această convingere ar fi greșită?

Ce aș pierde dacă aș pune-o sub semnul întrebării?

Atașamentul emoțional poate deveni una dintre cele mai mari bariere în calea gândirii independente.

MEDII SOCIALE ȘI INFLUENȚĂ EMOȚIONALĂ

Mediile moderne pot activa emoția în mod constant.

Oamenilor li se arată frică.

Oamenilor li se arată indignare.

Oamenilor li se arată conflict.

Oamenilor li se arată comparație.

Oamenilor li se arată popularitate.

Oamenilor li se arată statut.

Oamenilor li se arată invidie.

Oamenilor li se arată gelozie.

Oamenilor li se arată urgență.

Oamenilor li se arată superficialitate.

Aceste medii emoționale pot modela comportamentul.

Îi pot face pe oameni să reacționeze.

Îi pot face pe oameni să compare.

Îi pot face pe oameni să copieze.

Îi pot face pe oameni să apere.

Îi pot face pe oameni să se simtă insuficienți.

Îi pot face pe oameni să caute aprobare.

Îi pot face pe oameni să se teamă de excludere.

Îi pot face pe oameni să confunde vizibilitatea cu importanța.

De asemenea, îi pot face pe oameni să confunde performanța emoțională cu adevărul.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce emoție creează acest mediu?

Ce comportament recompensează acest mediu?

Ce comparație este încurajată?

Ce reacție este produsă?

În ce prezentare emoțională se are încredere?

Ce înțelegere este împiedicată?

Mediile sociale pot deveni săli de clasă emoționale.

Dar dacă oamenii nu sunt învățați cum să pună sub semnul întrebării influența emoțională, acele săli de clasă pot preda reacția în locul înțelegerii.

EDUCAȚIA, COPIII ȘI INFLUENȚA EMOȚIONALĂ

Educația trebuie, de asemenea, să îi învețe pe copii să pună sub semnul întrebării influența emoțională.

Copiii nu au nevoie doar de informații.

Copiii trebuie să înțeleagă cum poate fi modelată mintea lor.

Ei trebuie să înțeleagă cum emoția poate influența încrederea, frica, credința, reacția, tăcerea, apartenența și comportamentul.

Copiii pot fi făcuți să se teamă.

Copiii pot fi făcuți să se înfurie.

Copiii pot fi făcuți să simtă rușine.

Copiii pot fi făcuți să se simtă stânjeniți.

Copiii pot fi făcuți să se simtă excluși.

Copiii pot fi făcuți să simtă că greșesc pentru că pun întrebări.

Copiii pot învăța să rămână tăcuți deoarece emoția i-a învățat că punerea întrebărilor creează disconfort.

Copiii pot învăța, de asemenea, să aibă încredere în prezentarea emoțională.

Ei pot crede pe cineva deoarece sună amabil.

Ei pot crede pe cineva deoarece sună încrezător.

Ei pot crede pe cineva deoarece sună pasionat.

Ei pot crede pe cineva deoarece poartă un titlu.

Ei pot crede pe cineva deoarece este prezentat ca expert.

Nu este vorba despre eliminarea emoției din copii.

Este vorba despre a-i ajuta pe copii să înțeleagă emoția.

Copiii ar trebui să învețe că faptul că o persoană pare amabilă, furioasă, încrezătoare, sinceră, expertă sau autoritară nu elimină nevoia de a pune sub semnul întrebării dovezile, comportamentul, consecvența și stimulentul.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Sunt copiii învățați cum emoția modelează comportamentul?

Sunt copiii învățați cum frica poate opri punerea întrebărilor?

Sunt copiii învățați cum furia poate opri învățarea?

Sunt copiii învățați cum apartenența poate modela credința?

Sunt copiii învățați cum rușinea poate crea tăcere?

Sunt copiii învățați cum prezentarea emoțională poate crea încredere înainte ca dovezile să fie examinate?

Sunt copiii învățați cum să pună sub semnul întrebării influența emoțională în siguranță?

Dacă copiii nu sunt învățați cum să pună sub semnul întrebării influența emoțională, ei pot deveni produse ale unor medii emoționale pe care nu le înțeleg.

DE CE CONTEAZĂ INFLUENȚA EMOȚIONALĂ

Influența Emoțională contează deoarece omenirea nu poate învăța în mod corespunzător din mediul lumii cât timp emoția învinge în mod repetat înțelegerea.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă ce recompensează și protejează comportamentul.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul repetat se aliniază cu ceea ce este afirmat.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă cine sau ce controlează permisiunea.

Influența Emoțională întreabă:

Ce emoție modelează aceasta?

Ce reacție este creată?

Ce frică este folosită?

Ce furie este folosită?

Ce încredere este fabricată?

Ce atașament este protejat?

Ce comportament produce această emoție?

Ce înțelegere împiedică această emoție?

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască influența emoțională.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască reacția.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască atașamentul emoțional.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască încrederea fabricată.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască înșelarea emoțională.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască comportamentul bazat pe frică.

Acesta este modul în care oamenii trec de la reacție la punerea întrebărilor.

Acesta este modul în care oamenii trec de la punerea întrebărilor la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale mediilor emoționale la a fi persoane care învață din mediul lumii.

INFLUENȚA EMOȚIONALĂ DE-A LUNGUL TIMPULUI

Prima parte a acestei secțiuni a explicat că emoția nu este dușmanul, dar emoția nu este automat adevăr.

A explicat, de asemenea, că prezentarea emoțională nu este dovadă, că încrederea poate fi fabricată emoțional înainte ca dovezile să fie examinate și că performanța emoțională repetată poate crea în timp o imagine falsă de caracter.

Această parte trece acum la modul în care Influența Emoțională operează de-a lungul timpului.

Influența emoțională nu se produce doar într-un singur moment.

Poate fi repetată.

Poate fi normalizată.

Poate fi moștenită.

Poate deveni parte a mediului lumii.

Oamenii pot reacționa în mod repetat înainte să înțeleagă.

Ei se pot teme în mod repetat înainte să examineze.

Ei pot apăra în mod repetat înainte să pună întrebări.

Ei pot proteja în mod repetat convingeri înainte să testeze dovezile.

Ei pot urma în mod repetat emoția înainte să învețe.

Ei pot avea în mod repetat încredere în prezentare înainte să examineze dovezile.

În timp, reacțiile emoționale pot deveni tipare.

Tiparele emoționale pot deveni comportament.

Comportamentul poate ajuta la recrearea mediului lumii.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce reacție emoțională s-a repetat de-a lungul timpului?

Ce frică s-a repetat?

Ce furie s-a repetat?

Ce atașament a fost protejat?

În ce prezentare emoțională s-a avut încredere în mod repetat?

Ce performanță emoțională a creat în mod repetat încredere?

Ce tipar emoțional continuă să apară?

Ce comportament a produs această emoție în mod repetat?

Ce mediu al lumii a ajutat acest tipar emoțional să recreeze?

Influența Emoțională de-a lungul timpului îi ajută pe oameni să vadă că reacțiile nu sunt întotdeauna izolate.

Ele pot deveni comportament uman repetat.

CONDIȚIONARE EMOȚIONALĂ

Oamenii pot fi condiționați emoțional de mediul lumii.

Ei pot fi condiționați să se teamă de anumite întrebări.

Ei pot fi condiționați să simtă rușine pentru că pun întrebări.

Ei pot fi condiționați să simtă vinovăție pentru că ies în evidență.

Ei pot fi condiționați să simtă furie înainte de înțelegere.

Ei pot fi condiționați să simtă loialitate înainte de examinare.

Ei pot fi condiționați să se simtă amenințați atunci când convingerile sunt puse sub semnul întrebării.

Ei pot fi condiționați să se simtă în siguranță atunci când se conformează.

Ei pot fi condiționați și să aibă încredere în prezentarea emoțională.

Ei pot învăța să aibă încredere în încrederea afișată.

Ei pot învăța să aibă încredere în pasiune.

Ei pot învăța să aibă încredere în blândețe.

Ei pot învăța să aibă încredere în amabilitate.

Ei pot învăța să aibă încredere în titluri.

Ei pot învăța să aibă încredere în prezentarea de expert.

Ei pot învăța să aibă încredere în povești emoționale.

Ei pot învăța să aibă încredere în oamenii care par sinceri.

Această condiționare emoțională poate începe devreme în viață.

Copiii pot învăța ce creează aprobare.

Copiii pot învăța ce creează respingere.

Copiii pot învăța ce creează jenă.

Copiii pot învăța ce creează pedeapsă.

Copiii pot învăța ce creează apartenență.

Copiii pot învăța ce prezentare emoțională câștigă încredere.

Copiii pot crește apoi devenind adulți care poartă tipare emoționale pe care nu le-au pus niciodată sub semnul întrebării.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce răspunsuri emoționale am moștenit?

Ce răspunsuri emoționale mi-au fost predate?

Ce răspunsuri emoționale au fost recompensate?

Ce răspunsuri emoționale au fost pedepsite?

În ce prezentări emoționale am fost învățat să am încredere?

Ce subiecte mă fac defensiv emoțional?

Ce întrebări mă fac să mă simt inconfortabil?

Ce emoții mă opresc din a examina în mod corespunzător?

Condiționarea emoțională poate deveni unul dintre mecanismele ascunse care modelează comportamentul uman.

FRICĂ, AUTORITATE ŞI SUPUNERE

Frica poate deveni strâns legată de autoritate.

Oamenii se pot teme să pună autoritatea sub semnul întrebării.

Oamenii se pot teme să conteste sistemele.

Oamenii se pot teme să nu fie de acord cu profesorii.

Oamenii se pot teme să pună guvernul sub semnul întrebării.

Oamenii se pot teme să pună mass-media sub semnul întrebării.

Oamenii se pot teme să pună experţii sub semnul întrebării.

Oamenii se pot teme să pună angajatorii sub semnul întrebării.

Oamenii se pot teme de consecințe.

Frica poate crea apoi supunere înainte ca înțelegerea să se dezvolte.

Oamenii se pot supune deoarece înțeleg.

Dar oamenii se pot supune şi pentru că se tem de ceea ce se întâmplă dacă nu o fac.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Mă supun pentru că înțeleg?

Sau mă supun pentru că mi-e frică?

Accept pentru că dovezile susțin acest lucru?

Sau accept pentru că autoritatea creează frică?

Rămân tăcut pentru că sunt de acord?

Sau rămân tăcut pentru că mă tem de consecințe?

Supunerea bazată pe frică poate menține problemele repetate ale lumii în continuare deoarece oamenii pot înceta să pună întrebări înainte ca adevărul să fie examinat.

ATAŞAMENT EMOȚIONAL ŞI IDENTITATE

Oamenii pot deveni atașați emoțional de cine cred că sunt.

Ei pot deveni atașați de identitatea lor.

Grupul lor.

Rolul lor.

Statutul lor.

Convingerile lor.

Opiniile lor.

Istoria lor.

Imaginea lor.

Reputația lor.

Autoritatea lor.

Sistemul lor.

Atunci când identitatea devine atașată emoțional de convingere, punerea întrebărilor poate părea personală.

O întrebare poate fi simțită ca un atac.

Dovezile pot fi simțite ca o amenințare.

Contradicția poate fi simțită ca o umilire.

Corectarea poate fi simțită ca o respingere.

Învățarea poate fi simțită ca o pierdere.

Oamenii pot apăra atunci identitatea în loc să caute adevărul.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce parte din mine se simte amenințată?

Ce identitate protejez?

Ce convingere pare prea dureroasă pentru a fi pusă sub semnul întrebării?

Ce aș pierde dacă mi-aș schimba înțelegerea?

Protejez adevărul?

Sau protejez cine cred că sunt?

Progresul uman cere ca oamenii să devină capabili să învețe fără să trateze fiecare contestare ca pe o distrugere personală.

MANIPULARE EMOȚIONALĂ ŞI PREZENTARE

Emoția poate fi folosită pentru a modela modul în care este primită informația.

Informația poate fi prezentată cu frică.

Poate fi prezentată cu urgență.

Poate fi prezentată cu indignare.

Poate fi prezentată cu compasiune.

Poate fi prezentată cu rușine.

Poate fi prezentată cu vinovăție.

Poate fi prezentată cu mândrie.

Poate fi prezentată cu apartenență.

Poate fi prezentată cu amenințare.

Poate fi prezentată cu amabilitate.

Poate fi prezentată cu calm.

Poate fi prezentată cu sinceritate.

Poate fi prezentată cu încredere.

Poate fi prezentată prin identitate de expert.

Poate fi prezentată prin statut profesional.

Această prezentare îi poate influența pe oameni înainte ca dovezile să fie examinate.

Oamenii pot accepta pentru că le este frică.

Ei pot repeta pentru că sunt furioși.

Ei pot apăra pentru că se simt loiali.

Ei se pot conforma pentru că se simt vinovați.

Ei pot rămâne tăcuți pentru că le este rușine.

Ei pot avea încredere pentru că cineva sună amabil.

Ei pot avea încredere pentru că cineva sună sincer.

Ei pot avea încredere pentru că cineva sună încrezător.

Ei pot avea încredere pentru că cineva sună calm.

Ei pot avea încredere pentru că cineva sună profesionist.

Ei pot avea încredere pentru că cineva este prezentat ca expert.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce emoție este atașată acestei informații?

Este emoția folosită pentru a ajuta înțelegerea?

Sau este emoția folosită pentru a opri punerea întrebărilor?

Sunt arătate dovezi?

Sau este folosită presiunea emoțională în locul dovezilor?

Este câștigată încrederea prin dovezi?

Sau este fabricată încrederea prin prezentare?

Aceasta se leagă direct de Standardul Dovezilor.

Frica nu este dovadă.

Indignarea nu este dovadă.

Urgența nu este dovadă.

Presiunea emoțională nu este dovadă.

Amabilitatea nu este dovadă.

Sinceritatea nu este dovadă.

Încrederea afișată nu este dovadă.

Prezentarea de expert nu este dovadă.

POVEȘTI EMOȚIONALE ȘI CREDINȚĂ CREATĂ

Poveștile pot crea credință emoțională.

O poveste îi poate face pe oameni să simtă compasiune.

O poveste îi poate face pe oameni să simtă furie.

O poveste îi poate face pe oameni să simtă frică.

O poveste îi poate face pe oameni să simtă loialitate.

O poveste îi poate face pe oameni să simtă vinovăție.

O poveste îi poate face pe oameni să simtă responsabilitate.

O poveste îi poate face pe oameni să aleagă tabere.

O poveste îi poate face pe oameni să accepte înainte să examineze.

Poveștile pot fi adevărate.

Poveștile pot fi și selectate.

Poveștile pot fi modelate.

Poveștile pot fi performate.

Poveștile pot fi repetate.

Poveștile pot fi folosite pentru a direcționa răspunsul emoțional.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce emoție creează această poveste?

Ce dovezi susțin povestea?

Ce dovezi lipsesc?

Ce perspectivă este selectată?

Ce comportament produce această poveste?

Cine beneficiază dacă oamenii cred această poveste?

Îi ajută această poveste pe oameni să înțeleagă?

Sau îi direcționează emoțional această poveste pe oameni?

Poveștile emoționale trebuie puse sub semnul întrebării deoarece îi pot face pe oameni să simtă înainte să examineze.

EMOȚIE, NARAȚIUNI ȘI ALEGEREA TABERELOR

Influența Emoțională se leagă și de narațiuni.

Oamenii pot fi atrași emoțional în povești.

Ei pot fi încurajați să aleagă tabere.

Ei pot fi încurajați să apere un grup și să atace altul.

Ei pot fi încurajați să vadă eroi și răufăcători înainte să înțeleagă mecanismele.

Ei pot fi încurajați să reacționeze emoțional înainte ca dovezile să fie examinate.

Narațiunile pot deveni puternice atunci când se atașează de emoție.

Oamenii pot apăra narațiunea deoarece le oferă apartenență.

Ei o pot apăra deoarece le oferă identitate.

Ei o pot apăra deoarece le oferă certitudine.

Ei o pot apăra deoarece le oferă un dușman.

Dar alegerea unei tabere nu este același lucru cu înțelegerea.

Oamenii ar trebui să întrebe:

În ce poveste sunt atras?

Ce emoție creează această poveste?

Cine beneficiază dacă oamenii aleg tabere?

Ce dovezi sunt ignorate?

Ce mecanism este ascuns?

Ce înțelegere este împiedicată?

Omenirea nu poate progresa dacă emoția îi ține pe oameni prinși în narațiuni în loc să îi ajute să învețe din mediul lumii.

INFLUENȚĂ EMOȚIONALĂ, TĂCERE ȘI AUTOPROTECȚIE

Emoția poate crea tăcere.

Oamenii pot rămâne tăcuți deoarece se simt speriați.

Ei pot rămâne tăcuți deoarece le este rușine.

Ei pot rămâne tăcuți deoarece se simt stânjeniți.

Ei pot rămâne tăcuți deoarece se simt vinovați.

Ei pot rămâne tăcuți deoarece se tem de respingere.

Ei pot rămâne tăcuți deoarece se tem că greșesc.

Ei pot rămâne tăcuți deoarece se tem să rămână singuri.

Tăcerea poate proteja apoi repetarea.

Tăcerea poate proteja sistemele.

Tăcerea poate proteja narațiunile.

Tăcerea poate proteja dependența.

Tăcerea poate proteja faptele greșite.

Tăcerea poate proteja continuarea mediului lumii.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce emoție creează tăcerea?

Ce este protejat de această tăcere?

Ce s-ar întâmpla dacă tăcerea s-ar încheia?

Ce adevăr împiedică emoția oamenii să rostească?

Ce tipar repetat ajută tăcerea să continue?

Tăcerea emoțională poate deveni o formă puternică de participare.

EDUCAȚIA, COPIII ȘI SIGURANȚA EMOȚIONALĂ

Copiii au nevoie de siguranță emoțională pentru a pune întrebări în mod corespunzător.

Dacă copiii sunt făcuți să se teamă să pună întrebări, ei pot înceta să pună întrebări.

Dacă copiii sunt făcuți de rușine pentru că pun întrebări, ei pot înceta să pună întrebări.

Dacă copiii sunt ridiculizați pentru că pun întrebări, ei pot înceta să pună întrebări.

Dacă copiii sunt etichetați drept dificili pentru că pun întrebări, ei pot înceta să pună întrebări.

Dacă copiii sunt tratați drept provocatori de probleme pentru că pun întrebări, ei pot înceta să pună întrebări.

Dacă copiii sunt pedepsiți emoțional pentru că pun întrebări, ei pot învăța că tăcerea este mai sigură decât înțelegerea.

Acest lucru contează deoarece punerea întrebărilor este una dintre rutele către învățare.

Copiii trebuie să învețe că întrebările pot fi examinate în siguranță.

Ei trebuie să învețe că emoția poate fi înțeleasă.

Ei trebuie să învețe că disconfortul nu înseamnă automat că o întrebare este greșită.

Ei trebuie să învețe că frica nu înseamnă automat că ar trebui să se oprească.

Ei trebuie să învețe că furia nu înseamnă automat că înțeleg.

Ei trebuie să învețe, de asemenea, că prezentarea emoțională poate induce în eroare.

Ei trebuie să învețe că amabilitatea nu este automat dovadă.

Ei trebuie să învețe că încrederea afișată nu este automat dovadă.

Ei trebuie să învețe că sinceritatea nu este automat dovadă.

Ei trebuie să învețe că prezentarea de expert nu este automat dovadă.

Copiii ar trebui să învețe că faptul că o persoană pare amabilă, furioasă, încrezătoare, sinceră, expertă sau autoritară nu elimină nevoia de a pune sub semnul întrebării dovezile, comportamentul, consecvența și stimulentul.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Sunt copiii în siguranță emoțională pentru a pune întrebări?

Sunt copiii învățați să înțeleagă reacțiile emoționale?

Sunt copiii învățați că întrebările fac parte din învățare?

Sunt copiii învățați că disconfortul poate fi examinat?

Sunt copiii învățați cum emoția poate modela credința, tăcerea și comportamentul?

Sunt copiii învățați cum prezentarea emoțională poate crea încredere înainte ca dovezile să fie examinate?

Educația nu se poate îmbunătăți în mod corespunzător dacă copiii sunt antrenați emoțional să se îndepărteze de punerea întrebărilor.

INFLUENȚA EMOȚIONALĂ ȘI CONȘTIINȚA UMANĂ

Conștiința umană progresează atunci când oamenii învață să înțeleagă emoția în loc să fie controlați de emoție.

Aceasta nu înseamnă că oamenii devin lipsiți de emoții.

Înseamnă că emoțiile devin parte a învățării.

Frica devine ceva ce trebuie pus sub semnul întrebării.

Furia devine ceva ce trebuie înțeles.

Atașamentul devine ceva ce trebuie examinat.

Rușinea devine ceva ce trebuie recunoscut.

Tăcerea devine ceva din care trebuie învățat.

Reacția devine ceva ce trebuie depășit.

Prezentarea emoțională devine ceva ce trebuie pus sub semnul întrebării.

Încrederea fabricată devine ceva ce trebuie examinat.

Poveștile emoționale devin ceva ce trebuie testat.

Oamenii nu trebuie să distrugă emoția.

Trebuie să înțeleagă influența emoțională.

Mediul lumii arată în mod constant influență emoțională.

Arată frică.

Arată furie.

Arată indignare.

Arată apartenență.

Arată rușine.

Arată comparație.

Arată atașament.

Arată tăcere.

Arată reacție.

Arată performanță emoțională.

Arată încredere fabricată.

Arată înșelare emoțională.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce influență emoțională este arătată?

În ce prezentare emoțională se are încredere?

Ce poate învăța omenirea din ea?

Ce comportament creează emoția?

Ce mediu al lumii ajută emoția să recreeze?

Când influența emoțională devine vizibilă, comportamentul devine vizibil.

Când comportamentul devine vizibil, înțelegerea devine posibilă.

Când înțelegerea devine posibilă, învățarea poate progresa.

INFLUENȚA EMOȚIONALĂ ȘI PROGRESUL UMAN

Influența Emoțională face parte din Ruta Lipsă către Progresul Uman.

Omenirea nu poate progresa cât timp emoția învinge în mod repetat înțelegerea.

Omenirea nu poate progresa cât timp frica oprește punerea întrebărilor.

Omenirea nu poate progresa cât timp furia înlocuiește învățarea.

Omenirea nu poate progresa cât timp indignarea înlocuiește examinarea.

Omenirea nu poate progresa cât timp atașamentul emoțional protejează convingeri moștenite.

Omenirea nu poate progresa cât timp rușinea creează tăcere.

Omenirea nu poate progresa cât timp presiunea emoțională înlocuiește dovezile.

Omenirea nu poate progresa cât timp prezentarea emoțională creează încredere înainte ca dovezile să fie examinate.

Omenirea nu poate progresa cât timp poveștile emoționale creează credință înainte ca înțelegerea să se dezvolte.

Omenirea nu poate progresa cât timp copiii sunt antrenați emoțional să se îndepărteze de punerea întrebărilor.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii reacționează la mediul lumii în loc să învețe din el.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă ce recompensează și protejează comportamentul.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul repetat se aliniază cu ceea ce este afirmat.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă cine sau ce controlează permisiunea.

Influența Emoțională întreabă:

Ce emoție modelează aceasta?

Ce reacție este creată?

Ce frică este folosită?

Ce atașament este protejat?

Ce tăcere este produsă?

În ce prezentare emoțională se are încredere?

Ce încredere este fabricată?

Ce poveste emoțională este folosită?

Ce comportament creează această emoție?

Ce înțelegere împiedică această emoție?

Ce mediu al lumii ajută această emoție să recreeze?

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască influența emoțională.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască condiționarea emoțională.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască manipularea emoțională.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască prezentarea emoțională.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască încrederea fabricată.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască poveștile emoționale.

Acesta este modul în care oamenii încep să recunoască tăcerea emoțională.

Acesta este modul în care oamenii trec de la reacție la punerea întrebărilor.

Acesta este modul în care oamenii trec de la punerea întrebărilor la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale mediilor emoționale la a fi persoane care învață din mediul lumii.

SECȚIUNEA 7 - NARAȚIUNE VERSUS REALITATE

CE ESTE CU ADEVĂRAT NARAȚIUNE VERSUS REALITATE

Secțiunea 1 a stabilit că oamenii trebuie să învețe din mediul lumii în loc să devină pur și simplu produse ale acestuia.

Secțiunea 2 a stabilit că oamenii trebuie să examineze dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat, repetat, protejat, prezentat sau impus.

Secțiunea 3 a stabilit că omenirea recreează în mod repetat aceeași lume deoarece stimulentele îi recompensează în mod repetat pe oameni pentru recrearea ei.

Secțiunea 4 a stabilit că comportamentul repetat dezvăluie adesea mai mult decât cuvintele.

Secțiunea 5 a stabilit că oamenii sunt adesea descurajați să pună întrebări înainte ca învățarea să înceapă măcar.

Secțiunea 6 a stabilit că emoția poate modela încrederea, credința, frica, reacția, tăcerea și comportamentul înainte ca înțelegerea să se dezvolte.

Secțiunea 7 trece acum la Narațiune versus Realitate.

Narațiune versus Realitate există deoarece oamenilor li se arată narațiuni fără să fie învățați în mod corespunzător cum să examineze realitatea.

Oamenii se nasc în narațiuni.

Oamenii sunt învățați narațiuni.

Oamenilor li se arată narațiuni.

Oamenii moștenesc narațiuni.

Oamenii apără narațiuni.

Oamenii se atașează emoțional de narațiuni.

Oamenii pot ajunge în cele din urmă să confunde narațiunile cu realitatea însăși.

Narațiunile sunt unul dintre cele mai importante mecanisme care modelează omenirea.

O narațiune nu este automat realitate.

O narațiune este o poveste.

O narațiune este o explicație.

O narațiune este o versiune a evenimentelor.

O narațiune este un cadru pe care oamenii sunt încurajați să îl accepte.

O narațiune poate fi adevărată.

O narațiune poate fi parțial adevărată.

O narațiune poate fi incompletă.

O narațiune poate fi manipulată.

O narațiune poate fi selectată.

O narațiune poate fi fabricată.

O narațiune poate fi protejată.

O narațiune poate fi moștenită.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce poveste mi se arată?

Cine a creat această poveste?

Cine repetă această poveste?

Cine protejează această poveste?

Cine beneficiază dacă această poveste este crezută?

Ce dovezi susțin această poveste?

Ce realitate susține această poveste?

Ce a fost omis?

Ce a fost adăugat?

Ce este ascuns?

Narațiune versus Realitate îi învață pe oameni să separe ceea ce este prezentat de ceea ce este arătat în realitate.

REALITATEA EXISTĂ INDEPENDENT

Realitatea există independent de ceea ce cred oamenii despre ea.

Realitatea nu are nevoie de acord.

Realitatea nu are nevoie de popularitate.

Realitatea nu are nevoie de titluri.

Realitatea nu are nevoie de autoritate.

Realitatea nu are nevoie de emoție.

Realitatea nu are nevoie de repetare.

Realitatea continuă să existe indiferent dacă oamenii o recunosc sau nu.

Oamenii pot nega realitatea.

Oamenii pot ignora realitatea.

Oamenii pot respinge emoțional realitatea.

Oamenii pot apăra narațiuni împotriva realității.

Oamenii pot evita colectiv realitatea.

Dar realitatea continuă să existe.

Aceasta este una dintre cele mai importante lecții pe care omenirea trebuie să le învețe.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Învăț din realitate?

Sau apăr o narațiune?

Văd ceea ce este arătat?

Sau protejez ceea ce am moștenit?

Învăț din mediul lumii?

Sau învăț dintr-o poveste despre mediul lumii?

OMENIREA POATE TRĂI ÎN INTERIORUL NARAȚIUNILOR

Una dintre cele mai mari limitări ale învățării umane este faptul că oamenii își pot petrece întreaga viață trăind în interiorul unor narațiuni pe care nu le-au examinat niciodată independent.

Oamenii pot moșteni povești.

Oamenii pot moșteni titluri.

Oamenii pot moșteni sisteme.

Oamenii pot moșteni autoritate.

Oamenii pot moșteni convingeri.

Oamenii pot moșteni explicații.

Oamenii pot moșteni frici.

Oamenii pot moșteni comportamente.

Oamenii pot moșteni tipare repetate.

Oamenii pot ajunge în cele din urmă să le apere pe toate fără să înțeleagă de unde au provenit inițial.

Oamenii pot confunda apoi narațiunile moștenite cu realitatea însăși.

Fără punerea întrebărilor, oamenii își pot petrece întreaga viață apărând ceea ce a fost creat pentru ca ei să moștenească.

OMENIREA ÎNVAȚĂ OMENIREA

Omenirea este în mare parte învățată de omenire.

Oamenii creează sisteme.

Oamenii creează narațiuni.

Oamenii creează povești.

Oamenii creează titluri.

Oamenii creează roluri.

Oamenii creează explicații.

Oamenii îi învață apoi pe cei din generațiile viitoare ceea ce au creat generațiile anterioare.

Generațiile viitoare pot confunda apoi narațiunile moștenite cu realitatea însăși.

Oamenii pot moșteni ceea ce generațiile anterioare au acceptat fără să îl examineze vreodată în mod independent.

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care aceeași lume se repetă.

Omenirea poate crea narațiuni, moșteni narațiuni, apăra narațiuni și apoi confunda acele narațiuni cu realitatea însăși.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Cine a creat inițial acest lucru?

Cine l-a transmis mai departe?

Cine încă îl predă?

Cine încă îl protejează?

Cine încă beneficiază de el?

Ce realitate îl susține?

Omenirea nu poate progresa în mod corespunzător cât timp omenirea continuă să moștenească narațiuni înainte să învețe cum să le pună sub semnul întrebării.

POVEȘTI CREATE, TITLURI CREATE ȘI AUTORITATE CREATĂ

Narațiunile nu apar singure.

Oamenii le creează.

Poveştile pot fi create.

Titlurile pot fi create.

Autoritatea poate fi creată.

Poziţiile pot fi create.

Rolurile pot fi create.

Sistemele pot fi create.

Convingerile pot fi create.

Naraţiunile pot fi apoi ataşate tuturor acestora.

Oamenii le pot moşteni apoi.

Oamenii le pot repeta.

Oamenii le pot apăra.

Oamenii se pot ataşa emoţional de ele.

Generaţiile viitoare le pot moşteni în cele din urmă ca realitate.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Cine a creat acest titlu?

Cine a creat această autoritate?

Cine a creat acest rol?

Cine a creat această poveste?

Cine i-a conferit legitimitate?

Cine îl protejează?

Cine beneficiază din continuarea lui?

Ce realitate îl susține?

Faptul că un titlu există nu este automat realitate.

Faptul că o autoritate există nu este automat realitate.

Faptul că un rol există nu este automat realitate.

Faptul că o poveste există nu este automat realitate.

Faptul că un sistem există nu este automat realitate.

Realitatea trebuie întotdeauna examinată independent de narațiunea însăși.

BANI, REPETARE ȘI CONSOLIDAREA NARAȚIUNII

Narațiunile pot deveni extrem de puternice atunci când sunt implicați banii.

Oamenii pot fi plătiți să creeze narațiuni.

Oamenii pot fi plătiți să repete narațiuni.

Oamenii pot fi plătiți să predea narațiuni.

Oamenii pot fi plătiți să impună narațiuni.

Oamenii pot fi plătiți să protejeze narațiuni.

Oamenii pot fi plătiți să scrie narațiuni.

Oamenii pot fi plătiți să distribuie narațiuni.

Oamenii pot fi plătiți să apere narațiuni.

Generațiile viitoare pot moșteni apoi narațiunea repetată.

Aceasta nu înseamnă automat că fiecare narațiune este falsă.

Înseamnă că mecanismul trebuie pus sub semnul întrebării.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Cine finanțează această narațiune?

Cine o repetă?

Cine o predă?

Cine o protejează?

Cine beneficiază de ea?

Ce se întâmplă dacă este contestată?

Ce se întâmplă dacă este expusă?

Ce realitate o susține?

Narațiunile pot deveni în cele din urmă atât de normalizate încât oamenii încetează să mai recunoască faptul că sunt narațiuni.

SISTEME DE CREDINȚĂ ȘI ACCEPTARE MOȘTENITĂ

Oamenii pot fi încurajați să creadă lucruri pe care nu le pot examina independent.

Ei pot apoi apăra acele convingeri.

Ei se pot atașa emoțional de acele convingeri.

Ei pot repeta acele convingeri.

Ei pot transmite acele convingeri generațiilor viitoare.

Generațiile viitoare pot moșteni apoi convingerea fără să îi examineze vreodată independent Sursa și Originea.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Cine a creat această convingere?

Cine beneficiază de această convingere?

Ce dovezi susțin această convingere?

Ce realitate susține această convingere?

Ce se întâmplă atunci când este pusă sub semnul întrebării?

Ce se întâmplă dacă oamenii încetează să o creadă?

Credința însăși nu este realitate.

Realitatea trebuie întotdeauna examinată independent.

MEDIUL LUMII ARATĂ ÎN MOD CONSTANT OMENIRII CUM OPEREAZĂ NARAȚIUNILE

Mediul lumii arată în mod constant omenirii cum operează narațiunile.

Oamenii pur şi simplu nu au fost învățați în mod corespunzător cum să învețe din ceea ce este arătat.

Lumea este adevărata şcoală.

Omenirii îi sunt arătate în mod constant:

Repetarea.

Protecția.

Titlurile.

Autoritatea.

Apartenența.

Frica.

Dependența.

Tăcerea.

Stimulentele.

Emoția.

Performanța.

Narațiunile.

Oamenii reacționează adesea la aceste mecanisme în loc să învețe din ele.

Problema nu este că nimic nu este vizibil.

Problema este că oamenii nu au fost învățați în mod corespunzător cum să pună întrebări, să vadă, să înțeleagă și să învețe din ceea ce este vizibil.

NARAȚIUNILE POT DEVENI MAI PUTERNICE DECÂT REALITATEA

Unul dintre cele mai mari pericole cu care se confruntă omenirea este faptul că narațiunile pot deveni mai puternice decât realitatea însăși.

Realitatea poate fi vizibilă.

Realitatea poate fi documentată.

Realitatea poate fi arătată în mod repetat.

Realitatea poate expune contradicția.

Realitatea poate expune tipare repetate.

Realitatea poate expune comportamentul uman.

Dar oamenii pot apăra în continuare narațiunile.

Oamenii pot respinge ceea ce este arătat.

Oamenii pot proteja ceea ce au moștenit.

Oamenii se pot atașa emoțional de povești.

Oamenii pot apăra sisteme.

Oamenii pot apăra autoritatea.

Oamenii pot apăra explicații repetate.

Oamenii pot apăra ceea ce depind.

Oamenii pot apăra ceea ce îi face să se simtă în siguranță.

Oamenii pot apăra ceea ce apără toți ceilalți.

Oamenii pot apăra narațiuni chiar și atunci când realitatea arată în mod repetat ceva diferit.

NARAȚIUNILE POT DEVENI MEDIUL LUMII ÎNSUȘI

Cu cât o narațiune există mai mult timp, cu atât poate deveni mai normală.

Cu cât devine mai normală, cu atât poate fi mai puțin pusă sub semnul întrebării.

Cu cât este mai puțin pusă sub semnul întrebării, cu atât devine mai protejată.

Cu cât devine mai protejată, cu atât mai multe generații viitoare o moștenesc.

În cele din urmă, narațiunea poate deveni parte din mediul lumii însuși.

Copiii o pot moșteni.

Adulții o pot moșteni.

Profesorii o pot moșteni.

Sistemele o pot moșteni.

Instituțiile o pot moșteni.

Societățile o pot moșteni.

Oamenii pot uita în cele din urmă că a fost vreodată creată.

Narațiunea poate deveni apoi acceptată ca realitate însăși.

Omenirea poate crea în mod colectiv o realitate falsă și apoi poate petrece generații apărând-o.

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care omenirea recreează în mod repetat aceeași lume.

DE CE CONTEAZĂ NARAȚIUNE VERSUS REALITATE

Narațiune versus Realitate contează deoarece omenirea nu poate învăța în mod corespunzător din mediul lumii cât timp confundă narațiunile cu realitatea însăși.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce este afirmat.

Stimulent și Câștig întreabă cine beneficiază din continuarea lui.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul se aliniază cu ceea ce este afirmat.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă ce opreşte punerea întrebărilor.

Influența Emoțională întreabă ce emoție modelează acceptarea.

Narațiune versus Realitate întreabă acum:

Ce poveste este prezentată?

Ce realitate o susține?

Ce realitate o contrazice?

Cine a creat-o?

Cine o protejează?

Cine o repetă?

Cine o moşteneşte?

Cine beneficiază de ea?

Ce mediu al lumii ajută această narațiune să recreeze?

Acesta este modul în care oamenii încep să treacă de la apărarea narațiunilor moştenite la învățarea din realitatea însăşi.

Acesta este modul în care oamenii trec de la credință la examinare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la examinare la vedere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la vedere la înțelegere.

Acesta este modul în care oamenii trec de la înțelegere la învățare.

Acesta este modul în care oamenii trec de la învățare la gândire independentă.

Acesta este modul în care oamenii trec de la a fi produse ale narațiunilor moștenite la a fi persoane care învață din mediul lumii.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii continuă să apere narațiuni moștenite în loc să învețe din realitatea însăși.

NARAȚIUNI DE-A LUNGUL TIMPULUI

Prima parte a acestei secțiuni a explicat că narațiunile pot fi create, repetate, moștenite, protejate și în cele din urmă confundate cu realitatea însăși.

A explicat, de asemenea, că realitatea există independent de credință, popularitate, titluri, autoritate, emoție și repetare.

Această parte trece acum la modul în care narațiunile continuă de-a lungul timpului.

Narațiunile nu devin de obicei puternice peste noapte.

Ele sunt adesea construite pe perioade lungi de timp.

O poveste poate fi creată.

Povestea poate fi repetată.

Povestea poate fi scrisă.

Povestea poate fi distribuită.

Povestea poate fi protejată.

Povestea poate fi predată.

Povestea poate fi moștenită.

Povestea poate deveni obiectul unui atașament emoțional.

Povestea poate deveni apoi realitate acceptată.

În timp, oamenii pot uita că a fost vreodată o narațiune.

Oamenii ar trebui să întrebe:

De cât timp există această narațiune?

Cine a repetat-o?

Cine a protejat-o?

Cine a moștenit-o?

Cine a beneficiat de ea?

Ce dovezi o susțin?

Ce realitate o susține?

Ce contradicții există?

Ce s-a schimbat de-a lungul timpului?

Ce a rămas protejat?

Narațiunile de-a lungul timpului pot dezvălui modul în care omenirea recreează în mod repetat aceeași lume.

OMENIREA POATE CREA COLECTIV O REALITATE FALSĂ

Omenirea poate crea colectiv o realitate falsă pe care omenirea însăși o confundă apoi cu realitatea.

Oamenii pot să nu vadă întregul mecanism.

Ei pot vedea doar:

Propriul rol.

Propriul loc de muncă.

Propria convingere.

Propria instrucțiune.

Propria contribuție.

Propria supraviețuire.

Dar mediul lumii este adesea construit din miliarde de oameni care participă colectiv la narațiuni pe care nu le-au creat.

O persoană scrie.

O persoană predă.

O persoană repetă.

O persoană impune.

O persoană protejează.

O persoană finanțează.

O persoană publică.

O persoană crede.

O persoană rămâne tăcută.

Individual, aceste comportamente pot părea mici.

Colectiv, ele pot recrea un întreg mediu al lumii.

Omenirea poate petrece apoi generații apărând ceea ce omenirea însăși a creat.

Oamenii ar trebui să întrebe:

La ce narațiune contribui?

Ce narațiune ajut să se repete?

Ce narațiune ajut să se protejeze?

Ce realitate ajut să fie înlocuită?

Ce mediu al lumii ajută contribuția mea să recreeze?

Acesta este unul dintre cele mai importante mecanisme din Narațiune versus Realitate.

NARAȚIUNILE POT MODELA COMPORTAMENTUL UMAN

Narațiunile nu modelează doar ceea ce gândesc oamenii.

Narațiunile pot modela ceea ce fac oamenii.

Narațiunile pot modela încrederea.

Narațiunile pot modela frica.

Narațiunile pot modela apartenența.

Narațiunile pot modela tăcerea.

Narațiunile pot modela supunerea.

Narațiunile pot modela dependența.

Narațiunile pot modela atașamentul emoțional.

Narațiunile pot modela identitatea.

Narațiunile pot modela comportamentul însuși.

Oamenii pot să nu realizeze nici măcar că sunt modelați.

Ei pot crede că acționează independent.

Dar comportamentul lor poate fi deja influențat de narațiuni pe care le-au moștenit.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Ce comportament creează această narațiune?

Ce emoții creează această narațiune?

Ce frici creează această narațiune?

Ce tăcere creează această narațiune?

Ce dependență creează această narațiune?

Ce mediu al lumii ajută această narațiune să recreeze?

Narațiunile devin periculoase atunci când oamenii încetează să mai recunoască faptul că sunt modelați de ele.

INTEGRARE, APARTENENȚĂ ȘI NARAȚIUNI SOCIALE

Oamenii sunt ființe sociale.

Mulți oameni vor acceptare.

Mulți oameni vor apartenență.

Mulți oameni vor aprobare.

Mulți oameni vor să se integreze.

Aceasta poate deveni unul dintre cele mai importante mecanisme care consolidează narațiunile.

Oamenii pot copia ceea ce spun ceilalți.

Oamenii pot copia modul în care se comportă ceilalți.

Oamenii pot copia modul în care se îmbracă ceilalți.

Oamenii pot copia modul în care vorbesc ceilalți.

Oamenii pot copia ceea ce promovează ceilalți.

Oamenii pot copia ceea ce apără ceilalți.

Oamenii pot copia ceea ce cred ceilalți.

Oamenii pot copia lucrurile de care se tem ceilalți.

Oamenii pot copia ceea ce resping ceilalți.

Oamenii pot copia ceea ce celebrează ceilalți.

Oamenii pot înceta în cele din urmă să întrebe dacă ceva este adevărat și să întrebe în schimb dacă acel lucru îi ajută să aparțină.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Învăț?

Sau mă integrez?

Pun întrebări?

Sau copiez?

Gândesc independent?

Sau urmez grupul?

Învăț din realitate?

Sau învăț cum să aparțin?

Apartenența poate deveni mai puternică decât adevărul dacă oamenii nu sunt învățați cum să o pună sub semnul întrebării.

MEDII NARATIVE MODERNE

Mediile moderne pot crea și răspândi narațiuni rapid.

Oamenilor li se pot arăta stiluri de viață.

Oamenilor li se pot arăta opinii.

Oamenilor li se pot arăta reacții.

Oamenilor li se poate arăta indignare.

Oamenilor li se poate arăta popularitate.

Oamenilor li se poate arăta succes.

Oamenilor li se poate arăta statut.

Oamenilor li se poate arăta aparență.

Oamenilor li se pot arăta povești emoționale.

Oamenilor li se pot arăta versiuni ale vieții care nu reflectă realitatea.

Oamenii pot copia apoi ceea ce este arătat în mod repetat.

Ei pot copia cuvinte.

Ei pot copia personalități.

Ei pot copia stiluri de viață.

Ei pot copia aparențe.

Ei pot copia comportamente.

Ei pot copia ceea ce pare popular.

Ei pot copia ceea ce pare de succes.

Ei pot performa fericirea.

Ei pot performa apartenența.

Ei pot performa perfecțiunea.

Ei pot performa importanța.

Prin urmare, un mediu narativ modern poate crea o realitate falsă pe care oamenii o imită colectiv.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce narațiune creează acest mediu?

Ce comportament recompensează acest mediu?

Ce performanță încurajează acest mediu?

Ce realitate este ascunsă?

Ce realitate este înlocuită?

Ce înțelegere este împiedicată?

Mediile narative moderne îi pot face pe oameni să trăiască în interiorul performanței în locul realității.

PERFORMANȚĂ SOCIALĂ ŞI VIAȚA ÎN INTERIORUL UNEI NARAȚIUNI

Oamenii pot începe, de asemenea, să performeze versiuni ale lor înșiși.

Ei pot performa fericirea.

Ei pot performa succesul.

Ei pot performa încrederea.

Ei pot performa importanța.

Ei pot performa statutul.

Ei pot performa perfecțiunea.

Ei pot performa apartenența.

Oamenii pot prezenta o viață care nu reflectă realitatea.

Alți oameni se pot compara apoi cu acea performanță.

Comparația poate crea apoi mai multă performanță.

Performanța poate crea mai multă imitație.

Imitația poate crea mai multă repetare.

Oamenii pot ajunge în cele din urmă să trăiască în interiorul unei narațiuni colective în locul realității însăși.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce este arătat?

Ce este ascuns?

Aceasta este realitate?

Sau este performanță?

Mă compar cu realitatea?

Sau mă compar cu o narațiune?

Ce comportament creează această performanță?

Oamenii trebuie să învețe că prezentarea nu este automat realitate.

NARAȚIUNI, COPII ȘI CREDINȚĂ MOȘTENITĂ

Copiii se nasc în narațiuni pe care nu le-au creat.

Copiii moștenesc povești.

Copiii moștenesc sisteme.

Copiii moștenesc titluri.

Copiii moştenesc autoritate.

Copiii moştenesc convingeri.

Copiii moştenesc comportamente.

Copiii moştenesc frici.

Copiii moştenesc atașamente emoționale.

Copiii moştenesc tipare repetate.

Copiii pot crește apoi devenind adulți care apără ceea ce au moştenit.

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care omenirea repetă aceeaşi lume.

Prin urmare, copiii ar trebui să învețe să întrebe:

Cine a creat aceasta?

De ce a fost creată?

Cine beneficiază de ea?

Ce dovezi o susţin?

Ce realitate o susține?

Ce comportament creează?

Ce mediu al lumii ajută să recreeze?

Copiii nu ar trebui pur şi simplu să moştenească narațiuni.

Copiii ar trebui să învețe cum să le pună sub semnul întrebării în siguranţă.

SISTEME, NARAȚIUNI ŞI MEDIUL LUMII

Narațiunile pot deveni încorporate în sisteme.

Sistemele pot repeta narațiuni.

Sistemele pot proteja narațiuni.

Sistemele pot normaliza narațiuni.

Sistemele pot recompensa narațiuni.

Sistemele pot descuraja punerea întrebărilor.

Oamenii pot ajunge în cele din urmă să confunde repetarea sistemului cu adevărul.

Dar sistemele repetate nu sunt automat realitate.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce narațiune repetă acest sistem?

Ce narațiune protejează acest sistem?

Ce narațiune recompensează acest sistem?

Ce narațiune îi descurajează acest sistem pe oameni să pună sub semnul întrebării?

Ce realitate o susține?

Ce realitate o contrazice?

Ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar înceta să o creadă?

Oamenii încearcă adesea să repare rezultatele fără să pună sub semnul întrebării narațiunile care creează rezultatele.

Aceasta poate face ca omenirea să repete aceeaşi lume.

MEDIUL LUMII ARATĂ ÎN MOD CONSTANT OMENIRII CUM OPEREAZĂ NARAȚIUNILE

Mediul lumii arată în mod constant omenirii cum operează narațiunile.

Oamenii pur și simplu nu au fost învățați în mod corespunzător cum să învețe din ceea ce este arătat.

Lumea este adevărata școală.

Omenirii îi sunt arătate în mod constant:

Repetarea.

Protecția.

Titlurile.

Autoritatea.

Apartenența.

Frica.

Dependența.

Tăcerea.

Stimulentele.

Emoția.

Performanța.

Narațiunile.

Problema nu este că nimic nu este vizibil.

Problema este că oamenii nu au fost învățați în mod corespunzător cum să pună întrebări, să vadă, să înțeleagă și să învețe din ceea ce este vizibil.

NARAȚIUNI, PUTERE ȘI CONȘTIINȚĂ UMANĂ

Una dintre cele mai importante lecții pe care omenirea trebuie să le învețe este că puterea nu există doar prin forță.

Puterea poate exista prin narațiuni.

Dacă oamenii pot modela narațiuni, pot modela comportamentul.

Dacă pot modela comportamentul, pot modela rezultatele.

Dacă pot modela rezultatele, pot modela mediul lumii.

Poate să nu fie nevoie ca oamenii să forțeze omenirea să repete aceeași lume dacă omenirea o repetă de bunăvoie ea însăși.

Omenirea poate crea narațiuni, moșteni narațiuni, apăra narațiuni și apoi confunda acele narațiuni cu realitatea însăși.

Acesta este unul dintre cele mai importante mecanisme care operează de-a lungul istoriei umane.

Prin urmare, oamenii ar trebui să întrebe:

Cine modelează narațiunea?

Cine consolidează narațiunea?

Cine beneficiază de narațiune?

Cine moștenește narațiunea?

Cine apără narațiunea?

Cine este atașat emoțional de narațiune?

Cui îi este frică să pună narațiunea sub semnul întrebării?

Ce mediu al lumii ajută această narațiune să recreeze?

Conștiința umană progresează atunci când oamenii încetează să trăiască în interiorul narațiunilor și încep să învețe din realitatea însăși.

NARAȚIUNE VERSUS REALITATE ȘI PROGRESUL UMAN

Narațiune versus Realitate face parte din Ruta Lipsă către Progresul Uman.

Omenirea nu poate progresa cât timp narațiunile sunt confundate în mod repetat cu realitatea.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii moștenesc povești înainte să învețe cum să le pună sub semnul întrebării.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii apără narațiuni pe care nu le-au examinat niciodată independent.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii creează colectiv o realitate falsă și apoi trăiesc în interiorul ei.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii creează colectiv o realitate falsă și apoi petrec generații apărând-o.

Omenirea nu poate progresa cât timp apartenența devine mai puternică decât adevărul.

Omenirea nu poate progresa cât timp oamenii se copiază unii pe alții în loc să învețe din realitate.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii interpretează versiuni ale lor înșiși în loc să se înțeleagă pe ei înșiși.

Umanitatea nu poate progresa cât timp sistemele consolidează narațiuni fără să-i învețe pe oameni cum să le pună sub semnul întrebării.

Umanitatea nu poate progresa cât timp sistemele de credințe înlocuiesc realitatea.

Umanitatea nu poate progresa cât timp generațiile viitoare moștenesc aceeași lume fără să înțeleagă ce a creat-o.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii continuă să apere narațiuni moștenite în loc să învețe din realitatea însăși.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce se afirmă.

Stimulent și Câștig întreabă cine beneficiază din continuarea acestuia.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul se aliniază cu ceea ce se afirmă.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă ce împiedică punerea întrebărilor.

Influență Emoțională întreabă ce emoție modelează acceptarea.

Narațiune versus Realitate întreabă acum:

Ce poveste este prezentată?

Ce realitate o susține?

Ce realitate o contrazice?

Cine a creat-o?

Cine o repetă?

Cine o protejează?

Cine o moștenește?

Cine beneficiază de ea?

Ce comportament creează?

Ce mediu al lumii contribuie să recreeze?

Așa încep oamenii să treacă de la narațiunile moștenite la realitate.

Așa trec oamenii de la credință la examinare.

Așa trec oamenii de la examinare la a vedea.

Așa trec oamenii de la a vedea la a înțelege.

Așa trec oamenii de la înțelegere la învățare.

Așa trec oamenii de la învățare la gândire independentă.

Așa trec oamenii de la a fi produse ale narațiunilor moștenite la a deveni persoane care învață din mediul lumii.

SECȚIUNEA 8 - IMPACT PSIHOLOGIC

CE ESTE CU ADEVĂRAT IMPACTUL PSIHOLOGIC

Secțiunea 1 a stabilit că oamenii trebuie să învețe de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Secțiunea 2 a stabilit că oamenii trebuie să învețe dacă dovezile susțin ceea ce se afirmă.

Secțiunea 3 a stabilit că umanitatea recreează în mod repetat aceeași lume deoarece stimulentele îi recompensează în mod repetat pe oameni pentru recrearea ei.

Secțiunea 4 a stabilit că comportamentul repetat dezvăluie adesea mai mult decât cuvintele.

Secțiunea 5 a stabilit că oamenii sunt adesea descurajați să pună întrebări înainte ca învățarea să înceapă măcar.

Secțiunea 6 a stabilit că emoția poate modela încrederea, credința, frica, reacția, tăcerea și comportamentul înainte să se dezvolte înțelegerea.

Secțiunea 7 a stabilit că umanitatea poate crea, moșteni și apăra în mod colectiv narațiuni și le poate confunda cu realitatea însăși.

Secțiunea 8 trece acum la Impact Psihologic.

Impactul Psihologic există deoarece mediul lumii modelează în permanență mintea umană înainte ca oamenii să înțeleagă că face acest lucru.

Oamenii nu se nasc înțelegând lumea.

Lumea îi învață pe oameni cum să gândească înainte ca ei să înțeleagă cum să-și protejeze mintea.

Oamenii sunt expuși în permanență la:

Bani.

Dependență.

Autoritate.

Frică.

Tăcere.

Stimulente.

Narațiuni.

Comportament.

Repetare.

Comparație.

Reprezentație.

Superficialitate.

Probleme repetate.

Mintea umană poate fi modelată de toate aceste lucruri cu mult înainte să se dezvolte gândirea independentă.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce face acest mediu minții umane?

Ce este arătat în mod repetat?

Ce este acceptat în mod repetat?

Ce este normalizat în mod repetat?

Ce este moştenit în mod repetat?

Ce modelează comportamentul?

Ce modelează înțelegerea?

Ce modelează generațiile viitoare?

Impactul Psihologic îi învață pe oameni să înțeleagă ce face umanității însăși expunerea prelungită la mediul lumii.

MINTEA UMANĂ ESTE UNUL DINTRE CELE MAI MARI MEDII PE CARE UMANITATEA NU A REUŞIT SĂ LE PROTEJEZE

Una dintre cele mai mari probleme cu care se confruntă umanitatea este că oamenii sunt adesea modelați psihologic înainte să înțeleagă că sunt modelați.

Mintea umană este unul dintre cele mai mari medii pe care umanitatea nu a reușit să le protejeze.

Oamenii se nasc în medii pe care nu le-au creat.

Ei moștenesc sisteme.

Ei moștenesc comportamente.

Ei moștenesc narațiuni.

Ei moștenesc autoritate.

Ei moștenesc dependență.

Ei moștenesc tipare repetate.

Oamenii pot apoi deveni adulți care apără ceea ce au moștenit.

Acest lucru se poate întâmpla fără ca ei să înțeleagă vreodată ce i-a modelat de la bun început.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce m-a modelat?

Ce am moștenit?

Ce am acceptat?

Ce am repetat?

Ce nu am examinat niciodată în mod independent?

Ce a devenit normal pentru mine?

Ce mediu a contribuit la crearea înțelegerii mele?

Fără întrebări, oamenii își pot petrece întreaga viață modelați psihologic de medii din care nu au învățat niciodată în mod corespunzător.

MEDIUL LUMII ÎNVAȚĂ ÎN PERMANENȚĂ UMANITATEA

Mediul lumii nu încetează niciodată să predea.

Oamenii învață în permanență din ceea ce îi înconjoară.

Copiii învață din el.

Adulții învață din el.

Profesorii învață din el.

Părinții învață din el.

Sistemele învață din el.

Societățile învață din el.

Mediul lumii îi învaţă în permanenţă pe oameni.

Problema este că oamenii nu au fost învățați în mod corespunzător cum să învețe din ceea ce li se arată.

Lumea este adevărata şcoală.

Oamenii poate nu își dau seama, dar mediul lumii influenţează în permanenţă comportamentul.

Oamenii pot deveni produse ale mediului lumii în loc să devină persoane care învață din el.

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care aceeaşi lume se repetă.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce predă acest mediu?

Ce comportament recompensează?

Ce comportament descurajează?

Ce comportament normalizează?

Ce mediu al lumii recreează?

Atunci când oamenii nu sunt învățați cum să înveţe din mediul lumii, ei ajung adesea să se adapteze psihologic la el în schimb.

OAMENII SE POT ADAPTA LA MEDII NESĂNĂTOASE

Fiinţele umane sunt adaptabile.

Acest lucru poate fi benefic.

Dar poate deveni și periculos.

Oamenii se pot adapta psihologic la medii nesănătoase.

Oamenii se pot adapta la frică.

Oamenii se pot adapta la dependență.

Oamenii se pot adapta la anxietate.

Oamenii se pot adapta la lipsa de onestitate.

Oamenii se pot adapta la superficialitate.

Oamenii se pot adapta la presiune.

Oamenii se pot adapta la comportamente nesănătoase.

Oamenii se pot adapta la sisteme nesănătoase.

Oamenii se pot adapta la probleme repetate.

Oamenii se pot adapta psihologic la înșelăciunea însăși atunci când înșelăciunea este normalizată în mod repetat.

În cele din urmă, mediile nesănătoase pot deveni normale.

Generațiile viitoare pot apoi moșteni acele medii.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

La ce mă adaptez?

Ar trebui ca acest lucru să fie normal?

Ce creează aceste condiții?

Ce comportament este protejat?

Ce mediu al lumii este recreat?

Oamenii se adaptează adesea la simptome în loc să învețe din cauze.

MECANISMUL BANILOR

Mecanismul banilor este una dintre cele mai importante influenţe care modelează impactul psihologic.

Banii pot modela informaţia.

Banii pot modela dependenţa.

Banii pot modela frica.

Banii pot modela tăcerea.

Banii pot modela stimulentele.

Banii pot modela deciziile.

Banii pot modela comportamentul.

Banii pot modela repetarea.

Banii pot modela mediile.

Banii pot modela ceea ce oamenii sunt încurajaţi să accepte.

Mecanismul banilor poate modela informaţia, dependenţa, stimulentele, frica, repetarea, tăcerea, comportamentul şi adaptarea psihologică însăşi.

Oamenii se pot adapta psihologic la rezultate fără să înveţe vreodată din mecanismul care le creează.

Acesta este unul dintre cele mai importante mecanisme din care umanitatea trebuie să înveţe.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce influenţează banii aici?

Ce comportament creează banii?

Ce tăcere protejează banii?

Ce dependență creează banii?

Ce frică creează banii?

Ce mediu al lumii contribuie banii să recreeze?

COPIII SUNT CEL MAI IMPORTANT GRUP DE PROTEJAT

Copiii nu se nasc cu instrumentele necesare pentru a se proteja de efectele psihologice ale mediului lumii.

Copiii sunt expuși psihologic mediului lumii înainte să posede instrumentele necesare pentru a-l înțelege sau pentru a se proteja de el.

Copiii experimentează:

Bani.

Dependență.

Autoritate.

Frică.

Comparație.

Reprezentație.

Narațiuni.

Superficialitate.

Presiune socială.

Tipare repetate.

Cu mult înainte să le înțeleagă.

Copiii pot moșteni psihologic frica.

Copiii pot moșteni psihologic anxietatea.

Copiii pot moșteni psihologic dependența.

Copiii pot moșteni psihologic comparația.

Copiii pot moșteni psihologic nesiguranța.

Copiii pot moșteni psihologic superficialitatea.

Copiii pot moșteni psihologic presiunea.

Copiii pot moșteni psihologic tăcerea.

Copiii pot moșteni psihologic comportamente nesănătoase.

Copiii pot moșteni psihologic probleme repetate ale lumii.

Copiii nu ar trebui să fie nevoiți să supraviețuiască psihologic mediului lumii fără să fie învățați în mod corespunzător cum să învețe din el.

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care educația trebuie să se îmbunătățească.

Copiii ar trebui, prin urmare, să învețe:

Cum să pună întrebări.

Cum să vadă.

Cum să înțeleagă.

Cum să gândească independent.

Cum să învețe în siguranță din mediul lumii.

De aceea Setul de Instrumente L2Q pentru Punerea Întrebărilor este atât de important.

CONȘTIINȚA UMANĂ ESTE MODELATĂ

Conştiinţa umană este modelată de mediul lumii înainte ca umanitatea să înțeleagă cum este modelată.

Dacă frica este arătată în mod repetat, frica se poate răspândi.

Dacă comparația este arătată în mod repetat, comparația se poate răspândi.

Dacă dependența este arătată în mod repetat, dependența se poate răspândi.

Dacă reprezentația este arătată în mod repetat, reprezentația se poate răspândi.

Dacă superficialitatea este arătată în mod repetat, superficialitatea se poate răspândi.

Dacă repetarea este arătată în mod repetat, repetarea se poate răspândi.

Generațiile viitoare pot apoi moșteni aceste condiții.

Oamenii pot ajunge, în cele din urmă, să uite cine sunt pentru că petrec atât de mult timp adaptându-se la mediul lumii în loc să învețe din el.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce conştiinţă creează acest mediu?

Ce înțelegere creează acest mediu?

Ce comportament creează acest mediu?

Ce mediu al lumii contribuie acest mediu să recreeze?

DE CE CONTEAZĂ IMPACTUL PSIHOLOGIC

Impactul Psihologic contează deoarece umanitatea nu poate progresa în mod corespunzător cât timp oamenii sunt modelați psihologic de medii pe care nu le înțeleg.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce se afirmă.

Stimulent și Câștig întreabă cine beneficiază din continuarea acestuia.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul se aliniază cu ceea ce se afirmă.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă ce împiedică punerea întrebărilor.

Influență Emoțională întreabă ce emoție modelează acceptarea.

Narațiune versus Realitate întreabă ce poveste este prezentată și dacă realitatea o susține.

Impact Psihologic întreabă acum:

Ce face acest mediu minții umane?

Ce comportament creează?

Ce înțelegere creează?

Ce frică creează?

Ce dependență creează?

Ce comparație creează?

Ce mediu al lumii contribuie să recreeze?

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii continuă să se adapteze psihologic la medii ale lumii nesănătoase în loc să învețe din ele și să le îmbunătățească.

Atunci când oamenii nu sunt învățați cum să învețe din mediul lumii, ei ajung adesea să se adapteze psihologic la el în schimb.

Așa trec oamenii de la a fi produse ale mediului lumii la a deveni persoane care învață din mediul lumii.

MODELAREA PSIHOLOGICĂ ÎN TIMP

Prima parte a secțiunii a explicat că oamenii sunt adesea modelați psihologic înainte să înțeleagă că sunt modelați.

Această parte trece acum la modul în care modelarea psihologică se dezvoltă în timp.

Impactul psihologic nu apare de obicei într-un singur moment.

El se dezvoltă adesea prin expunere repetată.

Oamenii văd în mod repetat aceleași lucruri.

Oamenii aud în mod repetat aceleași lucruri.

Oamenii experimentează în mod repetat aceleași lucruri.

Oamenii se adaptează în mod repetat la aceleași lucruri.

În timp, expunerea repetată poate deveni normală.

Oamenii pot ajunge, în cele din urmă, să nu mai recunoască deloc faptul că sunt modelați.

Expunerea repetată poate deveni unul dintre cei mai importanți profesori din mediul lumii.

Oamenii ar trebui să întrebe:

La ce sunt expus în mod repetat?

Ce accept în mod repetat?

La ce mă adaptez în mod repetat?

Ce a devenit normal?

Ce îi învăț pe membrii generațiilor viitoare?

Ce mediu al lumii contribui să recreez?

COMPARAȚIE, STATUT ŞI VALOARE DE SINE

Oamenii pot începe să se compare cu alții.

Comparația poate deveni una dintre cele mai importante influențe care modelează comportamentul uman.

Oamenii pot compara:

Aspectul.

Banii.

Stilul de viață.

Popularitatea.

Statutul.

Succesul.

Posesiunile.

Relaţiile.

Importanţa.

Oamenii pot ajunge, în cele din urmă, să-şi lege valoarea de sine de aceste comparaţii.

Oamenii pot începe să creadă că sunt mai puţin valoroşi pentru că altcineva pare să aibă mai mult.

Oamenii pot începe să creadă că sunt mai valoroşi pentru că posedă mai mult.

Oamenii pot începe să-şi măsoare valoarea în raport cu medii care nu reflectă realitatea.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Cine m-a învăţat să compar?

Cu ce mă compar?

Ce creează comparaţia?

Ce ascunde comparaţia?

Ce mediu al lumii contribuie comparaţia să recreeze?

Comparaţia îi poate împiedica pe oameni să înveţe din ei înşişi deoarece devin concentraţi pe măsurarea lor în raport cu alţi oameni.

SUPERFICIALITATE, REPREZENTAŢIE ŞI TRĂIREA UNEI MINCIUNI

Oamenii pot începe să interpreteze versiuni ale lor înşişi.

Ei pot interpreta fericirea.

Ei pot interpreta succesul.

Ei pot interpreta încrederea.

Ei pot interpreta perfecțiunea.

Ei pot interpreta apartenența.

Ei pot interpreta importanța.

Oamenii pot ascunde ceea ce simt cu adevărat.

Oamenii pot ascunde dificultăţile.

Oamenii pot ascunde suferința.

Oamenii pot ascunde incertitudinea.

Oamenii pot ascunde frica.

Oamenii pot ascunde singurătatea.

Oamenii pot ajunge, în cele din urmă, să trăiască în interiorul reprezentației înseşi.

Alți oameni pot apoi copia acea reprezentație.

Acest lucru poate crea un ciclu.

Reprezentația creează imitare.

Imitarea creează repetare.

Repetarea creează normalizare.

Normalizarea creează generații viitoare care moștenesc reprezentația ca realitate.

Oamenii se pot adapta psihologic la înșelăciunea însăși atunci când înșelăciunea este normalizată în mod repetat.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce este arătat?

Ce este ascuns?

Ce pretind că sunt?

Ce mi-e frică să dezvălui?

Învăț?

Sau interpretez?

Oamenii trebuie să învețe că prezentarea nu este în mod automat realitate.

MEDII SOCIALE ŞI COPIEREA RECIPROCĂ

Oamenii învață unii de la alții.

Acest lucru poate fi benefic.

Dar poate deveni și periculos.

Oamenii pot copia:

Cuvinte.

Opinii.

Comportamente.

Stiluri de viață.

Aspecte.

Personalități.

Credințe.

Reacții.

Emoții.

Obiceiuri.

Oamenii pot ajunge, în cele din urmă, să nu mai gândească independent.

Ei pot începe să urmeze în schimb.

Ei pot întreba:

Ce fac toți ceilalți?

În loc să întrebe:

Ce este adevărat?

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Învăț?

Sau copiez?

Înțeleg?

Sau urmez?

Gândesc independent?

Sau încerc să mă conformez?

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care umanitatea recreează în mod repetat aceeași lume.

FRICĂ, ANXIETATE ŞI SUPRAVIEȚUIRE PSIHOLOGICĂ

Oamenii se pot adapta psihologic la medii nesănătoase.

Acest lucru poate crea frică.

Acest lucru poate crea anxietate.

Acest lucru poate crea presiune.

Acest lucru poate crea incertitudine.

Oamenii pot începe să supraviețuiască mediilor în loc să învețe din ele.

Oamenii pot deveni epuizați.

Oamenii pot deveni copleșiți.

Oamenii pot deveni dependenți.

Oamenii pot deveni deconectați emoțional.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Învăț din acest mediu?

Sau îi supraviețuiesc?

Ce creează aceste condiții?

Ce creează aceste emoții?

Ce mediu al lumii este recreat?

Oamenii nu ar trebui să fie nevoiți să supraviețuiască psihologic unor medii pe care nu au fost învățați în mod corespunzător cum să le înțeleagă.

LĂCOMIE, INVIDIE ŞI CONŞTIINȚĂ UMANĂ

Oamenii pot începe să măsoare valoarea prin bani.

Oamenii pot începe să măsoare valoarea prin statut.

Oamenii pot începe să măsoare valoarea prin posesiuni.

Oamenii pot începe să măsoare valoarea prin aspect.

Oamenii pot începe să măsoare valoarea prin popularitate.

Acest lucru poate crea lăcomie.

Acest lucru poate crea invidie.

Acest lucru poate crea competiție.

Acest lucru poate crea nesiguranță.

Oamenii pot ajunge, în cele din urmă, să nu mai învețe din lume şi să concureze în interiorul ei în schimb.

Oamenii ar trebui să întrebe:

Ce urmăresc?

De ce urmăresc acest lucru?

Cine m-a învățat să-l prețuiesc?

Ce comportament creează acest lucru?

Ce mediu al lumii contribuie acest lucru să recreeze?

Conștiința umană nu poate progresa în mod corespunzător atunci când oamenii sunt învățați să concureze în loc să înțeleagă.

COPIII ŞI MOŞTENIREA PSIHOLOGICĂ

Copiii nu moştenesc doar informații.

Copiii moştenesc medii.

Copiii moştenesc comportamente.

Copiii moştenesc frici.

Copiii moştenesc naraţiuni.

Copiii moştenesc presiune.

Copiii moştenesc comparaţie.

Copiii moştenesc superficialitate.

Copiii moştenesc reprezentaţie.

Copiii moştenesc dependenţă.

Copiii moştenesc probleme repetate ale lumii.

Copiii învaţă, de asemenea, de la adulţii din jurul lor.

Copiii pot învăţa fericirea falsă.

Copiii pot învăţa comparaţia.

Copiii pot învăţa presiunea socială.

Copiii pot învăţa tăcerea.

Copiii pot învăţa reprezentaţia.

Copiii pot învăţa cum să ascundă suferinţa.

Copiii pot moşteni psihologic supravieţuirea însăşi.

Copiii pot ajunge, în cele din urmă, să moştenească suferinţa înainte să înţeleagă ce a creat-o.

Acesta este unul dintre cele mai importante motive pentru care umanitatea repetă aceeaşi lume.

Copiii ar trebui, prin urmare, să învețe cum să pună întrebări în siguranță înainte ca aceste influențe să devină profund normalizate.

CONȘTIINȚA UMANĂ ȘI MEDIUL LUMII

Conștiința umană este modelată de mediul lumii.

Conștiința umană este modelată înainte ca umanitatea să înțeleagă cum este modelată.

Dacă frica este arătată în mod repetat, frica se poate răspândi.

Dacă comparația este arătată în mod repetat, comparația se poate răspândi.

Dacă dependența este arătată în mod repetat, dependența se poate răspândi.

Dacă reprezentația este arătată în mod repetat, reprezentația se poate răspândi.

Dacă superficialitatea este arătată în mod repetat, superficialitatea se poate răspândi.

Dacă repetarea este arătată în mod repetat, repetarea se poate răspândi.

Generațiile viitoare pot apoi moșteni aceste condiții.

Oamenii pot ajunge, în cele din urmă, să uite cine sunt deoarece petrec atât de mult timp adaptându-se la mediul lumii în loc să învețe din el.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce învață acest mediu umanitatea?

Ce conștiință creează?

Ce înțelegere creează?

Ce lume contribuie să recreeze?

Conștiința umană progresează atunci când oamenii încetează să se adapteze psihologic la mediul lumii și încep să învețe din el în schimb.

MECANISMUL BANILOR ŞI ADAPTAREA PSIHOLOGICĂ

Mecanismul banilor poate modela informația.

Mecanismul banilor poate modela dependența.

Mecanismul banilor poate modela frica.

Mecanismul banilor poate modela comportamentul.

Mecanismul banilor poate modela repetarea.

Mecanismul banilor poate modela tăcerea.

Mecanismul banilor poate modela adaptarea psihologică însăși.

Oamenii se pot adapta psihologic la rezultate fără să învețe vreodată din mecanismul care le creează.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce influențează banii?

Ce comportament creează banii?

Ce frică creează banii?

Ce dependență creează banii?

Ce tăcere protejează banii?

Ce mediu al lumii contribuie banii să recreeze?

IMPACTUL PSIHOLOGIC ŞI PROGRESUL UMAN

Impactul Psihologic face parte din Ruta Lipsă către Progresul Uman.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii se adaptează psihologic la medii pe care nu le înțeleg.

Umanitatea nu poate progresa cât timp copiii sunt expuşi problemelor lumii fără să fie învățați în mod corespunzător cum să învețe din ele.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii se compară cu realități false.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii interpretează versiuni ale lor înşişi în loc să se înțeleagă pe ei înşişi.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii supravieţuiesc psihologic unor medii nesănătoase în loc să le îmbunătățească.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii se adaptează la probleme repetate în loc să învețe din ceea ce le creează.

Umanitatea nu poate progresa cât timp mecanismul banilor continuă să modeleze informația, dependența, frica, comportamentul, repetarea şi tăcerea, în timp ce oamenii se adaptează psihologic la rezultate în loc să învețe din cauze.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susţin ceea ce se afirmă.

Stimulent şi Câştig întreabă cine beneficiază din continuarea acestuia.

Caracter şi Consecvenţă întreabă dacă comportamentul se aliniază cu ceea ce se afirmă.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă ce împiedică punerea întrebărilor.

Influenţă Emoţională întreabă ce emoţie modelează acceptarea.

Naraţiune versus Realitate întreabă ce poveste este prezentată şi dacă realitatea o susţine.

Impact Psihologic întreabă acum:

Ce face acest mediu minţii umane?

Ce face acest mediu copiilor?

Ce face acest mediu înţelegerii?

Ce face acest mediu conştiinţei umane?

Ce mediu al lumii contribuie să recreeze?

Aşa încep oamenii să treacă de la adaptarea psihologică la înţelegere.

Aşa trec oamenii de la credinţă la examinare.

Aşa trec oamenii de la examinare la a vedea.

Aşa trec oamenii de la a vedea la a înţelege.

Aşa trec oamenii de la înţelegere la învăţare.

Așa trec oamenii de la învățare la gândire independentă.

Așa trec oamenii de la a fi produse ale mediului lumii la a deveni persoane care învață din mediul lumii.

SECȚIUNEA 9 - APLICĂ ACELAȘI STANDARD PESTE TOT

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT APLICĂ ACELAȘI STANDARD PESTE TOT

Secțiunea 1 a stabilit că oamenii trebuie să învețe de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Secțiunea 2 a stabilit că oamenii trebuie să învețe dacă dovezile susțin ceea ce se afirmă.

Secțiunea 3 a stabilit că umanitatea recreează în mod repetat aceeași lume deoarece stimulentele îi recompensează în mod repetat pe oameni pentru recrearea ei.

Secțiunea 4 a stabilit că comportamentul repetat dezvăluie adesea mai mult decât cuvintele.

Secțiunea 5 a stabilit că oamenii sunt adesea descurajați să pună întrebări înainte ca învățarea să înceapă măcar.

Secțiunea 6 a stabilit că emoția poate modela încrederea, credința, frica, reacția, tăcerea și comportamentul înainte să se dezvolte înțelegerea.

Secțiunea 7 a stabilit că umanitatea poate crea, moșteni și apăra în mod colectiv narațiuni și le poate confunda cu realitatea însăși.

Secțiunea 8 a stabilit că mediul lumii modelează psihologic umanitatea înainte ca umanitatea să înțeleagă că face acest lucru.

Secțiunea 9 trece acum la Aplică Același Standard Peste Tot.

Aplică Același Standard Peste Tot există deoarece umanitatea aplică adesea standarde diferite oamenilor, sistemelor, mediilor și situațiilor diferite.

Oamenii pot aplica un standard altora în timp ce se protejează pe ei înșiși.

Oamenii pot aplica un standard sistemelor în timp ce protejează autoritatea.

Oamenii pot aplica un standard autorității în timp ce protejează lucrurile de care depind.

Oamenii pot pune sub semnul întrebării un lucru în timp ce refuză să pună sub semnul întrebării altul.

Oamenii pot pune sub semnul întrebării o narațiune în timp ce intră în alta.

Oamenii pot pune sub semnul întrebării un sistem în timp ce protejează altul.

Aplică Același Standard Peste Tot îi învață pe oameni să elimine standardele duble din învățare.

Dar Aplică Același Standard Peste Tot este mai mult decât standardele duble.

Îi învață pe oameni să înțeleagă de ce sunt folosite standarde diferite de la bun început.

Oamenii aplică adesea standarde diferite deoarece dependența, frica, apartenența, identitatea, banii, autoritatea, emoția și narațiunile moștenite influențează locurile în care oamenii sunt dispuși să învețe.

UMANITATEA FOLOSEŞTE ADESEA STANDARDE DIFERITE

Unul dintre cele mai importante motive pentru care umanitatea recreează în mod repetat aceeaşi lume este faptul că oamenii folosesc adesea standarde diferite.

Oamenii pot deveni selectivi.

Întrebări selective.

Dovezi selective.

Încredere selectivă.

Scepticism selectiv.

Emoție selectivă.

Indignare selectivă.

Narațiuni selective.

Permisiune selectivă.

Învățare selectivă.

Oamenii pot pune întrebări dificile atunci când ceva îi amenință, dar pot înceta să pună întrebări atunci când ceva le aduce beneficii.

Oamenii pot aplica standarde ale dovezilor unui lucru care nu le place în timp ce protejează ceva de care depind.

Oamenii pot cere consecvență de la alții în timp ce evită ei înșiși consecvența.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Aplic același standard peste tot?

Protejez ceva?

Evit ceva?

Ce nu sunt dispus să pun sub semnul întrebării?

De ce depind?

De ce sunt atașat emoțional?

Ce devine inconfortabil atunci când aplic același standard aici?

Standardele duble pot deveni unul dintre cele mai importante mecanisme care permit problemelor repetate ale lumii să continue.

ACELAŞI STANDARD TREBUIE APLICAT PESTE TOT

Adevărul nu necesită standarde diferite în funcție de cine este examinat.

Acelaşi standard trebuie aplicat peste tot.

Același standard se aplică:

Oamenilor.

Copiilor.

Adulților.

Părinților.

Profesorilor.

Școlilor.

Guvernelor.

Mass-mediei.

Poliției.

Sistemelor.

Instituțiilor.

Organizațiilor.

Autorității.

Experților.

Narațiunilor.

Informațiilor.

Poveștilor.

Credințelor.

Același standard ni se aplică și nouă înșine.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Aș aplica acest standard mie însumi?

Aș aplica acest standard cuiva pe care îl susțin?

Aș aplica acest standard cuiva cu care nu sunt de acord?

Aș aplica acest standard unui sistem?

Aș aplica acest standard autorității?

Aș aplica acest standard lucrurilor de care depind?

Gândirea independentă nu se poate dezvolta pe deplin până când oamenii nu învață să aplice același standard peste tot.

OAMENII ÎNCETEAZĂ ADESEA SĂ ÎNVEȚE ACOLO UNDE DEVINE INCONFORTABIL

Oamenii încetează adesea să învețe exact în punctul în care învățarea începe să pună sub semnul întrebării lucrurile de care depind.

Ei pot înceta să pună întrebări atunci când sunt implicați bani.

Ei pot înceta să pună întrebări atunci când apartenența este amenințată.

Ei pot înceta să pună întrebări atunci când este implicată autoritatea.

Ei pot înceta să pună întrebări atunci când identitatea lor este pusă sub semnul întrebării.

Ei pot înceta să pună întrebări atunci când rolul lor este expus.

Ei pot înceta să pună întrebări atunci când propriul lor comportament trebuie examinat.

Acest lucru contează deoarece învățarea începe adesea în punctul în care confortul se termină.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Unde încetez să pun întrebări?

Unde devin inconfortabil?

Ce dezvăluie acest disconfort?

Ce protejez?

Ce ar putea trebui să înțeleg dacă voi continua să pun întrebări?

Aplică Același Standard Peste Tot îi învață pe oameni să nu înceteze să învețe atunci când punerea întrebărilor devine inconfortabilă.

MECANISMUL BANILOR ŞI STANDARDELE DIFERITE

Mecanismul banilor poate deveni unul dintre cele mai importante motive pentru care oamenii încetează să aplice același standard peste tot, deoarece dependența poate influența locurile în care oamenii sunt dispuși să pună întrebări.

Banii pot modela ceea ce oamenii pun sub semnul întrebării.

Banii pot modela ceea ce oamenii evită.

Banii pot modela ceea ce oamenii protejează.

Banii pot modela ceea ce oamenii apără.

Banii pot modela lucrurile despre care oamenii păstrează tăcerea.

Banii pot modela ceea ce oamenii repetă.

Banii pot modela ceea ce oamenii sunt dispuși să examineze.

Oamenii pot aplica un standard înainte să fie implicați bani și alt standard după ce apare dependența.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce influențează banii aici?

Ce dependență există?

Pentru ce sunt plătit să repet?

Pentru ce sunt plătit să protejez?

Ce mi-e teamă să pun sub semnul întrebării din cauza banilor?

Ce standard se schimbă atunci când sunt implicați bani?

Dacă mecanismul banilor schimbă standardul aplicat, atunci standardul nu este aplicat peste tot.

OAMENII PUN ADESEA SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII CEEA CE NU LE PLACE, ÎN TIMP CE PROTEJEAZĂ LUCRURILE DE CARE DEPIND

Oamenii pot deveni prinși în învățarea selectivă.

Oamenii pot pune sub semnul întrebării ceea ce nu le place.

Oamenii pot proteja lucrurile din care beneficiază.

Oamenii pot proteja lucrurile de care depind.

Oamenii pot proteja ceea ce pare sigur.

Oamenii pot proteja ceea ce au moștenit.

Oamenii pot proteja ceea ce protejează toți ceilalți.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

De ce pun acest lucru sub semnul întrebării?

De ce nu pun acel lucru sub semnul întrebării?

Ce protejez?

Ce mi-e teamă să pierd?

Ce mi-e teamă să văd?

Ce standard refuz să aplic?

Aplică Același Standard Peste Tot îi învață pe oameni să elimine favoritismul emoțional din învățare.

APLICĂ ACELAŞI STANDARD PESTE TOT TUTUROR CELOR OPT SECȚIUNI

Aplică Acelaşi Standard Peste Tot este secțiunea care reunește cele opt secțiuni anterioare.

Sursă și Origine trebuie aplicată peste tot.

Standardul Dovezilor trebuie aplicat peste tot.

Stimulent și Câștig trebuie aplicat peste tot.

Caracter și Consecvență trebuie aplicată peste tot.

Permisiunea de a Pune Întrebări trebuie aplicată peste tot.

Influență Emoțională trebuie aplicată peste tot.

Narațiune versus Realitate trebuie aplicată peste tot.

Impact Psihologic trebuie aplicat peste tot.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Folosesc aceste instrumente peste tot?

Sau doar acolo unde pare confortabil?

Aplic acelaşi standard fiecărei secțiuni?

Sau folosesc setul de instrumente selectiv?

EDUCAȚIA TREBUIE SĂ PREDEA GÂNDIREA CONSECVENTĂ

Educația îi învață adesea pe oameni să separe materiile.

Dar mediul lumii este interconectat.

Oamenii ar trebui să fie învățați să aplice aceleași standarde peste tot.

În caz contrar, oamenii pot deveni experți în a pune sub semnul întrebării un domeniu fără să pună vreodată sub semnul întrebării altul.

Oamenii pot deveni cunoscători fără să devină gânditori independenți.

Oamenii pot deveni informați în timp ce continuă să recreeze aceeași lume.

Educația ar trebui, prin urmare, să-i învețe pe oameni să recunoască standardele duble.

Educația ar trebui să-i învețe pe copii să recunoască adevărul selectiv.

Educația ar trebui să-i învețe pe copii să recunoască indignarea selectivă.

Educația ar trebui să-i învețe pe copii să recunoască punerea selectivă a întrebărilor.

Educația ar trebui să-i învețe pe copii să recunoască învățarea selectivă.

Copiii pot moșteni standarde duble înainte să înțeleagă ce sunt acestea.

Scopul nu este să atace oamenii.

Scopul este să creeze consecvență.

ACEASTĂ SECȚIUNE NI SE APLICĂ ŞI NOUĂ ÎNŞINE

Una dintre cele mai mari greşeli pe care le fac oamenii este să creadă că aceste secțiuni se aplică numai altora.

Ele ni se aplică și nouă înșine.

Oamenii ar trebui să întrebe:

La ce contribui?

Ce repet?

Ce protejez?

Ce evit?

Ce am moștenit?

Ce nu am examinat niciodată în mod independent?

Aș aplica același standard mie însumi?

Aplică Același Standard Peste Tot elimină excepțiile din învățare.

Nimeni nu ar trebui să fie scutit în mod automat de întrebări.

APLICĂ ACELAŞI STANDARD PESTE TOT ŞI CONŞTIINȚA UMANĂ

Conștiința umană nu poate progresa în mod corespunzător cât timp sunt aplicate standarde diferite unor domenii diferite ale vieții.

Dacă oamenii aplică un standard lor înșiși și altul altora, conștiința nu progresează.

Dacă oamenii aplică un standard sistemelor care nu le plac și altul sistemelor de care depind, conștiința nu progresează.

Dacă oamenii aplică un standard narațiunilor pe care le resping și altul narațiunilor pe care le protejează emoțional, conștiința nu progresează.

Dacă oamenii aplică un standard autorității din alte părți, dar nu autorității din apropierea lor, conștiința nu progresează.

Conștiința umană progresează atunci când oamenii învață să aplice același standard peste tot.

DE CE CONTEAZĂ APLICĂ ACELAȘI STANDARD PESTE TOT

Aplică Același Standard Peste Tot contează deoarece umanitatea nu poate progresa în mod corespunzător cât timp sunt aplicate standarde diferite diferiților oameni, sisteme, narațiuni și medii.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii îi pun sub semnul întrebării pe alții, dar nu pe ei înșiși.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii pun sub semnul întrebării o autoritate, dar nu alta.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii pun sub semnul întrebării o narațiune în timp ce protejează alta.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii aplică adevărul selectiv.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii aplică învățarea selectiv.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii încetează să învețe acolo unde punerea întrebărilor devine inconfortabilă.

Umanitatea nu poate progresa cât timp mecanismul banilor schimbă standardul pe care oamenii sunt dispuși să-l aplice.

Umanitatea nu poate progresa cât timp standardele duble rămân normalizate.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce se afirmă.

Stimulent și Câștig întreabă cine beneficiază din continuarea acestuia.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul se aliniază cu ceea ce se afirmă.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă ce împiedică punerea întrebărilor.

Influență Emoțională întreabă ce emoție modelează acceptarea.

Narațiune versus Realitate întreabă ce poveste este prezentată și dacă realitatea o susține.

Impact Psihologic întreabă ce face mediul lumii minții umane.

Aplică Același Standard Peste Tot întreabă acum:

Aplic același standard peste tot?

Ce scutesc?

Ce protejez?

Ce nu sunt dispus să examinez?

Unde îmi oprește disconfortul întrebările?

Unde schimbă banii standardul?

Ce mediu al lumii este recreat atunci când sunt folosite standarde diferite?

Așa trec oamenii de la învățarea selectivă la învățarea consecventă.

Așa trec oamenii de la punerea selectivă a întrebărilor la gândirea independentă.

Așa trec oamenii de la a fi produse ale mediului lumii la a deveni persoane care învață din mediul lumii.

STANDARDELE DUBLE ȘI UMANITATEA

Prima parte a acestei secțiuni a explicat că umanitatea aplică adesea standarde diferite oamenilor, sistemelor, mediilor și situațiilor diferite.

Această parte trece acum la modul în care standardele diferite recreează în mod repetat mediul lumii.

Standardele duble pot deveni invizibile.

Oamenii poate nu își dau seama că le folosesc.

Oamenii pot aplica un standard lor înșiși și altul altora.

Oamenii pot aplica un standard autorității și altul oamenilor obișnuiți.

Oamenii pot aplica un standard unui grup și altul altui grup.

Oamenii pot aplica un standard unei narațiuni și altul altei narațiuni.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Sunt consecvent?

Ce standarde schimb?

Ce protejez?

Ce mediu al lumii contribui să recreez?

Standardele duble pot deveni unul dintre cele mai importante motive pentru care problemele repetate ale lumii continuă.

APARTENENȚĂ, IDENTITATE ȘI PROTEJAREA A CEEA CE PARE SIGUR

Oamenii se pot atașa emoțional de lucrurile de care depind.

Oamenii se pot atașa emoțional de ceea ce au moștenit.

Oamenii se pot atașa emoțional de ceea cu care se identifică.

Oamenii se pot atașa emoțional de apartenență.

Oamenii pot începe să protejeze identități în loc să învețe din realitate.

Oamenii pot începe să protejeze grupuri în loc să învețe din comportament.

Oamenii pot începe să protejeze credințe în loc să învețe din dovezi.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce parte a identității mele protejez?

Ce parte a apartenenței mele protejez?

Ce mi-e teamă să pierd?

Ce mi-e teamă să văd?

Ce aș învăța dacă aș aplica același standard aici?

Oamenii protejează adesea ceea ce îi face să se simtă în siguranță.

Acest lucru poate opri învățarea.

TRIBALISM, DIVIZIUNE ȘI ADEVĂR SELECTIV

Oamenii se pot separa în grupuri.

Grupurile pot deveni mai puternice decât învățarea.

Grupurile pot deveni mai puternice decât adevărul.

Grupurile pot deveni mai puternice decât înțelegerea.

Oamenii își pot apăra propria tabără.

Oamenii pot ataca altă tabără.

Oamenii pot respinge informații în funcție de cine le prezintă.

Oamenii pot accepta informații în funcție de cine le prezintă.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Aș crede acest lucru dacă l-ar spune altcineva?

Aș respinge acest lucru dacă l-ar spune cineva pe care îl susțin?

Învăț?

Sau aleg tabere?

Adevărul selectiv poate deveni unul dintre cele mai importante mecanisme care împiedică gândirea independentă.

PROTEJAREA DEPENDENȚEI

Oamenii pot deveni dependenți de medii pe care nu le-au examinat niciodată în mod independent.

Oamenii pot deveni dependenți de sisteme.

Oamenii pot deveni dependenți de autoritate.

Oamenii pot deveni dependenți de bani.

Oamenii pot deveni dependenți de aprobare.

Oamenii pot deveni dependenți de apartenență.

Oamenii pot apoi proteja aceste dependențe.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

De ce depind?

Aș pune acest lucru sub semnul întrebării dacă l-aș pierde?

Aș pune acest lucru sub semnul întrebării dacă ar afecta pe altcineva?

Aș pune acest lucru sub semnul întrebării dacă nu aș beneficia de el?

Oamenii protejează adesea dependența fără să recunoască faptul că fac acest lucru.

MECANISMUL BANILOR ȘI CONSECVENȚA

Mecanismul banilor poate deveni unul dintre cele mai importante motive pentru care oamenii încetează să aplice același standard peste tot.

Dependența poate influența locurile în care oamenii sunt dispuși să învețe.

Dependența poate influența locurile în care oamenii sunt dispuși să pună întrebări.

Banii pot modela ceea ce oamenii apără.

Banii pot modela ceea ce oamenii evită.

Banii pot modela ceea ce oamenii repetă.

Banii pot modela lucrurile despre care oamenii păstrează tăcerea.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce standard se schimbă atunci când sunt implicați bani?

Ce dependență există?

Ce protejez?

Ce mi-e teamă să pierd?

Ce aș învăța dacă banii ar fi eliminați din această situație?

Dacă mecanismul banilor schimbă standardul aplicat, atunci standardul nu este aplicat peste tot.

OAMENII POT DEVENI PERSOANE CARE ÎNVAȚĂ SELECTIV

Oamenii pot deveni extrem de buni la a pune sub semnul întrebării anumite domenii, în timp ce refuză să pună altele sub semnul întrebării.

Oamenii pot deveni experți în a vedea problemele din altă parte, în timp ce refuză să-și vadă propriile contribuții.

Oamenii pot deveni experți în a expune contradicții, în timp ce își protejează propriile contradicții.

Oamenii pot deveni experți în a pune sub semnul întrebării narațiuni, în timp ce protejează narațiuni moștenite.

Oamenii pot deveni experți în a pune sub semnul întrebării sisteme, în timp ce protejează sistemele de care depind.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Învăț?

Sau selectez locurile în care sunt dispus să învăț?

Ce mă face să încetez să învăț?

Ce mă face să devin inconfortabil?

Oamenii încetează adesea să învețe exact în punctul în care învățarea începe să pună sub semnul întrebării lucrurile de care depind.

Învățarea selectivă poate deveni una dintre cele mai mari bariere în calea gândirii independente.

COPIII POT MOȘTENI STANDARDE DIFERITE

Copiii învață de la adulți.

Copiii privesc ceea ce fac adulții.

Copiii privesc ceea ce evită adulții.

Copiii privesc ceea ce protejează adulții.

Copiii privesc ceea ce repetă adulții.

Copiii pot moșteni standarde duble înainte să înțeleagă ce sunt acestea.

Copiii pot moșteni:

Adevăr selectiv.

Indignare selectivă.

Întrebări selective.

Învățare selectivă.

Dovezi selective.

Încredere selectivă.

Copiii pot învăța:

Pune-i pe alții sub semnul întrebării, dar nu pe tine însuți.

Pune unele sisteme sub semnul întrebării, dar nu altele.

Pune unele autorități sub semnul întrebării, dar nu altele.

Pune unele narațiuni sub semnul întrebării, dar nu altele.

Pune unii oameni sub semnul întrebării, dar nu pe alții.

Generațiile viitoare pot apoi recrea aceeași lume fără să înțeleagă de ce.

Copiii ar trebui, prin urmare, să învețe consecvența de la început.

CONSECVENȚA ESTE UNA DINTRE CELE MAI IMPORTANTE RUTE CĂTRE PROGRESUL UMAN

Progresul uman nu poate avea loc în mod corespunzător fără consecvență.

Consecvența elimină excepțiile.

Consecvența elimină favoritismul.

Consecvența elimină învățarea selectivă.

Consecvența elimină adevărul selectiv.

Consecvența elimină punerea selectivă a întrebărilor.

Consecvența îi ajută pe oameni să devină gânditori independenți.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Aș aplica acest standard peste tot?

L-aș aplica tuturor?

Mi l-aș aplica mie însumi?

L-aș aplica lucrurilor pe care le susțin?

L-aș aplica lucrurilor de care depind?

Gândirea independentă nu se poate dezvolta pe deplin până când oamenii nu învață să aplice același standard peste tot.

CONȘTIINȚA UMANĂ ȘI CONSECVENȚA

Conștiința umană nu poate progresa în mod corespunzător cât timp sunt aplicate standarde diferite unor domenii diferite ale vieții.

Oamenii pot deveni extrem de cunoscători rămânând în același timp inconsecvenți.

Oamenii pot deveni informați rămânând în același timp inconsecvenți.

Oamenii pot deveni educați rămânând în același timp inconsecvenți.

Conștiința umană progresează atunci când consecvența devine mai puternică decât favoritismul.

Conștiința umană progresează atunci când consecvența devine mai puternică decât apartenența.

Conștiința umană progresează atunci când consecvența devine mai puternică decât dependența.

Conștiința umană progresează atunci când consecvența devine mai puternică decât frica.

Oamenii ar trebui, prin urmare, să întrebe:

Ce consecvență evit?

Ce standard nu sunt dispus să aplic?

Ce mediu al lumii contribui să recreez?

ACELAŞI STANDARD NI SE APLICĂ NOUĂ ÎNŞINE

Această secțiune ni se aplică și nouă înșine.

Nimeni nu ar trebui să fie scutit.

Același standard ni se aplică nouă înșine.

Același standard se aplică muncii noastre.

Același standard se aplică credințelor noastre.

Același standard se aplică comportamentului nostru.

Același standard se aplică contribuțiilor noastre.

Același standard se aplică peste tot.

Aceasta este una dintre cele mai importante rute către onestitate.

APLICĂ ACELAŞI STANDARD PESTE TOT ŞI PROGRESUL UMAN

Aplică Acelaşi Standard Peste Tot face parte din Ruta Lipsă către Progresul Uman.

Umanitatea nu poate progresa cât timp sunt aplicate standarde diferite diferiților oameni, sisteme, autorități, narațiuni și medii.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii pun un lucru sub semnul întrebării şi protejează altul.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii aplică adevărul selectiv.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii aplică învățarea selectiv.

Umanitatea nu poate progresa cât timp oamenii protejează lucrurile de care depind.

Umanitatea nu poate progresa cât timp copiii moştenesc standarde diferite.

Umanitatea nu poate progresa cât timp inconsecvența rămâne normalizată.

Sursă și Origine întreabă de unde a provenit ceva și ce l-a modelat.

Standardul Dovezilor întreabă dacă dovezile susțin ceea ce se afirmă.

Stimulent și Câștig întreabă cine beneficiază din continuarea acestuia.

Caracter și Consecvență întreabă dacă comportamentul se aliniază cu ceea ce se afirmă.

Permisiunea de a Pune Întrebări întreabă ce împiedică punerea întrebărilor.

Influență Emoțională întreabă ce emoție modelează acceptarea.

Narațiune versus Realitate întreabă ce poveste este prezentată și dacă realitatea o susține.

Impact Psihologic întreabă ce face mediul lumii minții umane.

Aplică Același Standard Peste Tot întreabă acum:

Aplic acelaşi standard peste tot?

Ce scutesc?

Ce protejez?

Ce nu sunt dispus să examinez?

Unde îmi opreşte disconfortul întrebările?

Unde schimbă banii standardul?

Ce mediu al lumii este recreat atunci când sunt folosite standarde diferite?

Așa trec oamenii de la învățarea selectivă la învățarea consecventă.

Așa trec oamenii de la punerea selectivă a întrebărilor la gândirea independentă.

Așa trec oamenii de la a fi produse ale mediului lumii la a deveni persoane care învață din mediul lumii.

PROGRESUL UMAN

Progresul Uman este rezultatul direct al Sistemului L2Q de Punere a Întrebărilor.

Este motivul pentru care a fost dezvoltată ruta educațională lipsă.

Este motivul pentru care Cartea Dovezilor a fost transformată într-o rută de educație.

Este motivul pentru care există World Education Online, Q2L și Young Questioners.

Obiectivul nu a fost niciodată doar îmbunătățirea punerii întrebărilor.

Obiectivul nu a fost niciodată doar îmbunătățirea educației.

Obiectivul nu a fost niciodată doar furnizarea mai multor informații.

Obiectivul este Progresul Uman.

Cartea Dovezilor nu a documentat doar peste 30 de ani de experiențe directe, dovezi cu marcaj temporal, înregistrări publice, videoclipuri, transmisiuni în direct, contestări, interacțiuni cu sisteme, tipare repetate, tăcere, lipsa refutării și observarea mediului lumii.

A expus o contradicție.

Punerea întrebărilor exista deja.

Informațiile existau deja.

Dovezile existau deja.

Educația exista deja.

Și totuși aceeași lume repetată a continuat.

Umanitatea a continuat să repete ceea ce nu reușea să vadă, să înțeleagă și să învețe în mod corespunzător.

În ciuda existenței informațiilor.

În ciuda existenței punerii întrebărilor.

În ciuda existenței dovezilor.

În ciuda existenței educației.

Repetarea a continuat.

Acest lucru a expus ruta lipsă.

Problema nu era absența informațiilor.

Problema nu era lipsa punerii întrebărilor.

Problema nu era absența dovezilor.

Problema nu era absența sistemelor de educație.

Problema era absența unei rute structurate, bazate pe dovezi, pentru a învăța cum să pui întrebări, să vezi, să înțelegi și să înveți din mediul lumii însuși.

Umanitatea nu poate învăța din ceea ce nu poate vedea sau înțelege.

Cartea Dovezilor a ajutat la a face lumea repetată vizibilă și de înțeles.

A ajutat la expunerea relației dintre ceea din care învață umanitatea și ceea ce umanitatea devine în mod repetat.

A ajutat la expunerea a ceea ce mediul lumii a arătat în mod repetat de-a lungul timpului.

A expus ceea ce s-a repetat.

A expus ceea ce a continuat.

A expus ceea ce a fost protejat.

A expus ceea ce a fost ascuns.

A expus de ce doar punerea întrebărilor nu reușea să oprească repetarea.

De aceea a fost dezvoltat Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor.

Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor nu a fost creat mai întâi și apoi aplicat lumii.

A fost dezvoltat din ceea ce lumea a arătat în mod repetat.

A fost dezvoltat din ceea ce Cartea Dovezilor a expus.

A fost dezvoltat deoarece punerea întrebărilor exista deja, în timp ce repetarea continua.

A fost dezvoltat deoarece informațiile existau deja, în timp ce repetarea continua.

A fost dezvoltat deoarece dovezile existau deja, în timp ce repetarea continua.

A fost dezvoltat deoarece educația exista deja, în timp ce repetarea continua.

Ruta lipsă nu era mai multă informație.

Ruta lipsă nu era mai multă punere de întrebări.

Ruta lipsă era învățarea modului de a pune întrebări, de a vedea, de a înțelege și de a învăța din mediul lumii însuși printr-o rută de educație structurată, bazată pe dovezi.

Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor oferă acea rută.

El oferă ruta structurată, bazată pe dovezi, pentru a învăța cum să pui întrebări, să vezi, să înțelegi și să înveți din mediul lumii însuși.

Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor îi ajută pe oameni să învețe cum să pună sub semnul întrebării mediul lumii însuși.

A învăța cum să pui sub semnul întrebării mediul lumii îi ajută pe oameni să vadă din ce învață.

A vedea îi ajută pe oameni să înțeleagă.

Înțelegerea dezvoltă gândirea independentă.

Gândirea independentă dezvoltă capacitatea umanității de a învăța din realitate în loc să învețe din ceea ce a fost creat pentru a o înlocui.

Progresul Uman este rezultatul acestui proces.

Progresul Uman este rezultatul atunci când umanitatea învață din ceea ce lumea arată în mod repetat în loc să continue să repete.

Progresul Uman nu este realizat numai prin creșterea cantității de informații.

Informațiile nu produc automat înțelegere.

Înțelegerea nu se dezvoltă automat fără a învăța cum să pui sub semnul întrebării lucrurile din care se învață.

Progresul Uman este realizat atunci când înțelegerea dezvoltă gândirea independentă, iar gândirea independentă dezvoltă capacitatea umanității de a învăța din realitate.

Secțiunile anterioare au arătat deja de ce umanitatea recreează în mod repetat aceleași probleme, comportamente, sisteme, narațiuni, dependențe, limitări și tipare repetate, generație după generație.

Ele au arătat de ce informațiile singure nu sunt suficiente.

Ele au arătat de ce doar punerea întrebărilor nu este suficientă.

Ele au arătat de ce umanitatea are nevoie de o rută structurată, bazată pe dovezi, pentru a învăța din mediul lumii însuși.

Acea rută există acum.

Progresul Uman înseamnă ca umanitatea să-și îmbunătățească progresiv capacitatea de a învăța din mediul lumii însuși.

Înțelegerea dezvoltă gândirea independentă.

Pe măsură ce înțelegerea progresează, gândirea independentă progresează.

Pe măsură ce gândirea independentă progresează, repetarea își pierde ruta.

Pe măsură ce repetarea își pierde ruta, umanitatea dobândește capacitatea de a învăța progresiv din realitate în loc să o repete progresiv.

Toată lumea trăiește în același mediu al lumii.

Toată lumea învață din el.

Toată lumea contribuie la el.

Toată lumea este influențată de el.

Toată lumea îl influențează.

Toată lumea contribuie la modelarea a ceea ce vor moşteni generaţiile viitoare.

Progresul Uman aduce, prin urmare, beneficii tuturor deoarece toată lumea împarte același mediu al lumii și contribuie la modelarea a ceea ce acesta devine.

Prin urmare, Progresul Uman nu este responsabilitatea altcuiva.

El aparține tuturor deoarece toată lumea contribuie la mediul lumii care modelează umanitatea.

Copiii nu creează lumea pe care o moştenesc.

Adulţii o fac.

Copiii nu creează mediul educațional.

Adulţii o fac.

Copiii nu decid ce rute de învățare le sunt puse la dispoziție.

Adulţii o fac.

Indiferent dacă oamenii își dau seama sau nu, ei contribuie la modelarea mediului lumii din care învață generaţiile viitoare.

Mediul lumii moştenit de copii este modelat de ceea ce generaţiile anterioare aleg să pună sub semnul întrebării, aleg să ignore, aleg să conteste, aleg să protejeze și aleg să transmită mai departe.

Ceea din care învață umanitatea influențează ceea ce umanitatea devine.

Ceea din care învață copiii influențează ceea ce devin generațiile viitoare.

Ceea din care învață societatea influențează ceea ce societatea devine.

Progresul Uman depinde, prin urmare, de îmbunătățirea lucrurilor din care învață oamenii și a modului în care învață din ele.

Aceasta înseamnă că părinții, profesorii, îngrijitorii, educatorii, școlile, mediile educaționale, comunitățile și societatea au cu toții responsabilitatea de a ajuta următoarea generație să primească ceva mai bun decât repetarea.

Dar responsabilitatea nu trebuie să devină întârziere.

Copiii nu ar trebui să fie nevoiți să aștepte.

Adulții nu ar trebui să fie nevoiți să aștepte.

Educația nu ar trebui să fie nevoită să aștepte.

Progresul Uman avansează cel mai repede atunci când umanitatea învață împreună.

Copiii învață.

Adulții învață.

Părinții învață.

Profesorii învață.

Îngrijitorii învață.

Educatorii învață.

Comunitățile învață.

Societatea învață.

Obiectivul nu este ca un grup să aștepte alt grup.

Obiectivul este ca umanitatea să-și îmbunătățească împreună capacitatea de a învăța din mediul lumii.

Progresul Uman nu este realizat prin repetare.

Progresul Uman este realizat prin învățare.

Progresul Uman este realizat prin înțelegere.

Progresul Uman este realizat prin dezvoltarea gândirii independente.

Progresul Uman este realizat atunci când oamenii învață din ceea ce mediul lumii arată în mod repetat în loc să continue să repete.

Pe măsură ce înțelegerea progresează, gândirea independentă progresează.

Pe măsură ce gândirea independentă progresează, oamenii învață din ce în ce mai mult din realitate în loc să învețe din ceea ce a fost creat pentru a o înlocui.

Minciunile create își pierd ruta deoarece înțelegerea înlocuiește acceptarea oarbă.

Urmarea își pierde ruta deoarece gândirea independentă înlocuiește dependența de alții pentru a gândi în locul lor.

Dependența își pierde ruta deoarece oamenii învață din ce în ce mai mult din realitate în loc să se bazeze pe ceea ce nu a fost pus în mod corespunzător sub semnul întrebării.

Repetarea își pierde ruta deoarece învățarea înlocuiește imitarea.

Standardele duble își pierd ruta deoarece același standard este aplicat peste tot.

Progresul Uman avansează deoarece oamenii învață din ceea ce mediul lumii arată în realitate, nu din ceea ce li se spune să creadă despre el.

De aceea contează Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor.

El oferă ruta structurată, bazată pe dovezi, pentru a-i ajuta pe oameni să vadă, să înțeleagă, să învețe din și să aplice ceea ce mediul lumii arată în mod repetat.

De aceea contează resursele.

Ele nu au fost create pentru a fi deținute.

Ele nu au fost create pentru a fi restricționate.

Ele nu au fost create pentru a deveni încă un sistem controlat.

Ele aparțin tuturor.

Ele pot fi citite.

Ele pot fi folosite.

Ele pot fi partajate.

Ele pot fi tipărite.

Ele pot fi distribuite.

Ele pot fi aplicate.

Se poate învăța din ele.

Ele pot fi folosite pentru a ajuta copiii.

Ele pot fi folosite pentru a ajuta adulții.

Ele pot fi folosite pentru a ajuta educația.

Ele pot fi folosite pentru a ajuta societatea.

Restricția nu este proprietatea.

Restricția este sensul.

Ruta structurată de punere a întrebărilor bazată pe dovezi trebuie să rămână intactă.

Resursele nu trebuie schimbate, slăbite, denaturate, diluate, inversate sau îndepărtate de sensul lor corect.

Progresul Uman depinde de păstrarea clară a sensului.

Oamenii nu pot învăța corect din ceea ce a fost schimbat în altceva.

Ei nu pot învăța corect din ceea ce a fost slăbit.

Ei nu pot învăța corect din ceea ce a fost denaturat.

Progresul Uman depinde de faptul că oamenii învață din ruta însăși, nu din versiuni modificate ale acesteia.

Dacă sensul se schimbă, învățarea se schimbă.

Dacă învățarea se schimbă, rezultatul se schimbă.

Progresul Uman depinde, prin urmare, de păstrarea integrității rutei înseși.

De aceea contează rutele oficiale World Education Online și Q2L.

Ele îi ajută pe oameni să acceseze materialele în contextul lor corect.

Ele ajută la protejarea sensului, permițând în același timp ca resursele să fie folosite, partajate, tipărite, distribuite, aplicate și din ele să se învețe.

Scopul nu este restricționarea.

Scopul este protejarea sensului.

O rută de învățare nu poate face umanitatea să progreseze dacă sensul ei este schimbat în aceeași repetare pe care a fost creată să o oprească.

De asemenea, de aceea contează Q2L.

Q2L ajută ruta educațională să se deplaseze prin societate.

Le permite oamenilor să partajeze, să folosească, să distribuie, să creeze, să aplice și să învețe din materiale.

Îi ajută pe adulți să ajungă la adulți.

Îi ajută pe adulți să-i ajute pe copii.

Ajută familiile, școlile, educatorii și comunitățile să învețe din același cadru.

Ajută înțelegerea să se deplaseze prin societate.

Ajută gândirea independentă să se deplaseze prin societate.

Îi ajută pe oameni să învețe din mediul lumii prin aceeași rută structurată de punere a întrebărilor bazată pe dovezi.

Ajută Progresul Uman să se deplaseze prin societate.

Ajută generațiile viitoare să moștenească o rută de învățare în loc să moștenească repetarea.

Ajută la trecerea Progresului Uman de la concept la aplicare.

Ajută la transformarea învățării în acțiune.

Ajută la introducerea înțelegerii în societate.

Ajută la introducerea gândirii independente în societate.

Ajută la introducerea Progresului Uman în viața de zi cu zi. Acolo unde sunt implicați copii, materialele ar trebui să ajungă prin părinți, profesori, îngrijitori, școli, medii educaționale și adulți responsabili.

Acest lucru nu înseamnă că copiii ar trebui să aștepte.

Înseamnă că copiii ar trebui să primească cadrul în siguranță, în mod responsabil și cât mai devreme posibil.

Young Questioners este central pentru acest lucru.

Young Questioners nu înseamnă pur și simplu furnizarea de materiale copiilor.

Este vorba despre a învăța prin crearea din ceea din care oamenii învață.

Părinții învață.

Profesorii învață.

Îngrijitorii învață.

Educatorii învață.

Școlile învață.

Comunitățile învață.

Pe măsură ce oamenii creează din cadru materiale Young Questioners sigure și adecvate vârstei, ei nu doar îi ajută pe copii să învețe.

Ei învaţă ei înşişi.

Ei se gândesc la ce trebuie copiii să pună sub semnul întrebării.

Ei se gândesc la modul în care învaţă copiii.

Ei se gândesc la modul în care mediul lumii modelează copiii.

Ei se gândesc la modul de protejare a minţii copiilor.

Ei se gândesc la modul de a-i ajuta pe copii să vadă, să înţeleagă, să înveţe şi să dezvolte gândirea independentă.

Procesul de creare devine parte din procesul de învăţare.

Oamenii învaţă prin aplicare.

Oamenii învaţă prin punerea întrebărilor.

Oamenii învaţă prin creare.

Oamenii învaţă ajutându-i pe alţii să înveţe.

Young Questioners îi ajută, prin urmare, pe copii şi adulţi să înveţe împreună.

Profesorii şi educatorii sunt deosebit de importanţi deoarece contribuie la modelarea mediului de învăţare al copiilor.

Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor oferă profesorilor şi educatorilor o metodă structurată, bazată pe dovezi, pentru a-i ajuta pe copii să înveţe din mediul lumii, continuând să înveţe ei înşişi din el.

Acelaşi lucru se aplică părinţilor, îngrijitorilor, şcolilor, mediilor educaţionale şi adulţilor responsabili.

Cadrul nu este necesar doar unui singur grup.

Este necesar copiilor.

Este necesar adulților.

Este necesar părinților, profesorilor, îngrijitorilor, educatorilor, școlilor, mediilor educaționale și comunităților.

Este necesar oriunde oamenii învață din mediul lumii și îi ajută pe alții să învețe din el.

Educația nu se poate îmbunătăți repetând aceeași abordare care nu a reușit să-i învețe pe oameni cum să pună sub semnul întrebării mediul lumii însuși.

Educația se îmbunătățește atunci când copiilor și adulților li se oferă ruta L2Q și învață împreună din ea.

Progresul Uman nu poate rămâne prins într-o singură carte, o singură persoană, un singur site web, o singură organizație sau o singură generație.

Trebuie să se deplaseze prin societate.

Trebuie folosit.

Trebuie partajat.

Trebuie să se învețe din el.

Trebuie să ajungă la copii.

Trebuie să ajungă la adulți.

Trebuie să ajungă la educație.

Trebuie să ajungă la comunități.

Progresul Uman avansează atunci când înțelegerea avansează.

Avansează atunci când gândirea independentă avansează.

Avansează atunci când oamenii învaţă din mediul lumii în loc să-l moştenească pur şi simplu.

Avansează atunci când generaţiilor viitoare li se oferă capacitatea de a învăţa din realitate în loc să o repete pur şi simplu.

Avansează atunci când înţelegerea înlocuieşte acceptarea oarbă.

Avansează atunci când gândirea independentă înlocuieşte urmarea.

Avansează atunci când realitatea înlocuieşte minciunile create.

Avansează atunci când învăţarea înlocuieşte repetarea.

Pe măsură ce Progresul Uman avansează, umanitatea îşi îmbunătăţeşte progresiv capacitatea de a învăţa din realitate în loc să înveţe din ceea ce a fost creat pentru a o înlocui.

Pe măsură ce înţelegerea avansează, minciunile create îşi pierd capacitatea de a supravieţui.

Pe măsură ce gândirea independentă avansează, urmarea îşi pierde ruta.

Pe măsură ce oamenii învaţă cum să aplice acelaşi standard peste tot, standardele duble îşi pierd ruta.

Pe măsură ce umanitatea învaţă din mediul lumii însuşi, sistemele, comportamentele, naraţiunile, presupunerile şi structurile devin din ce în ce mai aliniate cu realitatea, nu cu înşelarea.

Prin urmare, Progresul Uman nu îmbunătăţeşte pur şi simplu punerea întrebărilor.

El îmbunătățește capacitatea umanității de a învăța, de a înțelege, de a gândi independent, de a discerne adevărul, de a aplica echitatea și de a îmbunătăți progresiv mediul lumii pe care îl creează și îl transmite mai departe.

Pe măsură ce umanitatea devine din ce în ce mai capabilă să construiască pe adevăr în loc să construiască pe înșelare, nedreptatea își pierde fundațiile.

Pe măsură ce nedreptatea își pierde fundațiile, societatea devine din ce în ce mai capabilă să servească oamenii, generațiile viitoare și viața însăși.

Prin urmare, Progresul Uman nu este pur și simplu progresul cunoașterii.

Este progresul treptat al capacității umanității de a învăța din realitate și de a construi pornind de la realitate.

Copiii rămân centrali deoarece copiii devin viitorii purtători ai mediului lumii.

Copiii devin părinți.

Copiii devin profesori.

Copiii devin îngrijitori.

Copiii devin lucrători.

Copiii devin lideri.

Copiii devin factori de decizie.

Copiii devin contributori la lume.

Orice învață copiii astăzi devine parte din lumea de mâine.

Lumea moștenită de generațiile viitoare este modelată de lucrurile din care au învățat generațiile anterioare.

Lumea creată de generațiile viitoare va fi modelată de lucrurile din care ele învață.

Progresul Uman depinde, prin urmare, de lucrurile din care copiii sunt învățați să învețe astăzi.

Dacă copiii moștenesc repetarea, lumea repetată continuă.

Dacă copiii moștenesc dependența, dependența continuă.

Dacă copiii moștenesc urmarea, urmarea continuă.

Dacă copiii moștenesc tăcerea, tăcerea continuă.

Dacă copiii moștenesc frica, frica continuă.

Dacă copiii moștenesc minciuni create, minciunile create continuă.

Dacă copiii moștenesc Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor, Progresul Uman continuă.

Dacă copiii moștenesc punerea structurată a întrebărilor bazată pe dovezi, înțelegerea avansează.

Dacă copiii moștenesc capacitatea de a învăța din mediul lumii înșuși, gândirea independentă avansează.

Dacă copiii moștenesc capacitatea de a discerne adevărul, minciunile create își pierd ruta.

Dacă copiii moștenesc capacitatea de a aplica același standard peste tot, standardele duble repetate își pierd ruta.

Viitorul umanității este, prin urmare, inseparabil de ceea din care copiii sunt învățați să învețe.

Progresul Uman nu este creat așteptând ca generațiile viitoare să rezolve ceea ce generațiile anterioare nu au reușit să pună sub semnul întrebării.

Progresul Uman este creat atunci când generațiilor actuale și viitoare li se oferă ruta împreună.

Copiii și adulții învață împreună.

Familiile și școlile învață împreună.

Profesorii și elevii învață împreună.

Comunitățile învață împreună.

Societatea învață împreună din mediul lumii.

Progresul Uman nu este creat de o singură persoană care învață singură.

Progresul Uman este creat atunci când umanitatea își îmbunătățește progresiv, împreună, capacitatea de a învăța din mediul lumii.

Așa își pierde ruta răul repetat.

Așa își pierd ruta minciunile create.

Așa își pierde ruta tăcerea.

Așa își pierde ruta dependența.

Așa își pierde ruta urmarea.

Așa își pierde ruta lumea repetată.

Așa își dobândește ruta Progresul Uman.

Ruta există.

Cadrul există.

Resursele există.

Următoarea generație există.

Responsabilitatea există.

Întrebarea nu mai este dacă ruta există.

Întrebarea este dacă umanitatea alege să o folosească.

Ceea ce se întâmplă în continuare depinde de ceea ce umanitatea alege să facă cu ele.

Copiii de astăzi devin lumea de mâine.

Orice sunt învățați copiii să învețe astăzi devine parte din lumea pe care ei contribuie să o creeze mâine.

De aceea viitorul umanității este inseparabil de educația copiilor.

Pentru că copiii de astăzi devin lumea de mâine, iar viitorul umanității va fi determinat în cele din urmă de faptul dacă generațiile viitoare moștenesc lumea repetată sau moștenesc capacitatea de a învăța din ea.

Viitorul umanității va fi determinat în cele din urmă de faptul dacă înțelegerea avansează sau repetarea avansează.

Dacă gândirea independentă avansează sau urmarea avansează.

Dacă realitatea avansează sau minciunile create avansează.

Dacă umanitatea continuă să repete lumea sau învaţă progresiv din ea.

Progresul Uman aduce beneficii tuturor deoarece toată lumea trăieşte în acelaşi mediu al lumii.

Toată lumea învaţă din el.

Toată lumea contribuie la el.

Toată lumea este influenţată de el.

Toată lumea contribuie la modelarea a ceea ce devine.

Beneficiile Progresului Uman nu sunt, prin urmare, limitate la o singură persoană, un singur grup, un singur sistem sau o singură generaţie.

Ele aparţin tuturor deoarece toată lumea împarte acelaşi mediu al lumii şi contribuie la viitorul care rezultă din el.

DE CE NU AM PUTUT SĂ NU FAC NIMIC

În copilărie, mă așteptam ca lumea să fie ceea ce spuneau oamenii că este.

Mă așteptam ca adevărul să conteze.

Mă așteptam ca sistemele să fie ceea ce pretindeau că sunt.

Mă așteptam ca oamenii să spună adevărul atunci când erau ridicate probleme importante.

Mă așteptam ca dovezile să conteze.

Mă așteptam ca contradicțiile să fie abordate.

Pe măsură ce am crescut și am experimentat lumea pentru mine însumi, am întâlnit în mod repetat ceva foarte diferit.

Lumea pe care am experimentat-o nu era lumea pe care fusesem învățat să o aștept.

Când puneam sub semnul întrebării ceea ce vedeam, mă așteptam la răspunsuri.

Când prezentam dovezi, mă așteptam la dovezi în schimb.

Când expuneam minciuni, mă așteptam ca adevărul să conteze mai mult decât banii, poziția, autoritatea, statutul sau interesul personal.

Acest lucru nu s-a întâmplat niciodată.

Mult timp, am continuat să mă aștept ca cineva să spună adevărul.

Nimeni nu a făcut-o vreodată.

Acest lucru m-a obligat să încetez să întreb dacă oamenii spuneau adevărul și să încep să întreb de ce nu îl spuneau.

Prin mai mult de treizeci de ani de experiențe documentate, am ajuns să înțeleg de ce aceleași probleme continuau să se repete.

Am ajuns să înțeleg de ce oamenii rămân tăcuți, de ce oamenii protejează lucrurile de care depind și influența pe care banii o au asupra comportamentului uman în modelarea deciziilor, acțiunilor, tăcerii, rezultatelor și sistemelor întregi.

Cu cât înțelegeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama mai mult că oamenii deveneau continuu produse ale mediului din care învățau, fără să învețe vreodată în mod corespunzător din el.

Erau modelați de el.

Îl repetau.

Îl transmiteau mai departe.

Această realizare m-a tulburat mai mult decât orice altceva.

Mi-am dat seama că copiii moșteneau aceeași lume repetată și urmau să devină, în cele din urmă, adulții responsabili de a o transmite din nou mai departe.

Mi-am dat seama că oamenii nu pot învăța din ceea ce nu pot vedea.

Dacă realitatea rămâne ascunsă, oamenii nu pot învăța în mod corespunzător din ea.

Dacă oamenii nu pot învăța în mod corespunzător din ea, ei continuă să o repete.

Nu puteam accepta acest lucru.

Nu puteam accepta să văd ceea ce văzusem și să rămân tăcut.

Nu puteam accepta să las generațiile viitoare să moștenească aceeaşi lume repetată fără să încerc cel puțin să fac ceva în privința ei.

De asemenea, nu puteam accepta ceva ce știam că este o minciună doar pentru că alți oameni îl acceptau.

Nu mă puteam conforma cu el.

Nu puteam pretinde că este adevărat pentru a mă integra.

Cea mai ușoară opțiune ar fi fost să-l accept, să mă conformez cu el și să devin parte din el.

Dar nu aș fi putut face niciodată asta.

Nu pentru acceptare.

Nu pentru aprobare.

Nu pentru confort.

Nu pentru bani.

Cu niciun preț.

Să stau singur mi-a fost mai uşor decât să accept ceva ce ştiam că este o minciună.

Odată ce am înțeles acest lucru, să nu fac nimic nu mai era acceptabil pentru mine.

Să-i ajut pe oameni să învețe din mediul lumii a devenit mai important pentru mine decât propria mea viață temporară.

Să-i ajut pe copii să moștenească ceva mai bun decât repetarea a devenit mai important pentru mine decât propriul meu confort.

Mi-am dat seama că, dacă aş rămâne şi eu tăcut, aş deveni pur şi simplu parte din aceeaşi tăcere la care fusesem martor timp de decenii.

Nu puteam face asta.

Am simţit responsabilitatea de a expune ceea ce fusese ascuns pentru ca oamenii să-l poată vedea.

Pentru că oamenii nu pot învăţa din ceea ce nu pot vedea.

Această înţelegere a condus, în cele din urmă, la Cartea Dovezilor, World Education Online, Sistemul L2Q de Punere a Întrebărilor, Q2L, Young Questioners şi materialele educaţionale care au urmat.

Banii nu mă motivează.

Nu cred că informaţia destinată să-i ajute pe oameni să înveţe din mediul lumii ar trebui să-mi aparţină mie.

Cred că ar trebui să aparţină tuturor.

De aceea informaţiile, resursele şi materialele educaţionale au fost puse la dispoziţie gratuit pentru ca oamenii să le citească, să le folosească, să le partajeze, să le distribuie şi să înveţe din ele.

Obiectivul nu a fost niciodată banii.

Obiectivul a fost să-i ajut pe oameni să înveţe din mediul lumii.

Obiectivul a fost să-i ajut pe copii să moştenească ceva mai bun decât repetarea.

Văd de ce suferă oamenii şi de ce aceleaşi probleme continuă generaţie după generaţie.

Văd de ce copiii intră într-o lume în care sunt în principal învățați cum să se adapteze, în loc să învețe în mod corespunzător din ea pentru ca aceasta să se poată îmbunătăți.

Văd şi ruta care poate ajuta la schimbarea acestui lucru.

De aceea am încercat.

Am încercat cât am putut de bine să-i ajut pe oameni.

Am încercat cât am putut de bine să-i ajut pe copii.

Am încercat cât am putut de bine să ajut umanitatea să învețe din mediul lumii în loc să continue să-l repete.

Dacă oamenii aleg să folosească acea oportunitate este, în cele din urmă, decizia lor.

Responsabilitatea mea a fost să încerc.

Nu regret ceea ce mi-am petrecut viața de adult făcând.

Nu regret timpul, efortul, sacrificiile sau riscurile.

Aş face totul din nou.

Aş face-o din nou chiar dacă nu ar ajuta niciodată nimic.

Pentru că, odată ce am înțeles ceea ce ajunsesem să înțeleg, să nu fac nimic nu a fost niciodată o opțiune pentru mine.

De aceea nu am putut să nu fac nimic.

WORLD EDUCATION ONLINE

ÎNVAȚĂ SĂ PUI ÎNTREBĂRI

ÎNTREABĂ PENTRU A ÎNVĂȚA

Educația Modelează Societatea. Întrebările Modelează Educația.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Resursele aparţin tuturor şi ar trebui să fie folosite, partajate, distribuite şi aplicate, cu condiția ca sensul lor să nu fie schimbat.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

ALTE CĂRȚI

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

UMANITATEA NU POATE PROGRESA DIN CEEA CE NU ÎNȚELEGE

Învaţă să Pui Întrebări

Întreabă pentru a Învăța